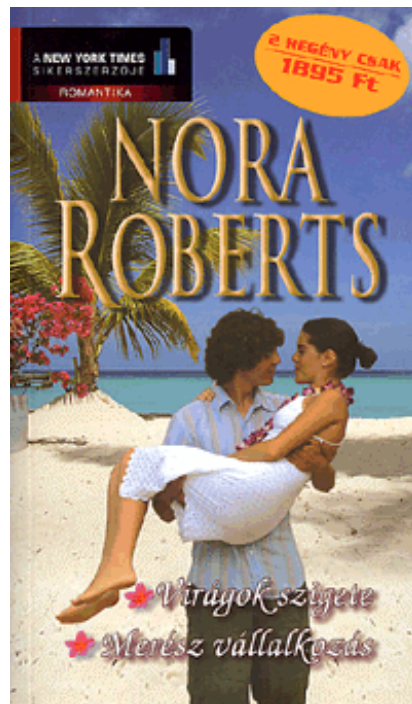

Nora Roberts

Virágok szigete
Merész vállalkozás

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy egy részének bármilyen formában történő sokszorosítását. A mű a Harlequin Enterprises II B. V. jóváhagyásával jelent meg. Kiadványunk szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, akár élővel, akár elhunytal való hasonlóság a merő véletlen műve. § All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B. V. All characters in this book are fictitious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

© *Nora Roberts, 1982 – Harlequin Magyarország Kft., 2008*

A mű eredeti címe: *Island of Flowers* (Silhouette, Romance)
Magyarra fordította: *Gärtner Zita*

© *Nora Roberts, 1986 – Harlequin Magyarország Kft., 2008*

A mű eredeti címe: *Risky Business* (Silhouette, Romance)
Magyarra fordította: *Hanny Norbert*

Borító: *Majoros Árpád*

ISBN 978-963-537-824-1
HU ISSN 1588-8096

- Felelős kiadó:* Thomas Beckmann
- Főszerkesztő:* Dr. Téglásy Imre
- Felelős szerkesztő:* Kőszeghyné S. Viktória
- Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
- Szerkesztőség:* 1122 Budapest, XII. Városmajor u. 20.
- Levélcím:* 1535 Budapest, Pf. 762.
- Távbeszélő:* 213-5202; Fax: 202-5258;
- Elektronikuslevél-cím:* harlequin@eharlequin.hu

Szedés: Harlequin Magyarország Kft.
Nyomtatás: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Berki István vezérigazgató

TARTALOM

Virágok szigete

7. oldal

Merész vállalkozás

149. oldal

Virágok szigete

1.

Laine megérkezése Honolulu nemzetközi repülőtérére prospektusba illő volt. Ő ugyan jobb szeretett volna feltűnésmentesen beleolvadni a tömegbe, ám úgy tűnt, ha valaki a turistaosztályon utazik, menthetetlenül annak is minősül. Udvariasan elfogadta hát a színes virágfüzért meg az istenhozott– puszit, amelyet aranyló bőrű, bájos mosolyú lányok osztogattak tarka szárongokban, aztán megpróbált sietve átvágni az örvénylő sokaságon, hogy megkeresse az információs pultot. Igyekezetét egy pocakos útitársa akadályozta, akinek rikító, virágmintás inge és a virágfüzér mellett a nyakában fityegő két fényképezőgépe nem hagyott kétséget afelől, hogy maradéktalanul élvezni akarja a nyaralást. Más körülmények között Laine mókásnak találta volna, most azonban a gyomrát összerántó feszültég nem hagyott teret a vidámságnak. Tizenöt év után amerikai földet tapodott a lába, ám a buja táj, a leszállás közben megcsodált fövenyes part és a sziklák látványa nem keltette benne a hazatérés érzetét.

Amerika képe emlékfoszlányokban élt benne, ahogy azt egy hétéves gyerek látta. Amerika a göcsörtös szilfa, mely a szobája ablakán betekint. Egy százszorszépekkel pettyezett zöld rét. Egy postaláda a hosszú, kanyargós ösvény végén. S mindenekelőtt a férfi, aki afrikai őserdőkbe és lakatlan szigetekre repítette a képzelet szárnyán. Csakhogy itt százszorszépek helyett orchideák nőttek. Honolulu kecses pálmái és buja páfrányai éppoly idegenek voltak Laine számára, mint az apja, akihez eljött a világ másik végéről. Mintha egy élet telt volna el azóta, hogy a válás elszakította őket.

A lelke mélyén rettegett, hogy a nyom, amelyet az anyja papírjai között talált, sehová sem vezet. Ki tudja, mikori az a gyűrött fecni, ki tudja, James Simmons kapitány még mindig Kauai szigetén él– e? A cédula az anyja számlái közt hanyódott, nem volt mellette levelezés, semmi, ami arra utalt volna, hogy a cím működik. Ésszerű lett volna levelet írni, és Laine vívódott is egy hétig, mielőtt a személyes látogatás mellett döntött. Merész elhatározás volt előzetes tájékozódás nélkül útra kelnie, hiszen a pénzből talán ha egy heti kosztra meg kvártélyra futja, mégsem tudott ellenállni a kísértésnek. A gyakorlati aggályok mögött pedig mindvégig ott lappangott a kínzó félelem, hogy a hosszú út végén visszautasítás vár rá...

Kár is másra számítani, korholta magát. Miért érdekelné azt az embert, hogy kivé cseperedett a gyermek, akit elhagyott? Ellazította a táská fogantyújára görcsösen tapadó ujjait, és újfent megfogadta, hogy tudomásul veszi, bármilyen eredményt hoz is a váratlan felbukkanása. Megszokta már rég, hogy alkalmazkodik ahhoz, amit az élet kínál, és gondosan palástolja az érzéseit.

Megigazította göndör, lenszőke fürtjein a puha szélű, fehér kalapot, és felszegte az állát. Senki nem sejtette volna, milyen nyugtalanság feszíti, ahogy öntudatlan bájjal átvágott az

előcsarnokon. Az anyjától örökölt halványkék selyemkosztümben, amely jócskán bevéve most az ő szilfid alakjára simult, előkelő és tartózkodó benyomást keltett.

Az információs pultban ülő lány láthatóan kellemes csevelybe mélyedt egy férfival. Laine megállt a pult sarkánál, és szórakozottan nézte őket. A férfi jóképű volt, és meghökkentően magas. Markáns arcát rendezetlen, dús fekete fürtök keretezték, és bronzbarna bőre arról árulkodott, hogy nem pusztán látogatóként élvezzi a hawaii napsütést. Volt valami hetykeség, valami mélyről jövő érzékiség a vonásaiban, amit Laine ugyan észrevett, de nem tudott volna meghatározni. Talán eltört egyszer az orra – de még ez a kis egyenetlenség sem csorbította, inkább fokozta vonzerejét. Megfakult, kirottosodott szélű farmert és hasonló anyagból készült inget viselt, amely látni engedte inas karjait és széles mellkasa egy darabját.

Laine enyhe ingerültséggel nézte hanyag tartását, magabiztos modorát, az ajka sarkában bujkáló csábos mosolyt. Ismerem a fajtádat, tűnődött, s egy árnyalatnyi bánatot érzett. Ott lebzseltek Vanessa körül, mint a zsákmányra éhes varjak. És azt sem felejtette el, hogy amikor az anyja szépsége megkopott, az egész csapat szedte a sátorfáját, és fiatalabb áldozat után nézett. Akkor örült, hogy kapcsolata a másik nemmel mindig is erősen korlátozott volt.

A férfi megfordult, és találkozott a tekintetük. Felvonta egyik szemöldökét, és végigmérte a lányt, aki bár értelmetlenül, de túlságosan is dühös volt rá ahhoz, hogy elforduljon. A selyemkosztümről ordított az elegancia, egyszerű szabása kiemelte viselője karcsú, büszke alakját. A kalap törekeny, enyhén arisztokratikus arcra vetett árnyékot: egyenes orr, mosolytalan száj, égszínkék szem és dús, aranyszőke pillák – olyan hosszúak, hogy az nem lehet valódi, állapította meg a férfi, aki ridegnek és hidegvérűnek ítélte az előtte álló nőt a külcsín alapján. Gunyoros, kihívó mosolyra húzódott az ajka.

Laine állta a tekintetét, és próbált nem elpirulni. Észrevéve, hogy beszélgetőtársa figyelme másra terelődött, a tisztviselő is odanézett, és egy komor pillantás után megjelent az arcán a szolgálatkész kincstári mosoly:

– Segíthetek?

Laine a pulthoz lépett, és nem fordított több figyelmet a nyugtalanító megjelenésű férfira.

– Igen, köszönöm. Kauaira szeretnék eljutni. Tudna tanácsot adni, hogyan fogjak hozzá? – érdeklődött, és hangjába csipetnyi francia íz vegyült.

– Természetesen. A menetrend szerinti járat... hm... húsz perc múlva indul Kauaira.

– Én most indulok – hallotta meg Laine ekkor a kellemesen zengő hangot.

Fölnézett. A férfi szeme zöld volt, mint a kínai jádekő.

– Nem kell várakozni – folytatta az idegen egyre szélesebb mosollyal –, amellet az én „szöcském” nem zsúfolt, és nem is olyan drága, mint a hivatalos járat.

– Magának van repülője? – tudakolta Laine hűvösen, miután a jól bevált lekicsinylő szemöldökefelvonás és a megsemmisítő pillantás ezúttal hatástalan maradt.

– Igen, van repülőm. – A férfi zsebre dugott kézzel, hanyagul a pultnak dőlve is jóval magasabb volt a lánynál. – És nem vetem meg az aprópénzt, amit a szigetek közti fuvarért kaphatok.

– Dillon... – próbált közbeavatkozni a pultban álló lány, de a férfi elhallgattatta egy fejmozdulattal.

– Rose kezeskedhet értem. A *Canyon Airlines*nál dolgozom, amelynek történetesen épp Kauai van a központja. – És megajándékozta az információs pult alkalmazottját egy mosollyal.

– Dillon... vagyis Mr. O'Brian kiváló pilóta. – Rose megköszöri a torkát, és sokatmondó pillantást vetett a férfira. – Ha nincs kedve megvárni a menetrend szerinti gépet, biztosíthatom, hogy vele is ugyanolyan élvezetes lesz az útja.

A férfi kihívó mosolya és pimasz tekintete alapján Laine úgy vélte, nem lesz az olyan élvezetes, ám tisztában volt vele, hogy a forrásai szűkösek, és takarékoskodnia kell.

– Nos, rendben, Mr. O'Brian, igénybe veszem a szolgálatát.

A férfi eléje tartotta a tenyerét, s Laine felháborodottan húzta ki magát.

– Ha közli a tarifát, Mr. O'Brian, boldogan kifizetem, amint megérkezünk.

– A poggyászejegyet – vágott vissza a férfi vigyorogva – ha ideadná! Része a szolgáltatásnak.

Leszegett fejjel, hogy ne látsszék az arcába szökő vér, Laine előkotorta a tárcájából a cédulát.

– Jól van, indulás! – Dillon O'Brian egyik kezével elkapta a szelvényt, a másikkal pedig Laine karját, és nekilódult. – Szia, Rose! Majd találkozunk – szólt hátra a vállá fölött búcsúzóul.

– Isten hozta Hawaii! – dünnyögte Rose gépiesen, aztán nagyot sóhajtott, és durcásan bámult a férfi után.

Laine próbálta megőrizni az önuralmát, bár igencsak szednie kellett a lábát, ha lépést akart tartani új ismerőse öles lépteivel, azonkívül a keménykezű vezetés is szokatlan volt számára.

– Mr. O'Brian, remélem, nem futólépésben kell megtennünk az utat Kauaira.

A férfi megtorpant és ránevetett. Laine nem bírta elfojtani egy sóhajt. Ez a nevetés félelmetes fegyvernek tűnt, amelynek még nem ismerte az ellenszerét.

– Azt hittem, siet, Miss... – Dillon vetett egy pillantást a jegyre, és lehervadt az arcáról a jókedv. Amikor újból a nőre emelte a szemét, tekintetéből eltűnt minden vidámság, és az ajka keményen megfeszült. Ha nem tartja vasmarokkal a karját, Laine hátrahőkölt volna ennyi ellenségesség láttán.

– Laine Simmons? – Ez inkább vádként hangzott, mint kérdésként.

– Igen, jól látja.

A férfi szeme összeszűkül, és a lány érezte, hogy a hűvös álca, amely mögé nyugtalanságát rejtette, aggasztó iramban olvad semmivé.

– Simmons kapitányhoz jött?

Laine szeme elkerekedett, s egy pillanatra felébredt benne a remény. Ám Dillon komor és rideg arca láttán, szorító ujjával a karján, lenyelte az ajkára tóduló ezernyi kérdést.

– Nem tudom, miért érdekl ez önt, Mr. O'Brian, de igen. Ismeri az... édesapámat? – Elcsuklott a hangja az utolsó szónál. Oly rég nem használta, s most keserédes íz maradt utána a szájában.

– Igen, ismerem... sokkal jobban, mint maga. Hát, hercegnő – Dillon hirtelen elengedte, mintha megundorodott volna tőle –, kétlem, hogy tizenöt év késés jobb lenne, mint a soha, de majd meglátjuk. A *Canyon Airlines* áll rendelkezésére. – Könnyedén meghajolt. – A számlát pedig a cég állja. Mégsem kérhetek viteldíjat a tulajdonos tékozló lányától.

Azzal begyűjtötte a poggyászt, és fenyegető némaságba burkolózva kiviharzott a reptérről Laine-nel a nyomában, akit legalább annyira megdöbbsentett ez az indulat, mint a hallott hír.

Az apjának légitársasága van! Emlékeiben James Simmons kapitány csupán egyszerű pilóta volt, aki legfeljebb álmodozott arról, hogy egyszer lesz egy saját gépe – ne adj’ isten, saját vállalkozása. Mikor vált valóra az álom? És miért lett ez az ember, aki úgy dobálja be az anyja finom bőröndjeit egy kis áramvonalas gép hasába, mint megannyi krumpliszákot, egyszeriben olyan ellenséges vele, amint megtudta a nevét? Honnét tudja, hogy tizenöt éve szakadt el az apjától? Már nyitotta a száját, hogy megkérdezze a férfit, aki visszafelé tartott a gép túloldaláról, ám nyomban becsukta, amint annak dühös tekintete fogságba ejtette.

– Befelé, hercegnő! Huszonnyolc percig el kell viselnünk egymás társaságát.

Derékon kapta a lányt, és felemelte, mint egy tollpihét, aztán maga is bemászott a szomszédos ülésbe. A szűk kabint hirtelen betöltötte fenyegetően férfias kisugárzása. Hogy ne kelljen tudomást vennie róla, Laine a biztonsági öv becsatolására fordította minden figyelmét. Csak a pillái alól leste, ahogy Dillon ujjai végigzongoráznak a kapcsolókon, mielőtt felbődült a motor.

Alattuk az óceánt fehér fövenyes partok szegélyezték, amelyeken pontoknak látszottak a nap szerelmesei. Hegyek úsztak be a látómezőbe, csipkézett, ősi ormok, a szigetek örök urai. Ahogy a gép emelkedett, szinte természetellenesen élénk színekben bontakozott ki alant a táj. Aztán az árnyalatok egybemosódtak, a kékek, zöldek és barnák finomabbak lettek a távolsággal, felvillanó sárgák és vörösek olvadtak össze, mielőtt elvesztek a szemük elől. A repülő orra bömbölve hasította a levegőt, aztán megbillent, és egy lágy kanyarral nekiveselkedett az égnek.

– Kauai valóságos édenkert – szólalt meg Dillon egy idegenvezető modorában. Hátradőlt, és cigarettára gyújtott. – A sziget északi oldalán ott a Wailua folyó, amely a Páfrány-barlangban ér véget. A növényzet egészen különleges. Több mérföldnyi homokos tengerpart, ananász- és cukornádültetvények. Figyelemre méltóak az Opeaka-zuhatok, a Hanalei-öböl és a Na Pali nevezetű partrész. A déli oldalon – folytatta, miközben Laine a figyelmes hallgatóság szerepébe bújik – ott van a Kokie Állami Park meg a Waimea-kanyon. Olopia és Menhune Gardens környékén trópusi fák és virágok nőnek. Szinte minden partszakasz kivételes lehetőségeket kínál a vízi sportok kedvelőinek. Mi az ördögnek jött ide?

A kérdés olyan váratlanul követte a gépies felsorolást, hogy Laine összerezsent.

– Hogy... hogy találkozom apámmal.

– Nem siette el – jegyezte meg a férfi gunyorosan, és nagyot szippantott a cigarettából. Aztán oldalra fordította a fejét, és beható tanulmányozásnak vetette alá útítársnőjét. – Biztos minden idejét lefoglalta az az előkelő leányinternátus.

Laine összevonta a szemöldökét, ahogy eszébe jutott a Bentlakásos iskola, mely tizenöt éve egyszerre szolgált menedékként – és mondhatni, otthonául. Úgy döntött, Dillon O’Briannak elment az esze, márpedig egy örülléssel nincs értelme vitázni.

– Örülök, hogy így látja – felelt hidegen. – Kár, hogy maga nem próbálta ki. Lenyűgöző eredményeket érnek el faragatlan fickókkal.

– Köszönöm, inkább lemondok róla, hercegnő. – A férfi kifújta a füstöt. – Jobban szeretem az őszinte nyersséget.

– A jelek szerint nem szenved benne hiányt.

– Egy szigeten nem mindig kifinomult az élet. Kétlem – halványan elmosolyodott –, hogy megfelelné a maga ízlésének.

– Ó, nagyon alkalmazkodó vagyok, Mr. O’Brian. – Laine finoman felvonta a vállát. – Miként bizonyos mértékű udvariatlanság fölött is szemet hunyok rövid ideig. Huszonnyolc perc még épp belefér.

– Fergeteges! És mondja csak, Miss Simmons – csevegett Dillon erőltetett udvariassággal –, milyen az élet a vén kontinensen?

– Nagyszerű! – A lány félrebillentette a fejét, úgy nézett ki a kalapja alól. – A franciák roppant műveltek, és igazi világpolgárok. Az ember egyszerűen... – megpróbálta utánozni az anyja kifinomult modorát, és egy bájos kézmozdulat kíséretében bevett egy francia kifejezést – *chez soi* érzi magát a magafajták társaságában.

– Nagy igazság – helyeselt Dillon gunyoros hangon, s közben az eget bámulta. – Nem hinném, hogy sok magafajtát találna Kauain.

– Talán nem. – Laine elhessegette az apja képét, és felszegte a fejét. – De az is lehet, hogy ugyanolyan kellemesnek találom majd a szigetet, mint Párizst.

– A férfiakat mindenképpen – morgott Dillon, és dühösen elnyomta a cigarettáját.

Haragja elégtétellel töltötte el Laine-t. Alig állta meg nevetés nélkül, ha arra gondolt, milyen szánalmasan kevés férfit ismer közelebről. Egy kis mosolyt azért nem fojthatott el.

– Az erősebbik nemhez tartozó ismerőseim – gondolatban bocsánatot kért az idősödő Rennie atyától – elegáns, kulturált, jól nevelt emberek. Elmések, szellemesek, az ízlésük kifinomult, és rendelkeznek olyan modorral és érzékenységgel, amelyet amerikai társaikban eddig nemigen sikerült felfedeznem.

– Valóban? – kérdezte a férfi halkán.

– Valóban, Mr. O’Brian, valóban.

– Nos hát, a viláért sem csorbítanám a hírnevünket. – Dillon hirtelen automatikus vezérlésre kapcsol, aztán megfordult az ülésében, elkapta a lányt, s mielőtt az felocsúdíthatott volna, szája az ajkára forrt.

Laine fogságba esett. Az ölelő karok ereje esélytelenné tett volna minden ellenállási kísérletet – ha nem béklyózzák meg amúgy is önnön kábult érzékei. Nem létezett számára más, mint a férfi érintése, illata és íze. Elképzelni se tudott eddig olyan heves érzéseket, amelyeket a követelőző csók ébresztett benne. Feldúltan megmarkolta a férfi ingét.

Dillon felemelte a fejét, és egy pillanatig összevont szemöldökkel nézte a döbönt, a védtelenségig tapasztalatlan lányt, aki nem volt képes másra, mint bámulni rá, bár a szemében a zavar mellett újfajta tudás csillogott. Aztán elhúzódott, és visszakapcsolt kézi vezérlésre.

– Úgy tűnik – jegyezte meg hűvösen, tekintetét az égre emelve –, a francia szeretői nem készítették fel az amerikai technikára.

Laine, akit eleve dühített a saját imént felfedezett gyengesége, felbőszülve fordult a férfi felé:

– A technikája, Mr. O’Brian, éppen olyan alpári, mint az egész lény!

Dillon vigyorogva vállat vont.

– Örüljön neki, hercegnő, hogy nem löktem ki egyszerűen az ajtón! Húsz perce ezzel a készlettel viaskodom.

– Jobban teszi, ha elfojtja az efféle késztetéseket! – Laine-ben csak úgy forrt az indulat. Nem, intette magát, nem fog kijönni a sodrából. Nem adja meg ennek a hitvány fráternek azt az elégtételt, hogy láthassa, milyen mérhetetlenül felzaklatta.

A repülő orra váratlanul alábukott, és bukfencezve zuhanni kezdtek a vészterhesen közeledő tenger felé. Egybeolvadt az óceán és az ég kékje a felhők és a megtörő hullámok fehérje. Laine megmarkolta az ülés karfáját, és szorosan behunyta a szemét, bár az agyából nem törölkötte ki a szédítő látványt. Tiltakozni nem lehetett, ahhoz hang és bátorság kellett volna, ám mindkettő elhagyta még a legelső fordulatonál. Így csak kapaszkodott, és imádkozott, hogy a gyomra ne lázadjon fel. Aztán a gép beállt vízszintesbe, majd ismét a magasba ívelt, mellette az útitársa pedig jóízűen nevetett.

– Most már kinyithatja a szemét, Miss Simmons. Pár percen belül földet érünk.

Laine a pilóta felé fordult, és hosszan, részletekbe menően elemezte fennhangon a jellemét. Csak a végén döbrent rá, hogy franciául mondja a magáét.

– Maga, Mr. O'Brian – fűzte hozzá fagyosan angolul –, a legvisszataszítóbb ember, akivel valaha is találkoztam.

– Köszönöm, hercegnő. – Dillon elégedetten füttyörészni kezdett.

Megkezdték az ereszkedést. Laine erőt vett magán, és nem hunyta le a szemét. Zöld és barna foltok úsztak be a képbe, felváltva a kék ragyogást, meredek hegyek villantak fel ismét, aztán aszfalton koccantak a kerekek, s végül a gép megállt. A lány ámulva szemlélte az elé táruló látványt: hangárok és repülő kocsik sora, szöcskék, sportrepülő kocsik, utasszállítók... Ez csak valami tévedés lehet. Ez nem lehet az apjái!

– Kár spekulálni, hercegnő – szólalt meg Dillon, amikor észrevette a lány csodálkozó tekintetét –, rég eljátszotta a részesedését. És még ha a kapitány hajlandó is lenne nagylelkűsködni, a társát nem tudná levenni a lábáról. Kénytelen lesz valahol másutt keresni a szerencséjét. – Azzal kiszökött az üléséből.

Laine hitetlenkedve bámult utána, aztán kikapcsolta az övét, hogy kövesse. Mielőtt földet ért volna a lába, két izmos kéz kapta el a derekát, és egy pillanatig megtartotta a levegőben. Ismét szemben találta magát azzal a hihetetlenül zöld és hihetetlenül parancsoló szempárral, amelynek a tekintete szinte gúzsba kötötte.

– Nézzen a lába alá! – mordult rá a férfi barátságtalanul, aztán elengedte.

A lány hátrált egy lépést, de felszegte az állát.

– Megmondaná, kérem, hol találom az édesapámat?

Dillon csak bámult rá, Laine már azt hitte, nem is válaszol, amikor végül egy kis fehér épület felé intett kurtán.

– Ott az irodája – vakkantott, majd sarkon fordult és elmasírozott.

2.

Laine remegő kézzel lépett be a legyezőforma pálmalevelek árnyékában megbúvó közepes méretű, földszintes ház bejáratán, amelyet tűzvörös flamingóvirágok öveztek. Úgy érezte, a térde menten felmondja a szolgálatot, és fejét szétveti a vadul kalapáló szívéből érkező vér. Mit fog mondani annak az embernek, aki tizenöt éven át hagyta magányosan sínylődni? Miféle szavak hidalhatják át a szakadékot, és fejezhetik ki a sosem szűnt sóvárgást? Tegyen fel kérdéseket? Vagy felejtse el egyszerűen a miértet, és fogadja el azt, ami van?

Az emlékezetében úgy élt James Simmons, mintha csak tegnap váltak volna el, képét nem fakította meg az idő. Idősebb lett, emlékeztette magát a lány. Hiszen már ő sem gyermek, aki a bálványozott személy után lohol, hanem felnőtt nő, aki az apjával fog találkozni. Egyikük sem az már, aki volt. Lehet, hogy ez előny.

Az első szobában nem talált senkit. Elbizonytalanodva tekintett körbe a nádbútorokon és a gyékényfonatokon. Aztán, mint egy kísértet a múltból, felcsendült egy hang. Laine közelebb lépett, és a nyitott ajtón át nézte, ahogy az apja telefonál.

Nem csapta be az emlékezete, bár természetesen az eltelt idő nyomot hagyott az előtte álló férfi arcán. A délszaki nap leburnította és megfonnyasztotta a bőrét, de a vonásai ugyanazok maradtak. Sűrű szemöldöke őszbe fordult, ám ugyanolyan határozott kifejezést kölcsönzött a barna szempárnak. Bár szintén megöszült, a haja nem ritkult meg, s ugyanazzal a jól ismert mozdulattal túr bele...

A férfi letette a kagylót.

Laine összeszorította a száját, aztán az emlékezés halk hangján megszólalt:

– Helló, kapitány!

James Simmons meglepetten felkapta a fejét. Csodálkozás ömlött el az arcán, szemében gyors egymásutánban váltotta egymást az érzelmek egész skálája, melyek közt egyértelműen fel lehetett ismerni a fájdalmat is. Dermedten állt, és a lány kisebb megrázkódtatással nyugtázta, hogy alacsonyabb, mint amilyenek gyerekkorában látta.

– Laine? – szólalt meg a férfi végül vonakodva. Tartózkodó hangja csírájában elfojtotta a lány ösztönös vágyát, hogy odarohanjon hozzá. Nem várná ölelő kar, ezt érezte, s ettől majdnem lehervadt az arcáról a tétova mosoly.

– Örülök, hogy látlak. – Hogy véget vessen a kínos helyzetnek, Laine belépett a szobába, és kezet nyújtott.

Egy másodpercnyi gondolkodás után a férfi viszonzta a mozdulatot, de nyomban el is engedte a lány kezét.

– Felnőttél. – Lassan, fürkészve végigmérte, csak az ajka mosolygott. – Mintha anyádat látnám. Semmi copf?

– Már egy ideje. Nem volt, aki huzigálja. – Laine arca szinte felragyogott a barátságosabb hangtól, ám a meghitt pillanat gyorsan elszállt, s újból fagyos bizalmatlanság telepedett a szobára. – Saját repülőtered van – próbált kétségbeesetten csevegni –, nagyon boldog lehetsz. Szívesen megnézném.

– Megszervezzük.

Az apja kimért, udvarias hangja felért egy pofonnal. Laine könnybe lábadt szemmel lépett az ablakhoz.

– Igazán látványos.

– Köszönöm, büszkék is vagyunk rá. – James Simmons megköszöri a torkát. – Meddig leszel itt?

A lány megkapaszkodott az ablakpárkányban, és igyekezett ugyanolyan közömbös, könnyed hangon válaszolni:

– Talán néhány hétig. Nincsenek határozott terveim... egyenesen ide jöttem. Úgy... úgy hallom, gyönyörű hely – fűzte tovább a szót, csak hogy ne törjön rájuk a keserves csend, és jókedvet erőltetve magára megfordult. – Biztos van mit megnézni. A pilóta idedefelé kerteteket emlegetett – mivel hasztalan próbálta felidézni, pontosan milyen látványosságokról beszélt Dillon, megmaradt az általánosságoknál –, meg parkokat. Tudsz esetleg ajánlani egy jó szállodát? – kérdezte s rendületlenül mosolyogva állta az apja kutató tekintetét.

– Rendelkezésedre áll a házam, amíg itt tartózkodsz.

Anyagi helyzete ismeretében Laine félretette a büszkeségét.

– Kedves vagy, köszönöm, élek az ajánlattal.

James Simmons bólintott, aztán odébb tolt pár papírt az asztalán.

– Hogy van anyád? – érdeklődött lesütött szemmel.

– Meghalt. Három hónapja.

James Simmons felkapta a fejét. Fájdalmas kifejezés suhant át az arcán, aztán leült.

– Részvétem, Laine. Beteg volt?

– Nem. – A lány nagyot nyelt. – Autóbaleset érte.

– Értem – bólogatott a férfi, és megköszöri a torkát. Amikor újból megszólalt, a hangja ismét érzelemmentesen csengett. – Miért nem írtál? Odautaztam volna segíteni.

– Valóban? – Laine megrázta a fejét, és visszafordult az ablakhoz. Élénken élt még az emlékezetében a rémület, a tompaság, az adóssághegyek meg az árverés, ahol pénzzé tett minden fellelhető értékes holmit. – Magam is boldogultam.

– Miért jöttél, Laine? – Bár a hangja gyöngédebb lett, James Simmons továbbra is megmaradt az íróasztal bátyja mögött.

– Hogy lássam az apámat – felelte a lány fásultan.

– Kapitány? – Az ajtóban Dillon állt. Vizsla pillantást vetett a lányra, mielőtt folytatta volna: – Chambers indulásra kész, de előbb szeretne beszélni veled.

– Rendben. Laine, ismerd meg az üzlettársamat, Dillon O'Briant! Dillon, ez a lányom.

– Már találkoztunk.

– Igen, Mr. O'Brian volt olyan kedves, és elhozott idáig. Igazán... lenyűgöző út volt.

– Nagyszerű. – James felállt, odament a fiatalemberhez, és megpaskolta a vállát. – Ugye megteszed, hogy hazaviszed Laine-t, és bekvártélyozod? Biztosan fáradt.

– Hogyne.

Ebből a meghitt, baráti hangnemből Laine ki volt zárva. Neki egy zavart pillantás jutott:

– Pár óra múlva én is hazamegyek.

– Rendben, köszönöm. – Már görcsölt az arcizma a sok erőltetett mosolygástól, úgyhogy felhagyott a színleléssel, és csak elszoruló torokkal nézte, hogy az apja kis tétovázás után távozik.

Nem sírzs! – parancsolt magára. Ez előtt az ember előtt nem! Ha semmi más nem is, a büszkesége még megmaradt.

– Értesítsen, ha mehetünk, hercegnő!

A lány megelevenedett.

– Remélem, Mr. O'Brian – nézett vissza a válla felett, ahogy elmasírozott Dillon mellett –, autót tapintatosabban vezet, mint repülő.

– Majd kiderül.

Az ajtó előtt ott sorakoztak Laine bőröndjei.

– Látom, számított a feladatra.

– Reméltem, hogy visszazsuppolhatom a motyójával együtt oda, ahonnét jött, ám erre most már nincs esély. – Dillon behajigálta a csomagokat egy csillogó kisautó farába, aztán behuppant a volán mögé, és begyújtotta a motort. Laine helyet foglalt mellette, s a következő pillanatban belenyomta az ülésbe a gyorsulás ereje.

– Mit mondott neki? – förmedt rá a férfi bevezető nélkül, miközben tagadhatatlanul ügyesen manőverezett a repülőtéri forgalomban.

– Lehet, hogy maga az apám üzlettársa, de ez még nem jogosítja fel arra, hogy beszámolót követeljen a magánjellegű beszélgetésünkről!

– Ide figyeljen, hercegnő! Nem fogom ölbe tett kézzel nézni, hogy feldúlja az apja életét, miután felbukkan a nagy semmiből. Egyáltalán nem tetszett a kapitány arkifejezése, amikor bementem abba a szobába. Tíz percet adtam magának, és már ennyi idő alatt sikerült fájdalmat okoznia neki. Ne akarja, hogy megállítsam a kocsit, és úgy szedjem ki magából a választ! Nem tartaná elég finomnak a módszereimet – tette hozzá halk, fenyegető hangon.

Laine-ből hirtelen elszállt minden erő. Már nem akart vitatkozni. Kizsigerelték a nyugtalan éjszakák, a feszültséggel és aggodalommal terhes nappalok meg a hosszú, kimerítő utazás. Fáradt mozdulattal levette a kalapját, az ülésnek támasztotta a fejét, és behunyta a szemét.

– Nézze, nem állt szándékomban fájdalmat okozni apámnak. Az ön által engedélyezett tíz percben meglepően keveset beszélünk. Talán anyám halálhíre zaklatta fel, ám az így is, úgy is a fülébe jutott volna előbb-utóbb.

Fakó hangja hallatán Dillon ránézett. Meglepetten látta, milyen törekenynek tűnik a lány elefántcsontszínű arca fejfedő nélkül, csupán a sápadt, szőke fürtök keretében, és a szeme alatt sötétlő karikákat is észrevette.

– Mikor?

Mintha csipetnyi együttérzés vegyült volna a hangjába. Laine zavartan kinyitotta a szemét.

– Három hónapja. – Ránézett a férfira. – Nekirohant egy villanypóznának a kocsijával. Azt mondták, azonnal meghalt. – Fájdalommentesen, a jó néhány pohár márkás pezsgőnek köszönhetően, tette hozzá magában.

Dillon hallgatásba burkolózott, és Laine hálás volt neki, amiért nem pufogatja el a részvét hiábavaló frázisait. Hallotta őket eleget. A férfi némasága több vigaszt nyújtott. Szemügyre vette az arcélét, az éles vonásokat a napbarnított arcban, majd a makacs száját, aztán az ablak előtt elsuhanó látványra fordította a figyelmét.

Sós tengerillat terjengett a levegőben. Könnyű szellő borzolta a pálmák keskeny leveleit, terjedelmes palackfák kínáltak hűs árnyékot boltozatos koronájuk alatt. A szikrázóan fehér fővénnyel szegett kobaltkék óceánt csak pillanatokra látta, mert a sziget belseje felé fordultak. Mint szivárványszínű drágakövekkel behintett zöld bársonytakaró, színpompás, buja növényzet fedte a tájat. Minden aranyos fénnel ragyogott, a virágoknak nyújtóznik sem kellett, hogy a levegőben édes mézként előmlő napsugarakban fürödjének.

Két büszke pálma közt kocsfelhajtó nyílt. Bekanyarodtak, és feltűnt az egyszerű vonalú, kétszintes épület. Tiszta, fehér falai nyugalmat sugároztak, és – a hatalmas ablakok dacára – biztonságot. Amióta megérkezett, Laine-t most először töltötte el halvány öröm, sőt mintha a napsütésben felvillanó üvegtáblák szeretetteljes üdvözléssel kacsintottak volna rá.

– Elragadó!

– Nyilván puccosabbra számított, de a kapitánynak így tetszik.

A kurta fegyverszünet láthatóan véget ért. Dillon leállította az autót, kiugrott belőle, és nekilátott kipakolni a csomagokat.

Laine nem vitázott vele. Kiszállt, és kezével árnyékolva a szemét, egy darabig a házat szemlélte.

Dillon felnyalábolta a bőröndöket, felment az épületet körbeölelő verandára vezető széles lépcsőn, és belökte a bejárati ajtót. A lány magányosan követte.

– Tessék becsukni! Nincs szükségem legyekre.

Termetes alakját meghazudtoló könnyedséggel egy terebélyes asszony ereszkedett le az emeletről. Testét tarka, bő ruha fedte, fényes, fekete haja szoros kontyban simult a fejére. Ránctalan, aranybarna arca alapján ugyanúgy lehetett harminc-, mint hatvanéves. Sötét szemét büszke, nyílt pillantással járatta végig a közeledő jövevényen, mint egy bennszülött királynő, aztán összefonta vastag karjait rengő keble előtt.

– Ki ez?

– A kapitány lánya. – Dillon letette a bőröndöket, és a korlátnak dőlve nézte a jelenetet.

– Simmons kapitány lánya. – Az asszony a száját csücsörítve, összehúzott szemmel folytatta a szemrevételezést. – Csinoska, de túl sápadt és girhes. Nem eszik? – Két ujjával átfogta Laine karját.

– De, csak...

– Nem eleget. Hm, szép – szemügyre vett egy szőke fürtöt –, nagyon bájos. De miért hordja ilyen röviden?

– Én...

– Évekkel ezelőtt kellett volna eljönnie. De most már itt van – paskolta meg a lány arcát. – Kimerült. Rendbe teszem a szobáját.

– Köszönöm, én...

– Aztán pedig enni fog – jelentette ki az asszony, azzal felkapta a bőröndöket, és felvonult velük az emeletre.

– Ó Miri – szólalt meg Dillon, és zsebre vágta a kezét –, ő vezeti a háztartást.

– Igen, látom. – Laine ösztönösen megtapintotta a haját. Lehet, hogy jobb lenne megnöveszteni? – Nem magának kellett volna felcipelnie a bőröndöket?

– Miri játszva felvinne a lépcsőn engem is. Azonkívül jobban ismerem annál, mintsem hogy beleavatkozzam olyasmibe, amit ő a kötelességének érez. Jöjjön – karon ragadta a lányt –, igyunk valamit!

A férfi természetes otthonossággal lépett oda egy kétajtós szekrénykéhez a krémszínűre festett falú nappaliban. Miként a ház külsején, itt is az egyszerűség uralkodott, meg ragyogó tisztaság, ami nyilván Miri szorgos kezét dicsérte. Ám a berendezés egy férfi gyakorlatias és kényelmes ízlését tükrözte, egy férfiét, aki hozzászokott a magányhoz. Itt nincs hely nő számára, nyugtázta Laine egy sóhajjal.

– Mit kér?

Dillon kérdése felriasztotta töprengéséből. A lány ledobta a kalapját egy kis asztalra – mérhetetlenül haszontalannak és oda nem illőnek érezte –, és megrázta a fejét.

– Köszönöm, semmit.

– Magára vessen! – A férfi töltött magának, aztán lehuppant az egyik székre. – Mifelénk nem sokat vacakolnak a formaságokkal, hercegnő. Amíg itt van, kénytelen lesz elviselni az egyszerűbb életformát.

Laine letette a táskáját is a kalap mellé.

– De azért – kérdezte, fel sem emelve a fejét – az ember kezet moshat vacsora előtt?

– Hogyne. – Dillon nem vett tudomást a gúnyról. – Vizünk van bőven.

– No és ön, Mr. O'Brian, hol lakik?

– Itt – vágta rá a férfi, aztán a lány összevont szemöldöke láttán elégedetten elvigyorodott, és kinyújtotta a lábát. – Egy-két hétig, amíg az én házamat felújítják.

– Micsoda balszerencse mindkettőnk számára.

– Túl fogja élni, hercegnő. – Dillon köszöntésre emelte a poharát. – Biztos vagyok benne, hogy igen járatos a túlélésben.

– Valóban, Mr. O'Brian, ám úgy vélem, maga erről semmit sem tud.

Dillon felhajtotta az italát.

– Belevaló kislány, ezt meg kell hagyni.

– Ha maga mondja, biztos.

– Pénzért jött? Lehetséges, hogy ennyire mohó? – A férfi felpattant, és mielőtt Laine elmenekülhetett volna lobbanékony indulata elől, vállon ragadta. – Nem sajtolt már ki eleget belőle? És mivel viszonzta? Semmivel! Még azt a fáradságot sem vette, hogy válaszolt volna a leveleire, legalább egyre. Hosszú éveken át tudomást sem vett a létezéséről! Mi az ördögöt akar most? – Hirtelen elhallgatott. A nőnek minden csepp vér kifutott az arcából, holsápadtan, zavaros tekintettel bámult rá, teste elernyed, úgy kellett megtartania. – Mi baja? – tudakolta a férfi zavartan.

– Én... azt hiszem, most hálás lennék egy italért, ha nem jelent gondot.

Dillon a homlokát ráncolva egy székhöz vezette és leültette, majd megtöltött egy poharat. Laine elhaló hangon köszönetet rebegett. Megborzongott, ahogy a szokatlan, tüzes brandy végigfutott a torkán, viszont a szoba forgása lelassult, és a szemére ereszkedett köd felszállt.

– Úgy értem... – Elhallgatott, és egy pillanatra lehunyta a szemét. – Azt akarja mondani, hogy apám írt nekem?

– Ne játssza az eszét! Attól fogva, hogy idejött a szigetre, vagyis közvetlenül azután, hogy maga meg az anyja elhagyta, rendszeresen írt maguknak, egészen öt évvel ezelőttig, amikor felhagyott a kísérletezéssel. Mindazonáltal – folytatta Dillon, és rágyújtott –, pénzt továbbra is küldött. Ó, igen, a csekkek mentek szépen, egészen tavalyig, amikor maga betöltötte a huszonegyet.

– Hazugság! – pattant fel Laine, az arca lángolt, a szeme szikrákat szórt.

A férfi érdeklődéssel nézte:

– Nocsak, életre kelt a márványszobor. – Kifújt egy füstfelhőt. – Sosem hazudok, hercegnő! – mondta csendesen. – Az igazság sokkal érdekesebb.

– Soha nem írt nekem! Soha! – Laine megállt a férfi előtt. – A levelek, amelyeket küldtem neki, címzett ismeretlen jelzéssel visszajöttek. Apám elköltözött, és még csak meg sem adta nekem az új címét!

Dillon lassú mozdulattal elnyomta a cigarettáját, és felállt.

– Ezzel akar megetetni? Rossz helyen kereskedik, Miss Simmons! Láttam a kapitány leveleit, meg a csekkeket, minden hónapban. – Ujja hegyével végigsimított a selyemkosztüm hajtokáján. – Úgy tűnik, fel is használta őket.

– Mondom: nem kaptam levelet! – Laine ellökte a férfi kezét, és felszegett állal nézett a szemébe. – Hétéves korom óta nem hallottam az apám felől!

– Miss Simmons, azok közül a levelek közül nem egyet én magam adtam postára, bár szívesebben dobtam volna őket a Csendes-óceánba. Meg az ajándékokat is. Babákat a kezdeti években – szép kis gyűjteménye lehet porcelánbabákból –, később ékszereket. Még jól emlékszem a tizenhétedik születésnapjára küldött virág alakú opál fülbevalóra.

– Opál fülbevaló? – visszahangozta a lány erőltlenül, és az ajkába vájta a fogait, mert ismét meglódultak körülötte a falak.

– Pontosan – vágta rá a férfi nyersen, és megfordult, hogy töltsön magának még egy italt. – És minden ugyanarra a címre ment: Rue de la Concorde 17., Párizs.

– Anyám címe. – Újfent kiszökött Laine arcából a vér, és a homlokát dörzsölgetve sietve leült, mielőtt összeroskad. – Ő élt ott, én bentlakásos iskolában voltam.

– Ó, hogyne! – Dillon ivott egy kortyot, aztán letelepedett a kerevetre. – A taníttatása hosszúra nyúlt, és költséges volt.

Az öreg kolostoriskolában, ahol befolyt a tetőn az eső, egyszerű házi koszton éltek, és durva vászonlepedőn aludtak... Laine a kezébe temette az arcát, és megrázta a fejét.

– Nem tudtam, hogy apám fizeti az iskolát.

– Mégis mit képzelt, ki állja az intézeti kötényruha meg a rajzórák költségét?

A lány felsőhajtott, rosszul esett neki az éles hangnem. Tanácstalanul felemelte a kezét, aztán az ölébe ejtette.

– Vanessa... az anyám... azt mondta, van jövedelme, és én nem faggattam. Minden jel szerint visszatartotta apám leveleit.

Tompán, nehézkesen formálta a szavakat, és a férfi türelmetlenül megvonta a vállát.

– A kapitánynak is ezt a színjátékot fogja előadni? Nagyon élethű.

– Nem, Mr. O'Brian. Mindennek most már nincs jelentősége, nem igaz? Egyébként is, apám valószínűleg ugyanúgy nem hinne nekem, mint maga. Nem leszek sokáig a terhükre, rövidesen visszautazom Franciaországba. – Felemelte a poharát, és egy pillanatig elrévülten nézte a borostyánszínű folyadékot. Vajon ez okozta a zsidóbadtságot, amely eluralkodott rajta?

– Egy vagy két hetet szeretnék csak itt tölteni. És nagyra értékelném, ha ezt a beszélgetést nem említené apámnak, mert az csak tovább bonyolítaná a helyzetet.

Dillon kurtán felnevetett, és belekortyolt a brandyjébe.

– Nem áll szándékomban az iménti dajkamesével traktálni a kapitányt.

– Adja a szavát, Mr. O’Brian! – Olyan izgatottan csengett a lány hangja, hogy a férfi meglepetten ránézett. Laine rezzenéstelenül állta a tekintetét. – Adja a szavát!

– Szavamat adom, Miss Simmons – egyezett bele végül Dillon.

Laine bólintott, aztán felállt, és megragadta a kalapját meg a táskáját.

– Most szeretnék visszavonulni. Nagyon elfáradtam.

És miközben a férfi összeráncolt homlokkal bámulta a poharában aranyló italt, ő hátra se nézve kiment a szobából.

3.

Tágra nyílt, karikás szempár nézett rá a tükörből, és Laine a pirosítóért nyúlt, hogy egy kis színt csempésszen sápadt arcára.

Eddig is tisztában volt az anyja hibáival, az önzésével és a sekélyességével. Gyerekként könnyű volt átsiklani a gyarlóságok fölött, és egyszerűen örülni, ha esetenként meglátogathatta az izgalmas, mesebeli asszonyt. Mintha egy másik világba lépett volna be, ahol lenvászon formaruhák meg zabkása helyett fagyalanttorták és nagyestélyik uralkodtak. Aztán, ahogy növekedett, úgy lettek a látogatások ritkábbak és rövidebbek. Hozzászokott, hogy a tanítási szünetet is az iskolában töltse az apácaikkal. Tárgyilagossá tette a távolság, és kezdte meglátni, milyen kétségbeesetten ragaszkodik az anyja a fiatalságához, milyen önzően félti a szépségét. Számára a felnőtt gyermek, egy feszes testű, ránctalan arcú kamasz lány nem büszkeséget, hanem bosszúságot jelentett, mivel a saját korára és múlandóságára emlékeztette.

Mindig rettegett a veszteségtől. Hogy megfakul a szépsége, elmúlik az ifjúsága, elveszíti a barátait és az udvarlóit. Ó, az a sok kencefice, festék és bájjal! Laine felsóhajtott, és behunyta a szemét. Valóban volt babagyűjtemény, tűnődött. Vanessa babái – legalábbis mindig azt hitte róluk. Tizenkét porcelánbaba, mind más népviseletben. Milyen gyönyörű volt a spanyol baba a magas fésűjével és a mantillával... Meg a fülbevaló... Laine ledobta a hajkefét, felpattant és járkálni kezdett. A szépséges, finom opál fülbevaló, mely sápadtan ragyogott Vanessa fülében. Emlékezett rá, hogyan viselte, ahogy arra is, amikor felírta a tizenkét babával együtt az árverési listára.

Vajon az anyja mi mindent tartott még meg magának abból, ami az övé lett volna? Laine elrövidülten bámult ki az ablakon, de semmit se látott a sziget káprázatos növényzetéből. Miféle ember volt hát az anyja, aki rátette a kezét a jussára? Aki hosszú-hosszú éveken át abban a hitben hagyta, hogy az apja elfelejtette. Megfosztotta tőle, még a papírra vetett szavaitól is! Ó, mennyire haragudott rá ezért! Nem a pénz, hanem a hazugságok és a veszteség miatt. Bizonyára a csekkekből tartotta fenn a párizsi lakást, abból fedezte nagystílusú életét.

A lány elkeseredett dühöt érzett, és behunyta a szemét. Most már legalább tudom, gondolta, miért vitt magával Franciaországba: biztosítási kötvény voltam a kezében. Belőlem élt tizenöt éven keresztül, és még ez sem volt neki elég.

Könnyek csordultak ki szorosra zárt pillái alól. Az apja gyűlöli, és ezen nincs is mit csodálkozni. Nyilvánvaló, hogy gyűlöli, mert hálátlannak és ridegnek tartja. Sose fog hinni neki.

Laine felsóhajtott, ahogy eszébe jutott az apja megállapítása: „*Mintha anyádat látnám.*” Kinyitotta a szemét, és ismét a tükörhöz lépett.

Valóban, tűnődött, miközben végigfuttatta ujjait az arcán. Tagadhatatlan a hasonlóság, ott van az alkatában és a színeiben. Örömtelen örökség, bámulta komoran a képmását a lány. Apám, ha csak rám pillant, anyámat látja bennem. Már a kinézetem is fájó emlékeket juttat eszébe. Azt fogja hinni, amit Mr. O’Brian – hogy is várhatnék mást?

Ámbár, tanakodott az ajkát biggyesztve, egy-két hét alatt talán elérhetem, hogy valamelyes barátsággal tekintsen rám. De akkor nem szabad azt hinnie, hogy pénzért jöttem, vigyáznom kell, nehogy rájöjjön, milyen rosszul állok. De mindenekelőtt Dillon O’Briannel kell óvatosnak lennem!

Hirtelen elfutotta a méreg. Utálatos ember! Sosem találkozott még ilyen faragatlan, modortalan alakkal. Rosszabb, sokkal rosszabb, mint Vanessa sleppjének bármely tagja, mert azok legalább igyekeztek tiszteletreméltónak látszani. Ezt a vadembert viszont valami pocsolóyából húzhatta elő az apám, és szánalomból megtette üzlettársának. Már a pillantása is pimasz, és úgy néz az emberre, mintha átlátna a ruháján. Bárdolatlan, pökhendi nőcsábász, semmi több. Lám, hogy viselkedett a repülön is!

Laine-nek ellágyult a tekintete, és a keze önkéntelenül a szájához emelkedett, ahogy eszébe jutott a viharos ostrom. Kaptál már csókot, korholta magát, és a fejét rázva igyekezett megszabadulni a szédítő emlékektől. De nem ilyet, tiltakozott egy konok hangocska a fejében. Ilyet soha!

– Ó, vigye el az ördög Dillon O’Briant! – dünnyögött félhangosan, és csak nehezen állta meg, hogy ne vágja be maga mögött a szoba ajtaját, ahogy kiment.

Lelassultak a léptei, amikor meghallotta a férfihangokat. Szokatlan zaj volt ez egy olyan ember számára, aki alapvetően női társaságban élte az életét. Szokatlan, de nem kellemetlen. Mély zöngék úsztak a levegőben, az apja harsogásába Dillon kurta, doromboló megjegyzései vegyültek.

A lány csendesen lement a lépcsőn, és elindult a nappali felé.

– Aztán, amikor kivettem a karburátort, rábámult, megeresztett egy sorozat varázsigét, és megrázta a fejét. Végül kénytelen voltam magam megjavítani.

– Jól jártál, sem a bennszülött, sem más szerelő nem végzett volna vele olyan gyorsan – nevetett James Simmons.

Laine pedig megállt az ajtóban. Kedélyes, meghitt jelenet tárult a szeme elé. Dillon a kereveten terpeszkedett, az apja egy karosszékekben helyezkedett el, és a mellette álló asztalkáról pipafüst szállt fel. Nyugalom lengte őket körül, láthatóan teljesen elégedettek voltak egymás társaságával. A lány hirtelen erős késztetést érzett, hogy elosonjon, és ne zavarja meg őket. Betolakodó lenne a láthatóan jól bevált, megszokott életükben. Ugyan irigység mardosta, de tett egy lépést hátra. Ám a mozdulat felkeltette Dillon figyelmét. Mielőtt visszavonulhatott volna, a férfi ránézett, és a tekintete megbéklyózta, éppoly hatásosan, mintha a kezével kapta volna el. Komoran bámulta a nőt, aki az elegáns utazókosztümöt egyszerű fehér ruhára cserélte a saját ruhatárából, amelynek dísztelen mivolta kiemelte fiatalságát és törekény ártatlanságát.

Pillantását követve James is észrevette a lányt, és fesztelenségét nyomban nyilvánvaló zavar váltotta fel.

– Szervusz, Laine! – állt fel. – Kipihented magad? Elégedett vagy a szobáddal?

A lány erőt vett magán, és Dillonról az apjára fordította a tekintetét:

– Igen, köszönöm. – Idegességét egyedül az árulta el, ahogy megnyalta a szája szélét. – Gyönyörű a szoba. Zavarok? Sajnálom, ha félbeszakítottam valamit. – Megrebbent a keze, aztán lazán összekulcsolta az ujjait, mintha így akarna nyugalmat kényszeríteni rájuk.

– Nem... nem, gyere, ülj le! Csupán az üzletről beszélgettünk egy kicsit.

Laine vonakodva belépett.

– Mit kérsz inni? – James Simmons a bársekreányhoz lépett, és poharak csörrentek a keze alatt.

– Semmit, köszönöm szépen. – A lány bátortalanul elmosolyodott. – Gyönyörű az otthonod. A tengerpartot látni az ablakomból. – Amilyen távol csak lehetett Dillontól, leült a kerevet szabad felére. – Gondolom, élvezed, hogy akkor mehetsz le úszni, amikor csak eszedbe jut.

– Manapság már nem is jut annyi időm pancsolni – elmélkedett James, miközben visszaült a karosszékbe, és kiütögette a pipájából a hamut. – Régebben sokat búvárokodtam, mostanában inkább Dillon hódol ennek a kedvtelésnek. – Melegen csengett a hangja, és szeretetteljes pillantást vetett a fiatalabb férfira.

– Az ég és a tenger sokban hasonlít egymásra – felelte amaz, és felemelte az italát az asztalról. – Mindkettő szabadságot és kihívást jelent. – Cinkos mosolyt küldött a házigazda felé. – Megismertettem a kapitányt a mélység titkaival, cserébe ő megtanított repülni.

– Nos, én inkább a szárazföld gyermeke vagyok – kapcsolódott be, szorongását legyűrve, a társalgásba Laine –, nem mozgok otthonosan sem a vízben, sem a levegőben.

Dillon lustán lötyögtette az italt a poharában, ám közben kihívó pillantást vetett a lányra.

– Úszni azért tud, ugye?

– Elboldogulok a vízben.

– Helyes. – A férfi ivott egy kortyot. – Megtanítom a búvárokodás alapjaira. – Letette a poharat, és ismét kényelmesen hátradőlt. – Holnap. Kénytelen lesz korán kelni.

– Igazán nem várom el, hogy rám pazarolja a drága idejét, Mr. O'Brian – vágott vissza Laine megvetően és fagyosan, mert vérig sértette a fölényes hangnem.

– Nem gond. – Dillon úgy tett, mintha nem vette volna észre a megjegyzés élet. – Csak délután lesz dolgom. Ugye van még egy tartalék felszerelésed, kapitány?

– Hogyne, a raktárszobában megtalálod. Meglásd, Laine, élvezni fogod! Dillon kiváló tanár, és jól ismeri az itteni vizeket.

A lány egy pillanatra lehunyta a szemét, mert fájt hallania a megkönnyebbülést az apja hangjában. Aztán udvariasan rámosolygott a fiatalemberre:

– Nyilván tudja, mennyire értékelem az ajánlatát, Mr. O'Brian.

Dillon szemöldöke megemelkedett, jelezve, hogy tökéletesen érti a célzást.

– Nem jobban, mint én az ön társaságát, Miss Simmons.

Miri felbukkanása vetett véget a burkolt csatározásnak.

– Vacsora – jelentette be kurtán a házvezetőnő, aztán ujjával vádlón a lányra bökött: – Maga! Jöjjön enni – intett parancsolón –, aztán ne csak piszkálja a főztömet! – Azzal sarkon fordult és elsüvített, mint egy tarka tornádó, de hallani lehetett, ahogy dohog: – Kilátszanak a csontjai...

Amint elindultak a nyomában az ebédlő felé, Dillon elkapta Laine karját, és visszatartotta.

– Gratulálok a belépőjéhez – mondta, amikor egyedül maradtak a folyosón. – Maga volt az ártatlan szűz leány megtestesülése.

– Nem kétlem, hogy boldogan feláldozna a legközelebbi tűzisten oltárán, Mr. O’Brian, de talán előbb megengedné, hogy békében megvacsorázzam.

– Miss Simmons – hajolt meg színpadiasan a férfi, ám közben még szorosabban fogta a lány karját –, nem vagyok olyan vadember, hogy ne tudnék asztalhoz kísélni egy hölgyet.

– És képes lesz végrehajtani ezt a rendkívüli hőstettet anélkül, hogy eltörné a karomat?

Beléptek az üvegezett falú étkezőbe, s Dillon udvariasan kihúzott egy széket a lánynak.

– Köszönöm, Mr. O’Brian – sziszegte Laine fagyosan az összeszorított fogai között. Kiállhatatlan ember!

A férfi illedelmesen bólintott, majd megkerülte az asztalt, és maga is helyet foglalt.

– Kapitány, annak a kis sportrepülőnek, amelyik a Maui rendezett futamon indult, köhög a motorja. Át akarom nézni, mielőtt újból felszáll.

– Hm. Szerinted mi baja?

Laine számára teljességgel érthetetlen műszaki társalgás vette kezdetét. Miri behozott egy nagy tál gőzölgő halat, és jelentőségteljes koppanással letette az asztal közepére. A biztonság kedvéért még rá is mutatott a tálra, majd a lány üres tányérjára, mielőtt kiviharzott a szobából.

Mire Laine egy jókora adagot elfogyasztott a halból, a férfiak az üzemanyag-vezetékek útvesztőjében jártak. Teljesen elmerültek a közös szenvedélyükben, és a lány csak csendben figyelte őket. Arra a következtetésre jutott, hogy az apja udvariatlansága nem szándékos, csupán a hosszú, magányos évek eredménye. Elszokott a női társaságtól, zavarba jön tőle, férfiak közt mozog otthonosan. Ellentétben Dillonnal, aki szántszándékkal durva és barátságtalan vele. Mégis az fájt jobban, hogy az apja semmibe veszi, még ha öntudatlanul is.

– Megbocsátotok? – állt fel, amikor egy pillanatra elakadt az eszmecsere, de rögtön meg is bánta, látván, milyen zavarba jön az apja. – Kissé fáradt vagyok – mentegetőzött, és mosolyt erőltetett az arcára. – Ne zavartassátok magatokat, ismerem az utat.

Szinte hallotta maga mögött a megkönnyebbült sóhajt, ahogy elhagyta a helyiséget.

Későre járt már, és Laine fullasztónak érezte a szobát. A házban csend honolt. Odakint óriási, trópusi hold ragyogott az égen, és illatos szellő rebegett a függönyöket. Mivel a lány nem bírta tovább elviselni a magányt, és megmaradni a négy fal között, óvatosan kisurrant a házból. Éjszakai madarak szölongatták egymást, szokatlan, éles hangjuk furcsa muzsikával töltötte be a sötétséget. Bár Laine cél nélkül indult el, a lába a tenger felé vitte. Egy darabig hallgatta az időtlen mormolást, aztán lerúgta a cipőjét, és mezítláb átkelt a parti fönnyesávon. Széles, puha ívben futott elé egy üdvözlő hullám, tajtékcsipkét terítve a lába elé a homokra, aztán visszahúzódott az óceán éjkék, örök ölébe, miközben a víz felszínéről csillagok tükörképe hunyorgott rá. Sós víz szaga vegyült a virágillatú levegőbe.

A lány mély lélegzetet vett. Igazi édenkert – de őelőtte zárva van. Dillon és az apja kiúzi belőle. Már megint ugyanaz a történet. Hányszor érezte magát kirekesztve, amikor meglátogatta az anyját Párizsban! És most betolakodó itt is. Vajon lesz ereje – vagy akarja

egyáltalán – akár csak egy hétig is fenntartani ezt a mosolygós színjátékot az apjával? Mellette ugyanúgy nincs hely számára, mint Vanessa mellett. Leroskadt a homokba, felhúzta a térdét, és zsebre szabadon elsiratta hosszú évek minden veszteségét.

– Zsebkendővel nem szolgálhatok.

Dillon hangja hallatán a lány összerezett, és még szorosabban fonta a karjait a térde köré.

– Menjen innen, kérem!

– Mi a gond, hercegnő? – A hangja érdesen és türelmetlenül csengett, bár ha tapasztaltabb, Laine kihallhatta volna belőle a zavart is, amit a női könnyek általában kiváltak a férfiaktól. – Ha a dolgok nem úgy alakulnak, ahogy szeretné, azzal, hogy itt ül a parton, és itatja az egereket, nem segít magán. Főképp akkor nem, ha senki sincs a környéken, akit meghathatna.

– Menjen innen! – ismételte a lány leszegett fejjel. – Hagyjon békén! Egyedül akarok lenni.

– Jobb, ha hozzászokik a jelenlétemhez – vágott vissza Dillon nyeglén. – Szemmel tartom, amíg csak vissza nem megy Európába. Amilyen jószívű, a kapitány nem tudna sokáig ellenállni ennek a bájos, ártatlan nyomulásnak.

Laine felpattant, és nekiesett a férfinak.

– Ő az apám, érti? Az apám, ezért jogom van vele lenni, jogom van megismerni! – Meddő dühvel csépelte apró ökleivel Dillon mellkasát, aki ugyan egy pillanatra megingott, mert váratlanul érte a támadás, de aztán inkább csak enyhe csodálkozással állta az indulatkitörést, mígnem végül elkapta a lány karjait, és magához húzta.

– Van ám itt tűz a szende felszín alatt! Egyébként meg bármikor előadhatja a „nem kaptam meg a leveleket” című magánszámot. Az biztos sokat lendít az ügyén.

– Nem a szánalmára vágyom! Érti? – Laine elkeseredetten rúgkapált, de a férfi szorításából, ami pedig annak szinte erőfeszítésébe sem került, nem szabadulhatott. – Inkább gyűlöljön, semmint hogy közömbös legyek neki, de a szánalmánál még a közömbössége is jobb!

– Maradjon már nyugton, a kutyafáját! – Dillonnak kezdett elfogyni a türelme. – Még a végén megfájdul a keze.

– Nem maradok nyugton! Nem kutyakölyök vagyok, aki a zivatar elől a küszöbükön keresett menedéket, és meg kell szárogatni, meleg vackot készíteni neki, és megsimogatni a buksiját. Itt maradok két hétig, élvezni fogok minden pillanatot, és nem engedem, hogy elrontsa! – A lány hátravetette a fejét. Patakokban ömlöttek a könnyei, de a szemében elszántság tüze égett. – Engedjen el! Ne érjen hozzám! – Újult erővel vette fel a harcot, és egy rúgással majdnem mindkettőjüket a földre döntötte.

– No jó, ebből elég! – mordult fel Dillon, majd egy hirtelen mozdulattal átkarolta a dühöngő nőt, és lepecsételte a száját egy csókkal.

Mintha örvénybe rántották volna, Laine-nel forogni kezdett a világ. Rövidesen megszűnt számára tér és idő, minden gondolatát elnyelte a kábító forgatag. Saját könnyeinek sós ízébe markáns, eleven aroma vegyült, amely egyértelműen Dillonhoz tartozott. Forróság öntötte el a testét, küzdeni ellene éppoly reménytelen volt, mint a férfi fogva tartó ölelése ellen, és közben egy pillanatra sem szűnt az érzéki ostrom, melynek célját csupán ösztönösen sejtette.

Hirtelen elernyed, elfogyott az ellenállása, tagjaiból elszállt az erő, és szinte öntudatlanul csüngött a férfi karjában, ajka puhán tűrte a csókot. Dillon meglepetten tolta el magától, a lány pedig anélkül, hogy tudta volna, mit tesz, a vállára hajtotta a fejét. Dillon keze könnyedén végigsimított a haján, mire ő közelebb bújott hozzá. Behunyta a szemét, és kihasználva a kéretlen ölelés melegét, szabad folyást engedett zűrzavaros érzelmeinek.

– Ki az ördög maga, Laine Simmons? – Dillon eltolta magától, és felemelte az állát. – Nézzen rám! – rendelkezett ellentmondást nem tűrően, aztán összehúzott szemmel vizslatni kezdte a lány dült, sápadt arcát, nedves pillák övezte, tágra nyílt, könnyben úszó szemét. A nyugalom, a kifinomultság és a magabiztosság, mindaz, ami mögé elbújni igyekezett, szertefoszlott, nem látszott más, mint mérhetetlen sebezhetőség. A férfi kutatása elégedetlen mordulással zárult. – Jég, tűz, most meg könnyek. Ne! Nincs kedvem próbára tenni az ellenálló képességemet. – Mély levegőt vett, és megrázta a fejét. – Maga csak bajt hoz ránk, ezt a legelső pillanattól fogva látnom kellett volna, de most már itt van, úgyhogy kénytelenek leszünk egyezsége jutni.

– Mr. O'Brian...

– Szólítson Dillonnak, az ég szerelmére! Ne legyünk nevetségesebbek a kelleténél!

– Dillon – bólintott a nő szipogva, és közben mélységesen megvetette magát. – Nem hinném, hogy ma este értelmesen tudnék egyezkedni. Ha lenne szíves utamra engedni, holnap köthetünk megállapodást.

– Nem. Az egyezés egyszerű, mert én diktálom a feltételeket.

– Ez szerfelett méltányosnak tűnik. – A könnyeket végre felváltotta az ironia.

– Amíg itt van – folytatta a férfi nyugodtan –, elválaszthatatlanok leszünk. Követni fogom, mint az árnyék, én leszek az őrangyala, míg csak vissza nem megy az öreg kontinensre. Egyetlen rossz lépés a kapitánynál, és lecsapok, olyan gyorsan, hogy pislogni sem lesz ideje azzal az ártatlan szemével.

– Hát olyan gyámoltalan ember az apám, hogy még a lányával szemben is védelemre szorul? – Laine dühösen elmaszatozta a könnyeket.

– Nincs az a férfi, aki ne szorulna védelemre magával szemben, hercegnő. – Dillon félrehajtott fejjel fürkészte a lány kivörösödött arcát. – Nem tudom eldönteni, hogy színészkedik-e, de ha igen, le a kalappal a tehetsége előtt! Ha nem, majd bocsánatot kérek, amikor itt lesz az ideje.

– Tartsa meg a bocsánatkérését! Remélhetőleg megfekszi a gyomrát.

A férfi hátravetette a fejét, és jóízűen felkacagott.

Nem tehetett róla, Laine most is kellemesnek és vonzónak találta a nevetését, és ez csak fokozta az afölött érzett dühét, hogy nem veszik komolyan. Pofonra lendült a keze.

– Ó, ne! – kapta el a csuklóját Dillon. – Ne tegyen ilyet! Még a végén vissza kellene ütnöm, pedig elragadóan néz ki, amikor tűzokádó sárkánynak képzelem magát. Sokkal inkább kedvemre való, mint a fagyos párizsi madmoiselle. – Mély lélegzetet vett, és igyekezett úrrá lenni a jókedvén. – Ide hallgasson, Laine! – Milyen érzékeny cseng az ajkán a neve, futott át a lány fején, de sürgősen elhessegette a gondolatot, a férfi pedig folytatta: – Kössünk tűzszünetet, legalább a nyilvánosság előtt! Ha magunk vagyunk, püfölhetjük egymást továbbra is kedvünkre, kesztyűvel vagy anélkül.

– Na persze! – vágott vissza a lány felszegett fejjel, és kiszabadította magát a meglazult szorításból. – A maga izmaival szemben semmi esélyem sincs.

– Hát igen – vont a vállát Dillon –, ezt kénytelen lesz figyelembe venni. No jöjjön! – Meglepően barátságos mozdulattal megfogta a lány kezét. – Ideje ágyba bújni. Reggel korán kelünk, nem szeretem vesztegetni az időt.

– Nem megyek magával sehová holnap! – Laine elrántotta a kezét, és toppantott. – Még képes, és vízbe fojt, aztán elrejt a hullámat valami barlangban.

A férfi színpadiasan forgatta a szemét, és nagyot sóhajtott.

– Ha reggel úgy kell kirángatnom az ágyból, nem csak búvárkodni tanul meg, ezt megígérem. Visszamegy a házba a saját lábán, vagy vigyem ölben?

– Ha a maga pökhendiségét palackozni lehetne, Dillon O'Brian, nem lenne többé hiány üzemanyagból ebben az országban! – vágta a szemébe Laine, és futásnak eredt.

A férfi nézte, amíg a fehér ruhás alakot elnyelte a sötétség, aztán lehajolt, és felnyalábolta a cipőjét.

4.

Aranyló fénnel érkezett a reggel. Laine hirtelen ébredt, és pár másodpercig csak döbbsen hunyorgott. Fehér helyett barátságos, zöld falakat látott, kifakult, csíkos függöny helyett zsalus sötétítőt. Ahol az íróasztalának kellett volna lenni, ott finom mahagóniszekrény állt, rajta egy vázában vörös virágok. Ám legjobban a csönd lepte meg. Nem hallatszott fojtott vihogás, apró lábak topogása az ajtaja előtt, csupán egy énekesmadár hangja törte meg a némaságot.

Aztán eszébe jutott, hol van, és nagy sóhajjal visszahanyatlott a párnára. Szívesen aludt volna még tovább, de túlságosan beléidegződött a korai kelés. Kibújt az ágyból, lezuhanyozott és felöltözött.

Egy barátnője rábeszélte, hogy fogadjon el kölcsönbe egy fürdőruhát, és most kedvetlenül mustrálgatta a „szolid kétrészes”-nek titulált ruhadarabot, majd belebújt. A fényes, világoskék kelme hízelgően kiemelte habfehér teste finom domborulatait, de bárhogy huzigálta is, kevesebbet takart, mint ő szerette volna.

– Ostobaság! – dünnyögött végül, miután sokadszor is megigazította a vállpántokat. – A nők mind ilyenekben szaladgálnak, én meg amúgy sem vagyok olyan formában, hogy felkeltsem valakinek a figyelmét.

Girhes, ahogy Miri mondta, tűnődött fintorogva, és egy utolsó reménytelen kísérletet tett a fürdőruhával. Nem nekem való ez, és ezen a Csendes-óceán összes hala sem segíthet.

A folyosón az ébredező ház halk neszei fogadták. Óvatosan leereszkedett a lépcsőn, attól tartva, hogy megzavar valamit. Az étkezőbe mint olvasztott arany ömlöttek be a napsugarak, a kertből bolyhos páfrányok és parázsló pipacsok integettek. Laine úgy döntött, nem hagyja, hogy bármi is elrontsa ezt a tökéletes napot. Lesz még ideje bőven elmerengeni a megaláztatásokon és a csalódásokon egy ködös franciaországi délelőttön, itt és most azonban jókedv és ígéretök töltik meg az illatos, langyos levegőt.

– Aha, jött reggelizni. – Miri hömpölygőit be a szobába, termete és a rikító, virágos ruha dacára kecsesen és méltóságteljesen.

– Jó reggelt! – mosolygott rá a lány. – Gyönyörű időnk van.

– Ettől majd kap egy kis színt a bőre – paskolta meg a karját a házvezetőnő. – Vöröset, ha nem vigyáz. No, most üljön le, hadd ragasszak egy kis húst a csontjaira!

Ellentmondást nem tűrően az asztal felé biccentett.

– Régóta dolgozik apámnál? – érdeklődött a lány, miután engedelmesen leült.

– Tíz éve. Nem jó egy férfinak ilyen hosszú ideig magányosan. – Miri fejcsóválva kitöltötte a gőzölgő kávéját. – Mondja csak – nézett hirtelen összehúzott szemmel a lányra –, az anyja is ilyen girhes volt?

– Nem, nem mondanám... vagyis... – Kérdés, mit tekint Miri megfelelő alaknak.

– Azt akarja mondani – kacagott fel az asszony, és csak úgy rengett a keble –, hogy nem volt olyan nőies, mint Miri? – Vidáman rácsapott dúsan kipárnázott csípőjére, aztán elkomolyodott, és váratlanul megsimogatta Laine lenszőke haját. – Maga kedves lány. Túl fiatal még ahhoz, hogy bánatos legyen a tekintete. – A lány csak döbbsen bámult rá a barátságos szavak hallatán, és Miri felsóhajtott. – No, hozom a reggelit, maga meg szépen megeszi.

– Legyen egyből kettő, Miri! – Dillon sétált be bronzbarnán és magabiztosan, levágott szárú farmerban és egyszerű, fehér pólóban. – Üdv, hercegnő! Jól aludt? – Leült egy székre Laine-nel szemközt, és töltött egy csésze kávé. Mozdulatai könnyedek voltak, a szeme élénken csillogott, és nyoma sem volt rajta reggeli kábaságnak.

Nyilván azon ritka emberek közé tartozik, akik nehézség nélkül lépik át álom és ébrenlét határát, tűnődött Laine. Soha nála vonzóbb férfit nem ismert. Egyenesen ellenállhatatlan, hasított belé a felismerés. Váratlanul heves sóvárgás fogta el, amit igyekezett a férfiéhoz hasonló könnyed hangnem mögé rejtteni.

– Jó reggelt, Dillon! Úgy tűnik, megint szép napunk lesz.

– Ez gyakran előfordul a szigetnek ezen az oldalán.

– Ezen az oldalán?

– Ühüm. – Dillon beletúrt a hajába, és összezilált fürtjei csak fokozták vonzerejét. – A szél felőli lejtőkön majd mindennap esik.

Egy hajtásra kiitta a kávéja felét, és Laine azon kapta magát, hogy hosszú, barna ujjait bámulja, melyek erősen és határozottan fonódtak a krémszínű kerámiára. Aztán hirtelen ott érezte ezeket az ujjakat az állán, mint előző este.

– Valami baj van? – kérdezte a férfi.

– Tessék? – Laine szaporán pislogott. – Ó, nem... csak elgondolkoztam. Annyi mindent meg kell nézmem, amíg itt vagyok – hadarta. – A maga... a maga otthona is errefelé van?

– Nem messze. – Dillon felemelte a csészéjét, és kutató pillantást vetett a pereme fölött a lányra, aki úgy kevergette a kávéját, mintha az élete függne tőle. Meginni nem állt szándékában, a repülőn volt szerencséje az amerikai kávéhoz, és megfogadta, hogy több kísérletet nem tesz.

– Reggeli! – Miri jelent meg egy rogyásig megpakolt tálcával, és szigorú képpel megrakta a vendég tányérját. – Tessék enni! Aztán sipirc, hadd takarítsam ki a házamat! De – fenyegette meg a szedőkanállal Dillont, aki leplezetlen jó étvággal látott neki a falatozásnak – nehogy megint telihordja homokkal a padlómat!

A férfi pár helyi szóval meg egy hetyke vigyorral válaszolt, Miri pedig harsogó hahotázás közepette visszavonult a konyhába.

Laine kétségbeesetten bámulta a megpúpozott tányért.

– Én ezt nem bírom megenni!

– Pedig jobban teszi, ha megpróbálja – vont a vállát két falat rántotta között Dillon. – Miri úgy határozott, hogy felhizlalja, és ami azt illeti, rá is szorul erre – vetett egy futó pillantást a nőre, miközben megvajazott egy szelet pirítóst. – Mirivel egyébként sem célszerű ellenkezni. Gondolja azt, hogy békacomb vagy éti csiga! – Az utóbbit érezhető éllel vetette oda.

Laine megdermedt, és ösztönösen védekező állást vett fel:

– Nem a minőségre, hanem a mennyiségre van panaszsom!

Dillon vállat vont, a lány pedig bosszúsan enni kezdett. Némán falatoztak. Negyedórával később, amikor Laine már úgy érezte, rosszul lesz, ha még egy falat rántottat lenyel, a férfi türelmetlen mordulással felkelt, odament hozzá, és karon ragadta.

– Hagyja abba, mielőtt kipukkad! Inkább elszőktetem Miri haragja elől.

Laine a fogát csikorgatva mondott köszönetet.

Az előtérben Jamesbe ütköztek, aki épp lefelé jött az emeletről.

– Jó reggelt, Laine! Úgy néz ki, kellemes időben ismerkedhetsz meg a bűvárkodással.

– Valóban, már alig várom – mosolygott a lány, és igyekezett természetesen viselkedni, bár erre képtelennek érezte magát az apja jelenlétében.

– Helyes. Dillon elemében van a vízben. – James arca ellágyult, ahogy a fiatalember felé fordult: – Ha visszajöttél délután, nézd meg a kétmotorost! Azt hiszem, bevált a módosítás, amit javasoltál.

– Meglesz, magam is át akartam nézni. Csak Bádogost ne engedd a közelébe!

A férfiak vidáman összenevettek a számukra nyilvánvaló tréfán, de amikor ismét Laine-hez fordult, James jókedve udvarias bólintássá fakult:

– Jó mulatást! Este találkozunk.

– Köszönöm. – A lány bánatosan nézett az étkező felé távozó férfi után. Amikor megfordult, Dillon kutató tekintetével találta magát szemközt.

– Na jöjjön, vágjunk neki! – markolta meg a lány kezét újfent morcosan, aztán felkapott a földről egy kifakult tarisznyát, a vállára vetette, és megindult a bejárati ajtó felé. – Hol a fürdőruhája?

– Rajtam. – Mivel nem szerette, ha vonszolják, Laine igencsak szedte a lábát.

A földutat, amelyre bekanyarodtak, sűrű növényzet szegélyezte, páfrányok és virágok hajoltak be a nyiladékba. A természet rendületlenül igyekezett visszahódítani az ember által használatba vett sávot. Vajon van még egy hely a földön, tűnődött Laine, miközben némán baktatott Dillon oldalán a szikrázó napsütésben, ahol ilyen ragyogóak a színek, ahol a zöldnek ennyi árnyalata létezik? Napraforgó édeskés illata fűszerezte a sós, tengeri levegőt, és éles rikoltással egy mezei pacsirta húzott el a fejük fölött.

– Remélem – szólalt meg tíz perc elteltével kifulladásra a lány –, nincs már messze az úti cél. Évek óta nem vettem részt tízpróbán.

Csípős, gunyoros válaszra számított, ám Dillon csak hátranézett, és lelassította lépteit. Laine nem fojthatott el egy mosolyt. Már ezt az aprócska győzelmet is komoly elégtételnek érezte a férfival vívott csatában.

Néhány másodperccel később aztán teljesen megfeledkezett háborúskodásról és diadalról. Sudár pálmák árnyékában és bársonyos virágú hibiszkuszok ölelésében kitárult előttük Kauai egzotikus édenkertjének rejtett gyöngyszeme, az eldugott öböl, amelynek kristálytisza vize szikrázott a napfényben.

– Ó, ez csodálatos! – Laine elragadtatott kiáltással nekiiramodott. Kétszer is körbefordult a fehéren izzó fövenypadon, nem tudott betelni ennyi új szépséggel. – Tökéletes, egyszerűen tökéletes!

Dillon elmosolyodott, és a mosolya mint egy nyers, de üde fuvallat, amely szétszórja a felhőket, hirtelen feloldotta a köztük lévő feszültséget. Csendes összhang és egyetértés támadt a helyében, természetes és könnyed, mint maga a napsugárzás, megnyugtató, bár váratlan. S

nem is tartott soká. A férfi elkomorodott, aztán lehajolt, és némi kotorászás után elővette a tarisznyából a bűvárszemüvegeket meg a pipákat.

– Nem nehéz dolog a merülés, ha az ember megtanul helyesen lélegezni, és elengedi magát. Fontos hogy egyszerre legyen nyugodt, mégis éber. – Egyszerű, világos szavakkal magyarázott, különféle légzéstechnikákról beszélt, és közben megmutatta, hogyan kell viselni a szemüveget.

– Nem kell ilyen szájbarágósan! – tört ki egy idő után a méltatlankodás Laine-ből, akit bosszantott a fölényes hangnem. – Biztosíthatom, nem fűrészpör van a fejemben. A legtöbb dolgot elég négyszer-ötször elmondani ahhoz, hogy felfogjam.

– Remek. Akkor próbáljuk ki gyakorlatban is! – Azzal Dillon a lány kezébe nyomta a felszerelést, lerántotta magáról a pólót, és nekilátott felcsatolni a saját szemüvegét.

Laine szeme előtt széles, izmos, napbarnított mellkas tárult fel, amelyet selymes, fekete szőrzet borított. A kopott farmernadrág korca mélyen ült, lazán fennakadva a keskeny medence kiszögellésén. A lány enyhe döbbenettel tapasztalta, hogy ismeretlen sóvárgás támad benne, és forróság árad szét az ereiben. Sürgősen lesütötte a szemét, és a homokot kezdte tanulmányozni.

– Vetközzön le! – mordult rá Dillon. – Hacsak nem ruhában akar úszni – tette hozzá, és gunyorosan megrándult az ajka, mielőtt elindult volna a tenger felé.

Bár roppant kínosan érezte magát, Laine igyekezett utánózni önjelölt oktatója fesztelen viselkedését, és követte a példáját. Lehámozta magáról a fölsőt meg a nadrágot, összehajtogatta őket, majd odaballagott a férfihoz, aki a sekély vízben várta, és nyíltan végigmustrálta a közelgő nő minden porcikáját.

– Maradjon mellettem! – rendelkezett, amikor már Laine is a vízben állt. – Egyelőre nem merülünk mélyre, amíg rá nem kap az ízére.

Azzal eligazította a nő szemüvegét, és meghúzta a szíját.

Könnyedén siklottak ide-oda a sekély, part menti habokban, ahol a napsugarak cirógató ujjai még eléri a puha fövenyt, és tengeri fű hajladozik a víz alatt. Laine egyszer csak megfeledkezett az utasításokról, vizet nyelt, és fulladozva bukkant a felszínre.

– Mi történt? – firtatta Dillon inkább mogorván, mint aggódva. – Figyeljen oda jobban arra, amit csinál! – Kiadósan hátra vágta köhögő-prüszkölő tanítványát, majd eligazította a szemüvegét. – Folytathatjuk?

Három mély lélegzet után Laine is meg tudott szólalni:

– Igen. – És belemerült a hullámokba.

Dillon apránként egyre mélyebbre vezette. Úgy mozgott a vízben, mint madár a levegőben: természetes könnyedséggel és magabiztossággal. Nem telt bele sok idő, a lány megtanulta értelmezni a kézjeleit, és elkezdte maga is alkalmazni őket, vagy éppen újakat rögtönzött. Köréjük sereglettek a vízi világ lakói, a kíváncsi halak. Rezzentelen, kerek szemükbe nézve Laine eltűnődött: voltaképp ki bámul meg kit?

A beszűrődő napfény tengeri füvet táplált, és megcsillant a sima köveken meg kagylókon. Néma világ volt ez, és annak ellenére, hogy a tengerfenéken nyüzsgött az élet, meghitt és szabad. Rózsaszín korall-labirintusban kék halak cikáztak. Egy remeterák előbújt bérbe vett rejtekéből, és elosont. Két narancspiros tengeri csillag meghittén lapult egy szikla zugában, egy tengeri sün pedig visszahúzódott tüskés magányába.

A lány ösztönösen és boldogan osztotta meg felfedezéseit kísérőjével, a furcsa, kiszámíthatatlan emberrel, akivel belépett ebbe a tündérbirodalomba. Az új közegben a viszonyuk is megváltozott, oly zökkenőmentesen és gyorsan, hogy Laine észre sem vette. Hirtelen ötlettől vezérelve felemelt egy nagy, kúpos csigaházat, amelyet rég elhagyott a lakója, s miután megmutatta Dillonnak, a felszínen táncoló fény felé indult vele. Fejét rázva emelkedett ki a vízből, szikrázó cseppekkel hintve be a férfi bújárszemüvegét. Kacagva feltolta a homlokára a magáét, és felegyenesedett a derékig érő vízben.

– Ó, ez lenyűgöző, sosem láttam még ehhez foghatót! – lelkesedett, miközben elsimította az arcából a csapzott haj fürtöket. – Mennyi szín, mennyi árnyalata a kéknek meg a zöldnek! Az ember úgy érzi, mintha... mintha új világba lépne be, amelyet még senki sem látott öelőtte.

Az izgalomtól kipirult az arca, szemében a tenger kékje tükröződött, vizes haja órány sisakként simult a fejére. A göndör fürtök háttére nélkül arca még finomabbnak, még törékenyebbnek látszott. Dillon szótlánul, mosolyogva nézte, miután maga is levette a szemüvegét.

– Káprázatos! Legszívesebben fel se jöttem volna, annyi látnivaló van odalent, annyi ismeretlen, izgalmas dolog. Nézze, mit találtam! Szépséges. – Laine finoman végigsimított zsákmánya borostyánszínű bordáin. – Mi ez tulajdonképpen?

– Kürtsiga – felelt a férfi, miután egy pillanatra megfogta és szemügyre vette az önmagába forduló meszes hajlékot. – Rengeteget találni belőle a sziget körül.

– Megtarthatom? Egyáltalán kié ez az öböl?

Dillon jót mulatott a lány lelkesedésén.

– Magánterületen járunk, de ismerem a tulajdonost. Szerintem nem bánja, ha elviszi emlékébe.

– Azt mondják, hallani benne a tenger mormolását. – Laine a füléhez emelte a csigát, és a halk sisterség hallatán elkerekedett a szeme. – *Oh, c'est incroyable...* – Izgalmában visszaváltott franciára, de nemcsak nyelvileg, hanem a gesztusaiban is. Egyik kezével a füléhez szorította kincsét, a másikkal bájosan hadonászott: – *On entend le bruit de la mer. C'est merveilleux!* – Felfedezését megosztandó a férfi felé nyújtotta a csigát, ám az csak nevetett, ezúttal éppúgy szívből, mint Jamesszel szokott.

– Sajnálom, hercegnő, lemaradtam pár mondattal.

– Ó, persze. Butaság, elszoktam tőle, hogy angolul beszéljek – mentegetőzött a lány mosolyogva. – Tényleg hallani benne a tenger morajlását – lóbálta meg a csigaházat. – Csodálatos...

Elakadt a szava, mert Dillon arcáról a szeme láttára hervadt le a vidámság. Sötét szenvedély izzott fel a tekintetében, amitől Laine szíve nagyot dobbant, és a józan esze azt súgta, meneküljön gyorsan. Ám az akarata és a teste egyaránt elernyedtt, amint az izmos karok köréje fonódtak, és ajka szinte magától nyílt szét megadóan.

Életében először érintették a meztelen bőrét egy férfi ujjai. Az aranyló napsugarak zuhatagában kitárult a szíve, és átadta magát az ölekezés gyönyörűségének. Engedett Dillon mohó ajkának, megvonaglott cirógató keze alatt, míg végül úgy érezte, elválaszthatatlanul összefonódnak. Nem vágyott másra, mint így maradni, amíg kihuny a nap, és megszűnik forogni a föld...

Aztán a férfi ölelése lazult, és Laine lassan, vonakodva elengedte őt. Sőhajában mámor és az újonnan felfedezett kincs elvesztése fölötti bánat keveredett.

– Esküdni mernék – dünnyögött a férfi az arcát vizslatva –, hogy ha nem első osztályú színész, akkor most lépett ki a zárdából.

A lánynak nyomban arcába szökött a vér, és megpróbált kimenekülni a partra, ám egy erős kéz visszatartotta.

– Várjon! – Dillon összevont szemöldökkel fürkészte szégyentől égő vonásait. – Évek óta nem láttam ilyen mutatványt. Hercegnő, maga elképesztő. Mindenesetre – folytatta, és gúnyos, de legalább nem rosszmájú mosolyra húzódott az ajka –, akár őszinte, akár megjátssza magát, engem lenyűgöz. – Azzal egyszerűen újból magához vonta a lányt.

Ezúttal finom s incselkedő volt a csókja, csakhogy Laine a gyöngédséggel szemben még védtelenebb volt, mint a szenvedéllyel szemben. Teste engedékenyen simult a férfi karjába, ujjai ösztönösen izmos vállába vájtak, ahogy Dillon ajka szinte az eszméletlenségig becézte. Nem volt járatos a női fortélyokban, de végtelen ártatlansága egymagában csábítóvá tette.

A férfi végül elengedte, s hosszan tanulmányozta megduzzadt száját és fátyolos szemét.

– Nagy hatalom birtokosa maga – szólalt meg, aztán mély lélegzetet vett. – Ülünk le egy kicsit! – Válaszra sem várva kézen fogta a lányt, és elindult vele a part felé.

A táskájából terjedelmes törülközőt kerített, leterítette a homokra, és leült rá. A nő habozását látva megragadta a karját, és lehúzta maga mellé.

– Nem harapok, Laine. Legfeljebb harapdállok. – Elővette a cigarettáját, rágyújtott, aztán a könyökére támaszkodva elnyúlt. Vizes bőre ragyogott a napsütésben.

Mélységes zavarában a lány csöndben üldögélt a csigával a kezében. Megpróbálta megérteni, mit érzett Dillon karjában, és azt is, miért. Valamiképp biztos volt benne, hogy ez az élmény egész hátralevő életében fontos lesz. Ajándék volt, amelynek még nem ismerte a nevét.

Hirtelen ugyanolyan jókedv fogta el, mint amikor meghallotta a csiga susogását. Leplezetlen örömmel nézett le a kincsére.

– Úgy babusgatja azt a csigaházat, mint anya az elsőszülött gyermekét.

Hátranézve Laine Dillon vigyorgó képét látta. Egy pillanatnyi tünődés után arra a következtetésre jutott, hogy sosem volt még boldogabb.

– Sosem kutattam még kincsek után a tenger fenekén, ez az első zsákmányom.

– És mennyi cápával kellett megküzdenie érte! – csipkelődött a férfi, s az ég felé fújta a füstöt. Laine az orrát ráncolta játékosan.

– No persze irigy, mert magának nem jutott. Belátom, önző voltam, kettőt kellett volna szereznem.

– Túl fogom élni a hiányát.

– Párizsban nem talál az ember kagylót meg csigát – elmélkedett a lány fennhangon. Fesztelennek érezte magát, és meglepően elevennek. – A gyerekek csodájára fognak járni.

– A gyerekek?

– A tanítványaim – magyarázta a lány szórakozottan. Figyelmét a csigaház rajzolatai és sima felszíne kötötték le. – Legtöbbjük sosem látott ilyesmit, legfeljebb fényképen.

– Maga tanít?

Olyannyira belemerült a kincse vizsgálatába, hogy Laine észre sem vette a hitetlenkedő hangnemet.

– Igen. Angolt a francia diákoknak, és franciát az Angliából érkező lányoknak. Miután végeztem, ott maradtam a volt iskolában tanárnak. Nemigen mehettem volna máshová, és egyébként is már régóta otthonomnak éreztem a tanintézetet. Mit gondol, elképzelhető, hogy visszajövök máskor, és találok még egy-két ilyen? Esetleg valamilyen más fajtát? A lányok annyira örülnének, nemigen van részük szórakozásban.

– Hol volt az anyja?

– Tessék? – Laine most vette csak észre, hogy a férfi felült, és komor, kutató tekintettel bámul rá. – Mit kérdezett? – ismételte zavartan, mert nem értette a hirtelen hangulatváltozást.

– Azt kérdeztem, hol volt az anyja.

– Mikor? Amíg iskolába jártam? Párizsban. – Dillon váratlan dühe felkavarta, és kétségbeesetten iparkodott más mederbe terelni a társalgást. – Szívesen megnézném alaposabban a repülőteret. Mit gondol, lehetséges...

– Hagyja abba!

A lány összerezte.

– Nem szükséges kiabálnia. Egészen jól hallom ebből a távolságból – próbálta meg bevetni a jól bevált védekező stratégiát.

– Ne játssza itt nekem a sértett fenséget, hercegnő! Válaszokat akarok! – A férfi elszánt, dühös arccal elnyomta a cigarettáját.

– Sajnálom, Dillon. – Laine fölállt, és kartávolságon kívülre lépett. – Őszintén nincs kedvem a kihallgatáshoz – mondta nyugalmat színlelve.

A férfi szitkozódva felugrott, és villámgyorsan elkapta a karját.

– Micsoda undok kis béka tud lenni! Úgy változtatja az arcait, hogy képtelen vagyok eldönteni, melyik az igazi. Hát ki az ördög maga?

– Elegendem van abból, hogy újból és újból elmondjam, ki vagyok – felelte a lány csöndesen. – Nem tudom, mit szeretne hallani; nem tudom, kinek szeretne látni.

Szavai és nyugalma csak még jobban felszították Dillon dühét. Ujjai megfeszültek Laine karján, és megrázta:

– Mi volt ez a legutóbbi dajkamese? – Vadul, haragosan magához rántotta a nőt, de mielőtt végrehajthatta volna a büntetést, valaki a nevéen szólította. A férfi halkán szitkozódva megfordult. A pálmák között egy alak bukkant fel.

A lány első gondolata az volt, hogy a sziget szelleme jelent meg az árnyékban, és libeg a homok fölött feléjük. Selymes, aranybarna bőrű fiatal nő közelgett skarlátpiros és éjkék mintás szorongban. Dús, ébenfekete haja a derekáig omlott, és finoman meglibbent minden kecses mozdulatánál. Mandulavágású, barna szemét bársonyos, fekete pillák övezték. Tökéletes, egzotikus arcán csábos mosoly ült. Üdvözlésre emelte a kezét, és Dillon válaszolt:

– Szervusz, Orchid!

Hogy a szépséges jelenés mégis halandó, akkor tudatosult Laine-ben, amikor melléjük érve telt ajkát a férfiéhoz érintette.

– Miri mondta, hogy bűvárokodni mentél. Tudtam, hogy itt talállak – duruzsolta lágyan zengő hangon.

– Laine Simmons, Orchid King. – Dillon nem csinált nagy ügyet a bemutatásból.

Laine valami köszönésfélét dünnyögött. Hirtelen teljesen feleslegesnek érezte magát.

– Laine a kapitány lánya – magyarázta a férfi.

– Ó, vagy úgy! – A ragyogó tünemény alaposabban szemügyre vette a jövevényt. Gyakorlott mosolya mögött gyanakvás sejtett. – Milyen kedves, hogy végre eljött. Meddig marad?

– Egy-két hétig. – Laine végre visszanyerte a nyugalját, és Orchid szemébe nézett. – Maga is itt él a szigeten?

– Igen, ámbar többet vagyok távol, mint itthon. Utaskísérőként dolgozom, épp most tértem vissza a kontinensről. Van pár szabad napom, és elcseréltem az eget a vízre. Remélem – mosolyogva nézett Dillonra, és a karjába fűzte a karját –, nem akartok még menni. Örülök a társaságnak.

A férfinak nem kellett többet tennie, mint elmosolyodnia, hogy a varázsereje működésbe lépjen.

– Pár óra hosszát ráérek még.

– Én azt hiszem, hazamegyek – szólalt meg gyorsan Laine, aki úgy érezte magát, mint egy betolakodó. – Egyelőre elég a napsütésből. – Felkapta a pólóját, és belebújt. – Köszönöm, hogy szentelt rám az idejéből, Dillon. – Lehajolt, és összeszedte a többi holmiját. – Örülök, hogy megismertem, Miss King.

– Biztos találkozunk még. – Orchid levette a szárongot, és láthatóvá vált kacér fürdőruhája meg tökéletes teste. – Nem nagy ez a sziget, és errefelé nagyon barátságosak az emberek, nem igaz, testvér? – Bár a szigeteken ez volt a szokásos megszólítás, a nő szájából a testvér sokkal szorosabb viszonyt sejtetett.

– Nagyon barátságosak – bólogatott Dillon hanyagul, mint aki már megszokta Orchid bűbájos modorát.

Laine köszönést mormolt, és elindult a pálmák felé. Hallotta, hogy a háta mögött Orchid felkacag, és mond valamit a bennszülöttek dallamos nyelvén. A fák takarásába érve megállt és visszanézett. Két kar fonódott Dillon nyaka köré, és egy csábos száj felé vonta.

5.

Az öbölből visszafelé menet Laine-nek volt ideje elgondolkodni azon, mennyire ellentmondásos érzelmeket ébresztett benne Dillon O'Brian már az alatt a rövid idő alatt is, amióta ismeri. Először jött a bosszúság, a harag meg a düh, jelen pillanatban pedig bizonytalanság kínozza, mely – feltételezése szerint – abból fakadt, hogy nincsenek tapasztalatai a másik nemmel. Mindazonáltal délelőtt volt pár pillanat, amikor fesztelenül érezte magát mellette. Márpedig, tűnődött bánatosan, eddig még sosem tudta maradéktalanul elengedni magát férfiak társaságában, főleg nem négyszemközt.

Meglehet, a víz alatti világban tett kirándulás számlájára lehet írni az egészet, a lenyűgöző élmény hatása alatt találta meglepő módon természetesnek azt, ami utána történt. Mintha végre felfedezte volna, mi célt szolgál a szája és a teste, szabadnak és elevennek érezte magát Dillon karjában. Eddig üvegkalickában élt, amelynek a falai hirtelen szétpattantak, érzékei felébredtek, és ő most először mártózott meg a valóság forgatagában.

Megállt, letépett egy vérpiros hibiszkuszvirágot, aztán a szárát szórakozottan az ujjai között forgatva folytatta útját az ösvényen. Azonban bármily nagyszerű volt is, bimbózdó boldogságát lehervasztotta először a férfi érthetetlen dühkitörése, majd a benszülött szépség felbukkanása.

Orchid King. Laine homloka ráncba szaladt, ahogy eszébe jutott a honolulu reptér információs pultjában ülő kacér leányzó, Rose. Megrázta a fejét, és igyekezett elhessegetni a rátörő rosszkedvet. Úgy látszik, Dillon vonzódik a virágnevet viselő lányokhoz. Láthatóan olyan természetesen ad és kap csókokat, ahogy egy egér megrágja a sajtot.

Azért csókolt meg, mert én voltam ott. Nyilvánvaló, hogy Orchid King sokkal többet nyújthat neki, mint én. Olyan vagyok mellette, mint egy kopott, szürke veréb a színpompás flamingó mellett. Dillonnak akkor sem tetszenék, ha nem utálna már eleve. Még jó, hogy nem is akarok tetszeni neki. Egyáltalán nem.

Meggyorsította lépteit.

Odahaza, miután kincsét, a csigaházat biztonságba helyezte a szobájában, és átöltözött, visszaballagott a földszintre. Fásult hangulat lett rajta úrrá, nem találta a helyét. Az iskolában az órák, az étkezések meg egyéb kijelölt feladatok jól szervezett rendszerében mindig körültekintően kellett gazdálkodnia az idejével. Most idegesítette, hogy nincs semmi dolga. Hányszor áhítozott zsúfolt napokon egy szabad óracska után, amikor olvashatna, vagy csak üldögélhetne egyedül! Bezzeg most tengernyi ideje van, és erre elfoglaltság után sóvárog! Tudta, a különbség abban rejlik, hogy most retteg a tétlenségtől, attól, hogy gondolkoznia kelljen. Bármit megtett volna, hogy ne kelljen elemeznie a jelen helyzetét vagy a jövőt.

Megérkezése óta még senki nem vezette körbe a házban. Némi habozás után úgy döntött, a saját szakállára felfedezőútra indul. Rövidesen meggyőződhetett róla, hogy az apja egyszerűen él, sallangok és cicoma nélküli, férfias kényelemben. Voltak könyvei, de úgy tűnt, nemigen forgatja őket. Olvasási szokásairól a repüléssel kapcsolatos folyóiratok mennyisége és viselt külleme árulkodott. Bambuszrolók helyettesítették a hagyományos függönyöket, háncsfonatok a szőnyeget. Bár távolról sem lehetett primitívnek nevezni, a szobák berendezése spártai és gyakorlatias volt.

Laine képzeletében kezdett kirajzolódni a férfi képe, aki ebben az alapvető célszerűsége korlátozott környezetben elégedett, aki csendes rendszerességgel morzsolgatja a hétköznapiakat, és legfőbb szenvedélye a repülés. Most kezdte megérteni, miért mondott csődöt a szülei házassága: amilyen igénytelen volt az egyik, olyan nagyra törő a másik. Az anyja sosem elégedett volna meg ezzel a puritán életvitellel, az apja pedig elveszettnek érezte volna magát a neje mesterkéltségek világában. Vajon miért van az, tűnődött összevont szemöldökkel, hogy ő a jelek szerint egyikük mellett sincs otthon?

Az íróasztalon meglátott egy fekete keretbe foglalt fényképet, és felemelte. Simmons kapitány fiatalabb kiadása nevetett a lencsébe, miközben kedélyesen átölelte a még serdülő Dillon vállát. A fiú mindazonáltal ugyanúgy mosolygott, mint most: hetykén és magabiztosan. Ha élőben álltak volna előtte, akkor sem lehetett volna nyilvánvalóbb egymás iránti érzett szeretetük. Arcukról, tartásukról csak úgy sugárzott az egyetértés. Mint apa és fia, futott át Laine fején, és váratlan dühöt érzett. Sosem pótolhatja be az éveket, amelyeket azok ketten együtt töltöttek!

– Ez nem igazság! – motyogott, és két kezébe szorítva bámulta a képet.

Aztán megborzongott, és behunyta a szemét. Kire haragszik? Jamesre, amiért szüksége volt valakire? Dillonra, amiért itt volt? A harag nem segít, nincs értelme a múltban vájkálni. Ideje, hogy a jövővel foglalkozzék. Nagy sóhajjal letette a képet, és tovább sétált.

Rövidesen a konyhában találta magát, ragyogó, fehér berendezések és csillogó vörösréz lábasok között. Miri elégedett mosollyal nézett hátra a tűzhely elől:

– Hát jött ebédelni. – Félrebillentette a fejét, és összehúzott szemmel végigmérte a lányt.
– Van egy kis színe.

Laine lenézett meztelen karjára, és örömmel nyugtázta, hogy megkapta a nap.

– Nos, valóban. Viszont igazából nem ebédelni jöttem – mosolyodott el félszegen, és kört írt le a kezével –, csak ismerkedem a házzal.

– Helyes. De most enni fog. Üljön le! – A kezében levő hosszú késsel Miri a tömörfa asztal felé intett. – És ne merjen még egyszer beágyazni! Az az én dolgom. – Fensőbbes horkantás kíséretében egy nagy csupor tejet koppintott le a lány elé.

– Ó, bocsánat! – Laine megszeppenten pillantott a száját csücsörítő asszonyra. – Megszokásból tettem.

– Hát ne tegye többet! – Miri a hűtőszekrényhez lépett, és pakolászni kezdett. – Abban a puccos internátusban is maguk vetették be az ágyukat?

– Nem volt az igazából puccos internátus – Laine növekvő aggodalommal nézte a készülő emeletes szendvicset –, csak egy szerény kis kolostoriskola Párizs peremén.

Miri kezében megállt a kés, és hitetlenkedve bámult rá:

– Maga kolostorban élt?

– Nem, azt nem mondanám, csupán a szomszédságában. Kivéve persze, amikor meglátogattam anyámat Párizsban. – Az elébe tett tányér láttán elakadt a lány szava, és riadtan nézett föl: – Miri, én ezt nem bírom mind megenni!

– Lásson csak neki, Miss Csontkollekción! Kellemesen telt a délelőtt Dillonnal?

– Igen, nagyon. – Laine nekiveselkedett a szendvicsnek, Miri pedig leült vele szemben. – Sosem hittem volna, hogy ennyi látnivaló van a tenger mélyén. Dillon remek túravezető.

– Ah, az! – Miri megcsóválta a fejét, mintha egy haszontalan kiskamaszról lenne szó. – Vagy a vízben jár, vagy a fellegekben. Ideje lenne, hogy a földön is megvesse, a lábát. – Szigorú tekintetét le sem véve a falatozó lányról, hátradőlt. – Figyeli magát.

– Igen, tudom, mint egy börtönőr – dünnyögött Laine. – Megismerkedtem Miss Kinggel – tette hozzá hangosabban. – Lejött az öbölbe.

– Orchid King. – Miri dörmögött még valamit érthetetlen hawaii nyelven.

– Roppant bájos... csupa élet, és gyönyörű... Gondolom, Dillon régről ismeri. – Laine maga is meglepődött, milyen közömbösen sikerült elejtenie a megjegyzést.

– Elég régről. Ám a halacska még nem harapott rá a csalira. – Miri csúfondáros mosolya kárba veszett, mert Laine a tejet bámulta üveges tekintettel. – Maga szerint Dillon jól néz ki?

– Jól néz-e ki? – A lány meglepetten kapta fel a fejét. – Igen, nagyon vonzó férfi. Legalábbis azt hiszem... Tudja, nem sok férfit ismertem eddig.

– Többet kellene mosolyognia rá. Az okos asszony – magyarázta Miri bölcsen bólogatva – mosollyal mutatja meg a férfinak, mit gondol.

– Nem sok okot szolgáltat a mosolygásra – jegyezte meg Laine két falat között. – Egyébként is – tette hozzá kissé bosszúsan –, szerintem garmadával kapja a mosolyokat.

– Dillon sok nőt ajándékoz meg a figyelmével. Igen bőkezű – kuncogott Miri. – Még nem találta meg azt a lányt, aki önzővé tehetné. Maga viszont... – tűnődve ütögette meg a lány orra hegyét az ujjával – jól illenek hozzá. Ő tanítaná magát, maga pedig őt.

– Még hogy én tanítanám Dillont? – Laine nevetve rázta meg a fejét. – Az ember nem taníthat olyasmit, amihez nem ért. Egyébként is, még csak tegnap ismertem meg, és azóta semmi mást nem tesz, mint összezavar. Kiszámíthatatlan, sosem tudom, mit vált ki belőlem a következő pillanatban. – Felsóhajtott, nem is tudta, milyen bánatosan. – Azt hiszem, Miri, a férfiak nagyon furcsa teremtmények. Kicsit sem értem őket.

– Érteni?! – Az asszony szívből kacagott. – Mit kell azokon érteni? Csak érezze jól magát velük! Nekem három férjem volt, és soha nem értettem egyiküket sem, viszont – csillant fel a szeme – remekül éreztem magam. Maga nagyon fiatal – tette aztán hozzá komolyabban –, ez már önmagában vonzó egy olyan ember szemében, aki hozzászokott a tapasztalt nőkhöz.

– Nem hiszem... persze nem is akarnám... – hebegett-habogott Laine zavartan. – Biztos vagyok benne, hogy nem érdeklek Dillont. A jelek szerint elég meghitt a kapcsolata Miss Kinggel. Egyébként meg – bánatosan megvonta a vállát – nem bízik bennem.

– Csak a buta nő hagyja, hogy a múlt összekeveredjék a jelennel. – Miri egymáshoz támasztotta az ujjbegyeit, és hátradőlt. – Ki akarja vívni az apja szeretetét, Miss Csontkollekción? Az idő és a türelem meghozza a gyümölcsöt. Dillont akarja? – Ellentmondást nem tűrően leintette Laine-t, aki gépiesen tiltakozni próbált. – Tanulja meg használni a nők fegyvereit! – Felállt, megrebbentek a virágok tarka ruháján. – Most pedig kifelé a konyhából! Sok dolgom van.

Laine engedelmesen felemelkedett, és elindult az ajtó felé.

– Miri... – állt meg a küszöbön a szája szélét rágva –, maga régóta ismeri apámat, kedveli is. Maga nem... nem gyűlöl azért, mert annyi év után csak így megjelentem? – tudakolta hadarva, miután legyűrte tétovázását.

– Gyűlölni? – Miri elgondolkodva csücsörítette a száját. – Nem gyűlölök, mert az időfecsérlés. És semmiképp nem gyűlölnek egy gyermeket. – Szórakozottan felemelt egy nagy főzőkanalat, és ütögetni kezdte a tenyerét. – Kislány volt, amikor elhagyta Simmons kapitányt, és az anyjával ment. Most már nem kislány, és itt van. Miért kellene hát gyűlölöm? – Megvonta a vállát, és visszafordult a tűzhelyhez.

Laine lehunyta a szemét, hogy elrejtse könnyeit.

– Köszönöm, Miri – suttogott, és kiment.

Egymást kergették a fejében a gondolatok, miközben behúzta maga mögött a szobája ajtaját, és leült az ágyra. Dillon ölelése szunnyadó érzéseket ébresztett benne, Miri szavai pedig szunnyadó gondolatait keltette életre. *Idő és türelem*, ismételte magában a házvezetőnő receptjét a gyermeki szív fájdalomra. Csakhogy nekem oly kevés az időm, és a türelmem sem sokkal több! Hogyan nyerhetem el apám szeretetét pár nap alatt?

No és Dillon? – súgta a szíve.

Eldobta magát az ágyon, és a mennyezetre függesztette a tekintetét. Miért kell a férfinak tovább bonyolítania ezt az amúgy is roppant bonyolult helyzetet? Miért ölel át, és kelt bennem buja érzéseket meg vágyakat az egyik percben, ha a következőben ellök magától, és úgy néz rám, mint bírám? Olyan gyöngéd és kedves tud lenni, amikor a karjában tart, aztán pedig egyszer csak rideggé válik, és még a tekintete is vádol.

Csak ne kellene állandóan rá gondolnom, csak ne jutna mindig eszembe a csókja! Persze mindez azért van, mert tapasztalatlan vagyok, ő meg nagyon is gyakorlott.

Kopogtatásra riadt fel. Kócos haját igazgatva nyitott ajtót. Dillon farmerre cserélte a rövidnadrágot. Frissnek és ébernek látszott.

Laine kábán bámult a férfira, gondolatait rendezni sem tudta, nemhogy szavakba önteni. Dillon összevont szemöldökkel nézte duzzadt szemhéját meg a piros foltot, amelyet a párna nyomott az arcára.

– Felébresztettem?

– Nem, én... – A pillantás az órára csak fokozta a lány zavarát, mert kiderült, egy óra telt el azóta, hogy elnyújtózott az ágyon. – Igen – helyesbített. – Úgy látszik, csak-csak legyűrt az időeltolódás okozta kimerültség. – Tétován beletúrt a hajába. – Észre sem vettem, hogy elaludtam.

– Ugye igazi?

– Micsoda? – pislogott értetlenül a lány.

– A szempillája. – Dillon olyan áthatóan meredt a szemébe, hogy Laine nehezen állta a tekintetét. – A reptérre megyek, arra gondoltam, hátha velem akar jönni. Említette, hogy meg szeretné nézni még egyszer.

– Igen, örömmel. – A lányt meglepte ez a figyelmesség.

– Akkor rajta! – mondta Dillon szárazon, és intett Laine-nek, hogy kövesse.

– Ó, máris. Csak egy perc, amíg elkészülök.

– Késznek látszik.

– Meg kell fésülnöm.

– Badarság! – Dillon elkapta a lány karját, és magával vonta, mielőtt az tovább ellenkezhetett volna. A ház előtt, legnagyobb döbbenetére, egy bukósisakot nyomott a kezébe, melyet egy takaros, csillogó motorbicikli csomagtartójáról vett le.

Laine megköszöri a torkát, és a sisakról a motorra, majd Dillonra emelte a tekintetét.

– Ezzel megyünk?

– Igen. Ritkán veszem elő az autót csupán azért, hogy elugorjak a repülőtérre.

– Talán jobb lenne, ha most kivételt tenne. Sosem ültem még motoron.

– Hercegnő, nincs más dolga, mint felülni rá, és kapaszkodni. – A férfi kivette a lány kezéből a sisakot, a fejére biggyesztette, majd miután a sajátját is felcsatolta, átvette a lábát a gépen, és beindította. – Másszon fel!

Laine elképedve tapasztalta, hogy a berregő masinán ül, Dillon derekát markolássza, és megindul mellette a táj. Halálos szorítása akkor enyhült kissé, amikor rájött, hogy a sebességük visszafogott, és a motor egyáltalán nem akar feldőlni velük. Szép, egyenletes dorombolással rótt a kikövezett utat.

Mellettük egy folyó kanyargott, mint kibomlott kék szalag, kettévágva a szépen művelt földeket. A szél a lány arcába csapott, tenyere alatt a férfi kemény izmai feszültek – és csodálatosan felszabadultnak érezte magát. Hirtelen rájött, hogy a férfi egyetlen nap leforgása alatt már a sokadik olyan élményben részesíti, amiről eddig álmodni sem mert.

Sosem tudtam, milyen korlátozott az életem, tűnődött mosolyogva. Bármilyen történik is, ha innen elmegyek, már semmi nem lesz ugyanolyan, mint előtte.

Dillon a repülőtér hátsó fertályába kormányozta a motort, és egy hangár előtt állt meg.

– Leszállás, hercegnő, véget ért a móka!

Laine engedelmesen lekászálódott, és küszködni kezdett a bukósisakkal. A férfi egy mozdulattal megszabadította tőle.

– Tessék. – Letette a motor ülésére. – No, túlélte?

– Ami azt illeti, még élveztem is.

– A motornak vannak előnyei. – Dillon tenyere végigsiklott a lány karján, és megállapodott a derekán.

Laine mozdulatlanul állt, egyáltalán nem szeretett volna megszabadulni az érintésétől. A férfi lehajolt, és szája könnyedén, izgatóan súrolta az övét, amitől kéjes borzongás futott végig a bőrén. Ám Dillon a következő pillanatban elhúzódot.

– Majd később. Alapos ember vagyok, de most nem érek rá, dolgom van. – Hüvelykujja lusta köreket írt le a nő csípőjén. – A kapitány már várja, ő fogja körbevezetni. Odatalál?

– Igen. – Laine hátrébb lépett. Megdöbbenően hevesen vert a szíve, és ezen kicsit sem segített, hogy eltávolodott a férfitől. – Menjek az irodájába?

– Igen, oda, ahol legelőször is járt. A kapitány megmutat mindent, amit csak látni kíván. De vigyázzon! – Dillon zöld szeme váratlanul hidegen csillant, és a hangjából eltűnt a könnyedség. – Amíg nem vagyok biztos maga felől, nem engedheti meg magának, hogy hibát kövessen el!

Egy pillanatig Laine csak bámult rá. Ettől a mondattól bizony elcsitult a szívverése, és lehült körülötte a levegő.

– Attól tartok – mondta szomorúan –, máris elkövettem egyet.

Aztán megfordult és útnak indult.

6.

Miközben megközelítette a pálmák övezte kis irodaépületet, végiggondolta, mi minden történt huszonnégy óra leforgása alatt. Találkozott az apjával, tudomást szerzett az anyja csalásairól, és máris más szemmel látja a világot.

Még csak egyszer tért nyugovóra, és kelt fel a nap, amióta megérkezett a szigetre, ám e kurta idő alatt megismerte a női lét gyönyöreit és nehézségeit. Dillon új, csodálatos érzéseket keltett benne. Persze a józan esze változatlanul azt súgta, hogy ez csupán a férfi mellett újdonságként megismert testi vonzalom. Nem is lehet más, győzködte magát. Az ember nem lesz szerelmes egyetlen nap alatt, főleg nem egy olyan fickóba, mint Dillon O'Brian. Ők ketten egymás tökéletes ellentétei. A férfi nyílt, magabiztos és társaságkedvelő, leplezetlen önbizalma irigylésre méltó.

Nincs itt szó nagy érzelmekről, bizonygatta önmagának Laine, csak sosem találkoztam még olyan férfival, mint ő. Ezért vagyok összezavarodva. Nem az érzelmek miatt.

Valamelyest megvigasztalódva lépett be a lapos épület előterébe. Az apja éppen kijött az irodájából, és egy sötét bőrű lányhoz beszélt a válla fölött, aki jegyzetömbbel a kezében követte.

– Mielőtt elküldené, Dillonnak is mutassa meg az üzemanyag-rendelést! Tudtommal most egy óra hosszat tárgyalása van. Ha az irodájában nem találja, próbálkozzon a négyes hangárnál! – James elmosolyodott, amikor meglátta a lányát, és lelassította lépteit. – Szervusz, Laine! Hallom, körül akarsz nézni.

– Igen, szeretnék, ha ráérsz.

– Természetesen. Sharon, ő a lányom, Laine; Laine, ez Sharon, a titkárnóm.

Laine figyelmét nem kerülte el sem Sharon kíváncsi tekintete, sem az apja feszélyezettsége. Láthatóan tétovázott, mielőtt karon fogta, és elindult vele kifelé. Vajon, tépelődött Laine, csak képzelődött, amikor úgy emlékezett, hogy gyerekkorában nagyon közel álltak egymáshoz?

– A repülőtér nem túl nagy – fogott hozzá a bemutatáshoz a férfi, amikor kiléptek a rekkenő hőségbe. – Alapvetően a szigetek közt vállalunk fuvarokat, kirándulókat, csoportokat vagy árut szállítunk. No meg pilótaiskolát működtetünk, bár ez elsősorban Dillon területe.

– Sajnálom – vágott a szavába hirtelen ötlettől vezérelve a lány, és szembefordult vele – , hogy kínos helyzetbe hoztalak, írnom kellett volna, megkérdeznem, hogy eljöhettek-e, nem lett volna szabad csak így betoppannom. Tapintatlanság volt.

– Laine...

– Hallgass végig, kérlek! – rázta meg a fejét a lány, és tovább hadart, mint aki mihamarabb szeretne túlesni a kényelmetlen vallomáson. – Azt is belátom, hogy megvan a

saját életed, a saját otthonod, a barátaid. Tizenöt évod volt, hogy kialakítsd az életmódodat, és nekem a legkevésbé sem áll szándékomban megzavarni azt. Hidd el, nem akarok az utadban lenni, nem akarom, hogy úgy erezd... – Kifogyott a szavakból, és tehetetlenül széttárta a kezét. – Örülnék, ha barátok lehetnénk.

James figyelmesen hallgatta, aztán elmosolyodott, őszintébben és melegebben, mint eddig bármikor.

– Tudod – sóhajtott, és beletúrt a hajába –, meglehetősen rémisztő dolog, ha az ember egyszer csak szemben találja magát a felnőtt lányával. Lemaradtam a fejlődésed állomásairól, a változásokról. Attól tartok, változatlanul felvágott nyelvű, copfos kis boszorkánynak képzeltelek, akinek mindig fel van horzsolva a térde. Az az elegáns dáma, aki tegnap besétált az irodámba, és francia akcentussal megszólított, nekem egy idegen. Méghozzá olyan – érintette meg a lány haját –, aki rég eltemetettnek hitt emlékeket ébreszt fel bennem. – Felsóhajtott, és zsebre dugta a kezét. – Nem sokat tudok a nőkről; attól félek, soha nem is tudtam. Anyád a legszebb, legtitokzatosabb nő volt, akit valaha ismertem, de sosem lett a barátom. Amikor kicsi voltál, és még együtt éltünk, a te barátságoddal kárpótoltam magam. Te voltál az egyetlen nőmű lény, akit valaha meg tudtam érteni. Sokszor arra gondolok, hogy ezért nem működtek a dolgok.

Laine félrehajtott fejjel, fürkészsze nézte.

– Mondd, miért vetted feleségül anyát? Semmi közös nem volt bennetek.

– Nem ismerted őt húsz évvel ezelőtt – csóválta a fejét nevetve a férfi. – Nagyon megváltozott. Vannak emberek, akik sokat változnak életük folyamán. – A férfi ismét megrázta a fejét, és a tekintete a távolba révedt. – Azonkívül szerelmes voltam belé. Voltaképpen soha nem szüntem meg szeretni.

– Sajnálom. – Laine lesütötte a pilláit, mert érezte, hogy könnybe lábad a szeme. – Nem akartam feltépni a sebeket.

– Nem tetted. Volt néhány szép évünk. – James elhallgatott, és csak akkor folytatta, amikor a lány felemelte a tekintetét. – Azokra ma is szívesen emlékezem. Mondd csak – fogta karon a lányt –, boldog volt anyád?

– Boldog? – ismételte Laine tünődve. Boldog volt-e az asszony, akinek úgy váltakoztak a hangulatai, mint áprilisi égen felhők és napsütés, akinek turbékoló vidámsága mögött mindig kitörésre készen lappangott a duzzogás? – Azt hiszem, amennyire csak lehetett, Vanessa boldog volt. Imádta Párizst, és azt az életet élte, amelyet ő választott.

– Vanessa? – James megütöközve nézett a lányára. – Így gondolsz anyádra?

– Mindig így szólítottam. – Laine beárnyékolta a szemét az erős napsütés ellen, és egy leszálló gépet figyelt. – Ő kérte. Azt mondta, úgy érzi, az „anya” öregítené. Márpedig gyűlölte az öregedést... Örömmel látom, hogy boldog vagy, és megtaláltad a neked tetsző életformát. Szoktál még repülni? Régen annyira imádtad.

– Ma is eltöltök annyi időt a levegőben, amennyi kell, hogy ne jöjjen ki a gyakorlatból – felelt James, aztán megfogta a lány két karját, és maga felé fordította: – Még egy kérdés, Laine, aztán nyugodni hagyjuk ezt a témát. A te életed boldog?

Átható tekintete meg a lényegre törő kérdés zavarba hozta a lányt. Elfordult, mintha mindennél jobban érdekelnék a kiszálló utasok.

– Elfoglalt vagyok. Az apácák nagyon komolyan veszik az oktatást.

– Nem válaszolsz a kérdésre. Vagy – vontta össze sűrű szemöldökét a férfi – talán éppen azt teszed.

– Elégedett vagyok – sietett leszögezni Laine, és rámosolygott. – Rengeteget tanultam, és szeretem, amivel foglalkozom. Ennél többet senki nem kívánhat.

– Ez igaz lehet egy korombeli, meglett emberre, de nem egy kedves, fiatal nőre, aki előtt még ott az egész élet. Nem – ismételte szigorúan, árnyalatnyi rosszállással a hangjában James –, ennyi nem elég, és őszintén szólva csodálkozom is rajta, hogy meglegszel ennyivel.

Laine arcán a mosolyt meghökkenés váltotta fel.

– Nem volt lehetőségem... – kezdett mentegetőzni, aztán észbe kapott. – Sosem azzal töltöttem az időmet, hogy légvárat építsek. – Széttárta a karját. – Lehet, hogy itt az ideje elkezdenem.

Elmosolyodott, és ettől a férfi arca is megnyhült.

– Jól van, maradjunk ennyiben!

.A múlt helyett valóban a jelenre, nevezetesen a repülőkre fordította figyelmét. Karon fogta a lányát, és végigvezette a rendezett sorokban álló gépek között. Nagy szeretettel mutatta be őket, mintha a gyermekei lennének, lelkes, ám Laine számára reménytelenül érthetetlen szavakkal festette le mindegyiknek a tulajdonságait és a műszaki jellemzőit. A lány csak hallgatta, örült a jókedvének, élvezte a hangja csengését. Időnként tett valami teljesen oda nem illő megjegyzést, amin az apja jókat nevetett, és ez a vidámság különösen drága kincs volt számára.

James megmutatta a felszállópályákat meg a szellősen elhelyezkedő, dísztelen épületeket is: hangárokat, raktárokat és irodákat, valamint a tájból kimagasló, üvegezett irányítótornyot, ám rajongása elsősorban és nyilvánvalóan a masináknak szólt.

– Azt mondtad, nem nagy a reptér. – Laine fejcsóválva körbepillantott. – Szerintem hatalmas.

– Csak picike, nem túl forgalmas, ámbár minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy olyan olajozottan működjék, mint egy nagy, nemzetközi légikikötő.

– No és Dillonnak voltaképpen mi a feladatköre? – Bár még magával is igyekezett elhíttetni, hogy ez csupán semleges érdeklődés, a lánynak valójában majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság.

– Ó, Dillon keze mindenben benne van. Zseniális szervező, még fel sem merül igazán a probléma, már tudja a megoldását, és olyan ügyesen irányítja az embereket, hogy azok észre sem veszik, hogy irányítják őket. Amellett apró darabokra tud szedni egy repülőt, és össze is rakja. – A férfi mosolyogva megrázta a fejét. – Nem tudom, mi lett volna velem nélküle. Az ő lendülete híján talán még ma is bérmunkában permeteznék.

– A lendülete? – Laine eltöprengett a szón. – Igen, azt hiszem, van benne lendület, ha valamit el akar érni. De nem túlságosan... – kis tanakodás után a legsemlegesebb jelző mellett döntött – öntörvényű ember?

– Aki egy szigeten él, az óhatatlanul némileg öntörvényű lesz, és Dillon itt született. – James elindult a kommunikációs központ felé. – Az, hogy valaki elégedett magával, és nem nagyravágyó, még nem jelenti azt, hogy nem intelligens vagy tehetséges. Dillonban megvan mind az intelligencia, mind a tehetség, csak a maga módján valósítja meg a céljait.

Később, miközben az íves, acélfedelű hangárok felé sétáltak, Laine ráébredt, hogy kapcsolata az apjával új, ígéreates fázisba lépett. James feszélyezettsége eltűnt, oldottan

csevegett és nevetgélte. A lány maga is nyitottabbá – és tisztában volt vele: ezáltal sebezhetőbbé – vált.

Alighogy beléptek az egyik tágas építménybe, a férfi megállt, és az órájára nézett.

– Sajnos öt perc múlva találkozóm lesz, kénytelen vagyok Dillonra bízni téged. Persze csak ha nem akarsz inkább hazamenni, mert akkor szólok valakinek, aki elvisz.

– Ó, nem kell, majd körbesétálok és nézelődöm. Nem akarok még több gondot okozni.

– Nem okoztál gondot, örülök, hogy megmutathattam neked a birodalmamat. Ugyanolyan kíváncsi vagy, mint kiskorodban. Mindig tudni akartad, hogy mi, miért meg hogyan, és mindig roppant figyelmesen hallgattál. Talán öt éves lehettél, amikor azt követelted, magyarázzam meg, mi mire jó egy 707-es műszerfalán. – Hamiskás nevetése pont úgy csengett, mint Laine emlékeiben. – Olyan komoly képet vágta, hogy esküdni mertem volna, mindent megértettél, amit mondtam. – Megpaskolta a lány kezét, aztán mosolyogva elnézett a válla fölött. – Gondoltam, hogy itt találunk, Dillon. Ugye gondját viseled Laine-nek? Nekem megbeszélésem van Billettel.

– Szerintem én járok jobban. – Dillon egy kis repülőnek dőlve állt, és bő kezezlésébe törölgette a kezét.

– Hogy ment a tárgyalás a szakszervezeti képviselővel?

– Jól. Holnap elolvashatod a jelentést.

– Rendben, akkor este találkozunk. – Kis habozás után James megpaskolta a lány arcát, majd távozott.

Laine mosolyogva nézett utána, aztán észrevette Dillon durcás tekintetét.

– Jaj, ne! Ne rontsa el ezt a kis örömet!

A férfi vállat vont, és visszafordult a repülőhöz.

– Jól sikerült a körséta?

– Igen, nagyon élveztem. Bár félek – elmélkedett Laine, miközben odasétált hozzá, és léptei visszhangot vertek a tág, üres csarnokban –, hogy a töredékét sem értettem mindannak, amit apa mesélt. Részletes fejtegetésekbe bocsátkozott kifutóburkolatokról, üzemanyagrendszerekről és szállókésekről meg légörvényekről. – Összevont szemöldökkel igyekezett felidézni a hallottakat. – Megtudtam, hogy a feszítőbordák kiképzése olyan, hogy a nyomó- és a húzóerőnek egyaránt ellenálljanak. Nem mertem bevallani, hogy fogalmam sincs, mi a különbség köztük.

– A kapitány legnagyobb boldogsága, ha repülőkről beszélhet – helyeselt Dillon szórakozottan. – Nem számít, hogy érti-e, amíg figyelmesen hallgatja. Adja csak ide a csőkulcsot!

Laine lenézett a lába előtt kiterített szerszámkészletre, és felemelt valamit, amire szerinte ráillett a megnevezés.

– Örömmel hallgattam. Erre gondolt?

A férfi ránézett a villáskulcsra, amelyet a lány feléje nyújtott, aztán kellenül elmosolyodott.

– Nem, hercegnő. – Lehajolt, és megkereste a szóban forgó eszközt. – Erre gondoltam, ez a csőkulcs – mutatta.

– Ó! Hát... nemigen szoktam műhelyekben időzni – dünnyögött a lány bosszúsan, és a rosszkedve csak fokozódott, amikor arra gondolt, hogy Orchid Kingtől Dillon biztos nem kér csőkulcsot. – Hallom, pilótáiskolát szervezett. Oktatni is szokott?

– Valamennyit.

Laine összeszedte a bátorságát.

– Engem megtanítana repülőt vezetni? – kérdezte gyorsan.

– Tessék? – fordult hátra a férfi.

– Megtanítana repülőgépet vezetni? – Vajon Dillon is olyan nevetségesnek érzi ezt a kérdést, mint ő?

– Talán. – A férfi kutatva nézte Laine finom vonású arcát, és nem kerülte el a figyelmét a szemében égő elszántság. – Talán. Miért akar megtanulni?

– Apa régen azt ígérte, megtanít. Persze gyerek voltam még, de... – A lány mély lélegzetet vett, és felszegte az állát. – Mert úgy vélem, jó móka lenne.

Makacs arckifejezése nevetésre ingerelte a férfit.

– Holnap felviszem valamelyiküket – mondta, és ismét a géppel kezdett foglalkozni.

Amíg Laine összeráncolt homlokkal igyekezett megfejteni a válasz értelmét, orra előtt ismét megjelent a csökulcs, ezúttal nyilván azért, hogy tegye vissza a helyére. Idegenkedve nézte a gépzsíros szerszámot. Észrevéve vonakodását, Dillon érthetetlenül dűnnyögve otthagya a munkáját, odament a falra szerelt fogashoz, és levett róla még egy kezeslábast. – Tessék, vegye fel! Egy darabig még itt leszünk, és ezzel az erővel hasznossá is teheti magát.

– Biztosra veszem, hogy nélkülem is remekül boldogul.

– Kétségtelenül, de akkor is vegye fel! – A férfi figyelmesen nézte, ahogy a nő belebújik a bő védőöltözetbe. – Teremtőm, eltűnik benne! – sóhajtotta, majd leguggolt, és nekilátott felgyúrni a nadrág szárát.

– Útjában leszek, nem segítségére – dohogott a lány, és összevont szemöldökkel nézte Dillon ténykedését.

– Erre már magam is rájöttem. – A férfi hangjában vidámság bujkált, miközben legalább fél tucat hajtást csinált a kezeslábast ujjára. – Nem kellett volna ilyen hamar abba hagyni a növekedést. Úgy néz ki, mint egy tizenkét éves fruska. – Lendülettel mozdulattal felhúzta a cipzárt a nő álláig, aztán a szemébe fúrta a tekintetét. Laine esküdni mert volna, hogy egy pillanatig gyöngédséget látott átsuhanni az arcán, mielőtt fojtott szitkozódások közepette visszamászott a repülőgép bendőjébe. – No lássuk! Adja ide a csavarhúzó, a piros nyelűt!

Azt legalább ismerte a lány. Rövid keresgélés után meg is találta, és a férfi hátranyújtott tenyerébe tette. Társalgásuk inentől fogva arra korlátozódott, milyen szerszámra van szükség, és az hogy néz ki.

Telt az idő. Laine lassan hozzászokott a kívülről rendszeresen behallatszó berregéshez, amely azonban Dillon bársonyos hangja mellett nem volt több háttérzajnál. Faggatni kezdte a férfit a munkáról, amit végez. Nem különösebben érdekelték a válaszok, a hangját figyelte. Most, hogy Dillont lekötötte a szerelés, ő feltűnésmentesen tanulmányozhatta a küllemét is; furcsa, átható pillantású szemét, határozott vonalú ajkát és állkapcsát, meg az inas karján feszülő bronzbarna bőrt. Megfigyelte, hogy az álla borostás, a haja puha hullámokban omlik a gallérjára, és a jobb szemöldökét kicsivel magasabbra vonja, mint a balt, miközben összpontosít.

A férfi hátranézett, és kért valamit, de Laine nem hallotta. Csak bámult rá révülten – és letaglózta a váratlan, félelmetes felismerés.

– Mi baj?

A lány mint a bűvár, amikor végre felszínre ér, levegő után kapott, és megrázta a fejét:

– Semmi. Mit... mit is kért? Nem figyeltem. – Úgy hajolt a szerszámkészlet fölé, mintha az lenne a világ közepe.

A férfi azonban inkább némán kivette, amire szüksége volt, majd folytatta a munkát.

Laine megkönnyebbülten lehunyta a szemét. Bódultnak és védtelennek érezte magát. A szerelemnek, tűnődött, nem lenne szabad ilyen váratlan hévvel rátörnie az emberre. A szerelem alakuljon ki lassan, fokozatosan, gyöngéd érzelmeken keresztül, ne pedig döfjön, mint a kard, amely figyelmeztetés és kímélet nélkül lecsap! Hogyan szerethet az ember valakit, akit nem ért? Dillon O'Brian kész rejtély. Egy ember, akinek a kedélye látszólag minden ok és rendszer nélkül csapong szélsőségek között. Alig ismeri. Az apja üzlettársa, de hogy pontosan milyen szerepet játszik a vállalkozásban, azt nem tudni. Jól ismeri az eget és az óceánt, otthonosan mozog e kötetlen elemekben – és ugyanolyan otthonosan a szebbik nem körében. Tudja, hogyan kell elszédíteni egy nőt, ehhez kétség sem férhet.

Igen ám, de hogyan küzdjön az ember a szerelem ellen, ha semmit sem tud róla? Talán valamiféle egyensúly kérdése az egész.

Laine tudatosan ellazította a vállát. Mint egy kötél táncosnak, meg kell találnia a módját, hogy egyik oldalra se bucskázzék le.

– Látom, elkalandozott – értékelte a helyzetet Dillon, és előszedett egy rongyot a zsebéből. – Csapnivaló szerelő válna magából, hercegnő, ráadásul hanyag. Amott van egy vízcsap, menjen, mossa meg a kezét! – Ledörzsölt pár fekete maszatot a képéről. – Mára elegendem van a bütykölésből, majd máskor befejezem.

Laine úgy tett, ahogy a férfi mondta. Míg hosszasan pepecselt a tisztálkodással, igyekezett visszanyerni az önuralmát. Aztán visszaakasztotta a fogásra a kezelábast, és körbesétált a hangárban, miközben Dillon elpakolta a szerszámokat, és rendbe szedte magát.

A lány meglepetten tapasztalta, hogy mialatt készületlenül inaskodott, késő délutánba fordult az idő. Fátyolos alkony váltotta fel a ragyogást, a kifutópályák mellett mint kis piros szemek hunyorogtak a jelzőfények.

Megfordulván Dillon vesébe látó tekintetével találta szemközt magát. Megnedvesítette az ajkát, és igyekezett fesztelen hangot megütni:

– Végzett?

– Még nem egészen. Jöjjön ide! – Volt valami a hangjában, amitől Laine inkább hátrafelé tett egy lépést. Dillon felvonta a szemöldökét.

– Mondom, jöjjön ide! – ismételte, és halk hangjában fenyegetés bujkált.

A lány úgy döntött, a legbölcsebb, ha engedelmeskedik. Elindult. Léptei koppanása mennydörgésként verődött vissza a fémfalakról. E zaj talán elfedi a szíve vad zakatolását, reménykedett, és megállt a férfi előtt. Vagy azt csak ő hallja? Némán állt a kutató szempár kereszttüzeiben. Bárcsak tudná, mit keres Dillon! És hogy ő rendelkezik-e azzal a valamivel...

A férfi nem szólt egy szót sem, csak megfogta a derekát, és közelebb vonta magához. Szorításából nem volt menekvés, miként parancsoló tekintete elől sem.

– Csókoljon meg!

Laine hevesen megrázta a fejét. Elmenekülni, vagy akár csak a szemét elfordítani sem volt képes.

– Csókoljon meg! – ismételte a férfi, és magához szorította, hogy a testük szinte összeolvadt. Pillantása követelt, szája csábított.

A nő tétován felemelte a kezét, Dillon vállára támaszkodott, és lábujjhegyre állt. Tágra nyílt szemmel nézett a szemébe, miközben arcuk közeledett egymáshoz, és a lélegzetük összekeveredett. Végül könnyedén a férfihoz érintette az ajkát.

Dillon várt. Megvárta, míg a szája levetkezte félénkségét, és karja a nyaka köré fonódott. Akkor kezét a blúza alá csúsztatta, és kéjes sóhajt csalt elő a nő torkából. Könnyedén, finoman cirógatta háta selymes bőrét, s érintése többet tanított, mint amennyit követelt.

Laine a nevét sóhajtotta és hozzásimult, sóvárogva, epekedve. Szenvedély emésztő lángjai járták át a tagjait. Ajka gyorsabban tanult, mint felfoghatta volna, ösztönösen kereste és követelte a gyönyört, amelyet ésszel még nem értett. A külvilág elhalványult, zajai elhaltak, mint egy sóhaj. Ebben a pillanatban semmi más nem létezett számára, csak a férfi és a vágy, amelyet iránta érzett.

Dillon eltolta magától. Egy darabig némán, fürkészve néztek egymás szemébe, mintha egy üzenetet próbálnának elolvasni, amely azonban még nem íródott meg. Aztán a férfi elsimított egy kóbor szőke fürtöt a lány arcából.

– Jobb lesz, ha hazaviszem.

– Dillon... – Laine elhallgatott, és zavarában lehunyta a szemét. Fogalma sem volt, mit mondhatna.

– Gyerünk, hercegnő! Hosszú napja volt. – A férfi keze a tarkójára simult, és tett pár masszírozó mozdulatot. – Nincs jó formában, márpedig én az egyenlő feltételek híve vagyok a küzdelemben.

– Küzdelem? – Laine-nek komoly erőfeszítésébe került, hogy a férfi szemébe nézzen. – Hát ez az? Küzdelem?

– A legősibb fajta. – Mosoly suhant át Dillon arcán, de aztán elkomorult, és keményen megfogta a lány állát. – Nincs még vége, Laine, és lehet, hogy a következő körben már nem lesz kedvem betartani a szabályokat.

7.

Másnap reggel a lány csak az apját találta a reggelizőasztalnál.

– Üdv, Miss Csontkollekció! – harsant fel Miri hangja, mielőtt James üdvözölhette volna. – Üljön le, és egyék! Csinálok magának teát, mert látom, a kávémat fumigálja.

Laine nem tudta, hogy nevéssen-e, vagy mentegetőzzön, hát egyszerűen engedelmeskedett.

– Köszönöm, Miri – szólt a távozó tarka lebernyeg után.

– Beloptad magad a szívébe. – James szeme vidáman csillogott. – Teljesen lefoglalja a feltáplálásod. Amióta itt vagy, elfelejt azzal szekálni, hogy nősüljek meg.

Laine fanyar mosollyal nézte, hogy az apja kávéját tölt magának.

– Örülök, hogy legalább ennyi hasznot látod. Egyébként tegnap körbejártam a házat. Remélem, nem bánod.

– Természetesen nem. Sőt valójában illetet volna körbevezetnem téged. Attól tartok, lekopott rólam a jó modor.

– Semmi gond. Sőt azáltal, hogy magam fedeztem fel az otthonodat, néhány fontos dolog is más megvilágításba került. Azt mondtad, lemaradtál a változásokról, és megmaradtam kislánynak az emlékeidben. Nos, azt hiszem, ezzel én is így voltam: mindig úgy gondoltam rád, amilyenek gyerekkoromban láttalak. Tegnap végre elkezdtem megismerni az igazi, hús-vér James Simmonst.

– No és? Kiábrándultál? – tudakolta a férfi fesztelenül, szinte évődve.

– Épp ellenkezőleg. Olyan embert látok, aki elégedett magával meg az életével, és élvezzi a körülötte élők szeretetét és tiszteletét. Azt hiszem, nagyon kedves ember lehet az apám.

A férfi mosolya egyszerre árulkodott meglepetésről és örömről.

– Ez komoly bók egy felnőtt gyermek szájából.

Laine nézte, ahogy újabb adag kávéját tölt a csészéjébe, aztán az üres székre siklott a tekintete.

– Hm – törte meg a csendet –, Dillon nem reggelizik velünk?

– Tessék? Ja, Dillon. Neki korán el kellett mennie egy tárgyalásra. Elég sok dolga van ma. – James jóízűen felhajtotta a fekete folyadékot. Laine elképzelni sem tudta, hogyan lelheti örömét abban a szörnyű lötytyben.

– Értem – bólintott, és iparkodott leplezni csalódottságát. – Gondolom, a repülőtér mindkettőtöket ellát munkával.

– De még mennyire. Ami azt illeti – a férfi az órájára pillantott, és mentegetőzve megrázta a fejét –, nekem is rövidesen lesz egy megbeszélésem. Sajnálom, hogy magadra kell hagyjalak...

– Ugyan! – vágott a szavába a lány. – Nem kell engem szórakoztatni. Komolyan gondoltam, amit tegnap mondtam, hogy nem akarok a terhedre lenni. Nyugodt lehetsz felőle, el tudom foglalni magam.

– Rendben. Akkor este találkozunk. – James felkelt az asztaltól, és elindult kifelé, de az ajtóban megállt, és visszafordult, mint akinek hirtelen jó ötlete támadt: – Miri megszervezi neked a fuvart, ha kedved támadna bemenni a városba vásárolgatni ezt-azt.

– Köszönöm. Lehet, hogy élek a lehetőséggel – hagyta rá Laine udvarias mosollyal, bár lapos pénztárcája nemigen tette valószínűvé ezt az időtöltést. Búcsúzóul még intett egyet, aztán magára maradva elkomolyodott. Pillantása Dillon üres székére tévedt, és felsóhajtott.

A délelőtt lustálkodással telt. Rövidesen kiderült, hogy Miri nem fogad el, sőt nem is tűr semmilyen segítséget a ház körül. Így aztán a lány, jobb híján, megfogadta a bennszülött asszony nyomatékos jó tanácsát, és elment otthonról. Összeszedte a cókókját, és levonult a tengerhez.

Az öböl mit sem vesztett szépségéből előző nap óta: ugyanolyan kristálytisztá víz nyaldosta az ugyanolyan szikrázóan fehér homokot. Laine kiterített egy pokrócot a fővényre, letelepedett, majd megpróbálta szavakba önteni és papírra vetni az élményeit. Hosszú, részletes leveleket írt Franciaországba, ám gondosan kerülte, hogy kényes helyzetéről akár csak egy szóval is említést tegyen.

Egyre magasabbra hágott a nap, átforrósodott a párás, illatokkal terhes levegő. Elzsongította a hőség és a nyugalom, elhevert a pokrócon, és álomba merült.

Mintha ólomból lettek volna a tagjai. Lehunyt szemhéja mögött vöröses köd kavargott, és azon tanakodott, vajon hogyan képes a főnökasszony ilyen meleget csiholni a vén kemencéből. Vonakodva igyekezett kiszabadulni az álom öleléséből, amikor egy kéz megrázta a vállát.

– *Un moment, ma seur* – motyogta, és felsóhajtott. – *J'arrive*. – Erőlködve felnyitotta elnehezült pilláit, és Dillon arcát pillantotta meg.

– Úgy látszik, kezd szokásommá válni, hogy felébresztem. – A férfi kiegyenesedett, és valamivel távolabbról szemlélte a lány fátyolos tekintetét. – Hogy juthat eszébe a maga fehér bőrével elaludni a napon? Még szerencse, hogy nem égett le.

– Ó! – Laine végre rájött, hol is van, és felült. – Nem is tudom, hogyan nyomhatott el így az álom – mentegetőzött zavartan, amiért szundikáláson kapták. – Biztos a csend tette.

– Vagy a kimerültség. – Dillon összevont szemöldökkel vizslatta. – Kezdenek eltűnni a karikák a szeme alól.

Laine-t feszélyezte a kutató pillantás. A papírjaival kezdett zörögni.

– Azt hallottam, ma sok a dolga.

– Hm, igen, úgy volt. Leveleket ír?

A lány felnézett, és a tolla hegyével megütögette az állát.

– Igen, úgy volt – dobta vissza a labdát.

– Nagyon elmés. – A férfi ajka mosolyra rándult, miközben felsegítette Laine-t. – Azt hittem, meg akar tanulni repülőgépet vezetni.

– Nahát! – A lány arca felderült. – Azt hittem, már el is felejtette. Biztos, hogy nem kell mással foglalkoznia? Apa azt mondta...

– Nem. Nem felejtettem el, és nem kell mással foglalkoznom. – Dillon lehajolt, és felvette a pokrócot. – És ne viháncoljon úgy, mintha tízéves lenne, és a vidámparkba vinném el vattacukrot enni!

– Igenis – kuncogott Laine.

A férfi a szemét forgatta, és míg kézen fogva maga után vont a lányt a ház felé, valami nem túl hízelgőt dörmögött a nőkről úgy általában.

Egy órával később a pilótafülkében ültek.

– Nos, ez egy egyfedelű – fogott hozzá a magyarázathoz Dillon –, dugattyús motorral és egyetlen légcsavarral. Egyszer majd felviszem a sugármeghajtásával, de...

– Van másik gépe is? – vágott közbe Laine izgatottan.

– Egyesek kalapokat gyűjtenek – felelt a férfi szárazon, majd a műszerfal kijelzőire mutatott: – Alapjában véve repülőt vezetni nem nehezebb, mint autót. Legelőször a műszereket kell megismerni, és megtanulni, hogyan értelmezze a rajtuk látható adatokat.

– Van belőlük jó néhány. – Laine bizalmatlanul fürkészte a számsorokat meg a mutatókat.

– Azért ez még nem egy X-15-ös. – A lány értetlen arca láttán Dillon megadóan felsóhajtott, aztán begyújtotta a motort. – Na jó. Amíg felemelkedünk, figyelje ezt a kis ablakot! Ez a magasságmérő...

– ...ez mutatja meg a gép magasságát a tengerszinthez vagy a talajhoz képest.

– Pontosan – bólintott a férfi, majd miután engedélyt kért és kapott az irányítótoronytól, gurulni kezdtek a kifutópályán. – Csak nem csórta el a kapitány valamelyik repülős újságját az este?

– Nem. Erre még régről emlékszem. Ami azt illeti, elég sok minden megmaradt bennem abból, amit apa magyarázott gyerekkoromban. Ez a tájoló, ez meg... – összeráncolt homlokkal kutató az emlékezetében – ez a szintező, bár arra már nem emlékszem, pontosan mire is jó.

– Nagyszerű, de most a magasságmérőt kellene figyelnie.

Laine a szemét forgatta:

– Ó, persze.

Dillon rávigyorgott, aztán az égboltra fordította a figyelmét.

– Akkor hát rajta! A nagyobbik mutató ezerlábanként fordul körbe a számlapon, a kisebbik tízezer láb megtétele alatt. Ha egyszer kiismeri a műszereket, és megtanulja értelmezni őket, már könnyebb dolga van, mintha egy autó volánja mögött ülne. Arról nem is szólva, hogy odafönt lényegesen kisebb a forgalom.

– Legközelebb esetleg megtaníthatna autót vezetni – jegyezte meg Laine, miközben szeme a másodjára körbeforduló nagymutatóra tapadt.

– Nem tud autót vezetni? – álmétkodott a férfi.

– Nem. Ez tán bűncselekménynek minősül ebben az országban? Biztosíthatom, többek egybehangzó véleménye szerint nem vagyok ostoba; ugyanannyi idő alatt megtanulom kezelni ezt a masinát, mint a többi tanítványa.

– Elképzelhető. De hogy lehet, hogy nem szerzett jogosítványt?

– Úgy, hogy sosem volt autóm. Hogyan tört el az orra? Ez a kérdés – magyarázta mézesmázos mosollyal Dillon értetlen képe láttán – ugyanannyira nem tartozik a tárgyhoz, mint a magáé. – Elégedetten hallgatta a férfi nevetését, mintha legalábbis győzelmet aratott volna fölötte.

– Melyik esetben? – Most Laine-en volt a sor, hogy bamba arcot vágjon. – Ugyanis kétszer tört el. Először tízéves koromban, amikor a garázs tetejéről startoltam a magam tervezte kartonpapír repülővel. A meghajtás nem volt tökéletes, és ennek a karom meg az orrom látta kárát, bár egyesek szerint a nyakamat kellett volna kitörnöm.

– Ez bizony valószínű. És másodjára?

– Másodjára már kissé idősebb voltam. Nézeteltérés támadt egy bizonyos lány miatt, nekem az orrom bánta, a másik srác két fogát veszítette.

– Lehet, hogy idősebb volt, de nem bölcsebb – summázta Laine. – No és kié lett a nő?

Dillon elvigyorodott.

– Egyikünké sem. Megbeszéltük, hogy nem ér annyit, és a sebeinket ápolandó, elmentünk sörözni.

– Minő lovagiasság!

– Ó, igen, nyilván észrevette már ezt a tulajdonságomat. A jelek szerint nem tudom levetkőzni. Na, most figyelje azt a híres szintezőt! Elmagyarázom a működését...

A következő félórában Dillon átalakult tanárrá, méghozzá eszményivé, elképesztő tudással és türelemmel felvértezve. Megválaszolta az összes kérdést, amely megállíthatatlanul dőlt Laine-ből, ahogy felrémlettek benne gyermekkori emlékei. Mintha csak számított volna rá, a férfi megértéssel fogadta hirtelen támadt tudásszomját. Átszelték a pufók, fehér felhőkkel meg égbe törő hegycsúcsokkal pettyezett mennyboltot, keresztezték a buja Waimea-kanyon tátongó torkát, és köröztek a végtelen, fehér tarajos óceán fölött. Laine kezdte látni a hasonlóságot a tenger, illetve az ég nyújtotta szabadság között. Kezdte átérezni a lelkesedést, amelyről Dillon mesélt, a felfedezés, a kihívás utáni sóvárgást. Szinte itta a férfi szavait, és szentül megfogadta, hogy mindent megért és megjegyez.

– Csinos kis vihar alakult ki mögöttünk – jegyezte meg egyszer csak, mintegy mellékesen Dillon. – Már nem térhetünk ki előle. – Könnyed mosollyal nézett a lányra. – Készüljön fel egy kis rázkódásra, hercegnő!

– Ó! – Laine hátrafordult, és szemügyre vette a mögöttük tornyosuló fekete felhőket. – Át tud repülni ezeken? – tudakolta tőle telhetően fesztelenül, bár a gyomra összerándult.

– Remélhetőleg.

A lány riadtan nézett rá, aztán amikor meglátta a szája sarkában bujkáló nevetést, elernyed.

– Furcsa elképzelései vannak a humorról – dohogott, de a következő pillanatban már levegő után kapott, mert elnyelték őket a gomolygó fellegek. Hirtelen sötét lett, eső csapkodta az ablakokat. A gép megrázkódott, és Laine-be páni félelem hasított.

– Tudja, mindig lenyűgöz, ha egy felhő belsejében járok. Voltaképpen a felhőben nincs semmi különös, csak egy csomó pára meg nedvesség, mégis csodálatos. – Dillon hangja nyugodtan, szinte vidáman csengett, és a lány szívverése elcsitult. – A viharfelhők a legérdekesebbek, bár ami a legizgalmasabb, az a villámlás.

– Kibírom nélküle – dűnnyögött a nő.

– Csak azért mondja, mert még nem látta innen felülről, ahogy a kisülés leírhatatlan színűre festi a felhőket.

– Sokszor repült viharban? – Laine kinézett az ablakon, de nem látott mást, mint hömpölygő szürkéséget.

– Eleget. Ebből még odalent is részesülni fogunk, miután leszálltunk, viszont nem fog sokáig tartani.

A repülő nagyot zökkent, és a lány döbbenten nézte, hogy a férfi elvigyorodik.

– Maga ezt élvezzi, ugye? A veszélyt, a kihívást...

– Ezek nem engedik berozsdásodni a reflexeket, Laine – mosolygott rá Dillon ezúttal szemernyi gúny nélkül. – És nem engedik, hogy unalmassá váljék az élet, amelyben épp elég stabil, földhözragadt dolog van. – Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük, s a lány szíve nagyot dobbant. Aztán Dillon pillantása ismét a műszerekre siklott, és módosított pár beállítást, hogy ellensúlyozza a szelet. – A munka, a számlák, a biztosítási kötvények: ezek jelentik a horgonyt, az állandóságot. Viszont néha fel kell ülni a hullámvasútra, be kell nevezni egy versenyre, meg kell lovagolni egy hullámot: ettől lesz az élet szórakoztató. A fortély abban áll, hogy az ember megtalálja a kellő egyensúlyt.

Igen, tűnődött Laine, ezt a fortélyt nem sajátította el soha Vanessa. Mindig új játék után áhítozott, és sosem élvezte azt, amelyben éppen részt vett. Én meg, talán ellensúlyozásképp, túlságosan nagy hangsúlyt fektettem az állandóságra és a biztonságra. Túl sok könyv, túl kevés cselekvés.

Érezte, hogy elernyednek az izmai, és halvány mosollyal a férfi felé fordult:

– Évek óta nem ültem hullámvasúton, úgy is mondhatni, rám fér. Nézze! – Az ablakhoz hajolt, és orrát az üveghez nyomva kukucskált kifelé. – Mintha a *Macbeth* elevenedett volna meg, csupa köd és sötétség. Szeretném látni a villámlást, Dillon! Tényleg szeretném látni.

Lelkesedése megnevette a férfit.

– Igyekszem megszervezni.

Ereszkedni kezdtek. Elvékonyodtak a kavargó felhők, végül csupán szürke pókhálók maradtak belőlük, melyek mögött kibontakozott az ázott, élénk színekben tündöklő táj. Aszfalton koccant a futómű – s Laine lelkesedése bizonytalan bánatnak adta át a helyét. Úgy érezte magát, mint egy gyerek, aki az utolsó gyertyát is elfújta a születésnapjában.

– Ha van kedve, pár nap múlva újból felviszem – ajánlotta fel Dillon, miközben befékezte a repülőt.

– Igen, ha lehetséges, nagyon szeretném! Nem is tudom, hogyan köszönjem meg...

– Végezze el a házi feladatot! Majd adok könyveket, azokban olvashat a műszerekről.

– Igenis, uram!

Dillon a lányra bámult, aztán meglendítette hosszú lábait, és kiszökkent az ülésből, Gyakorlat híján Laine-nek tovább tartott a kiszállás, ám mielőtt a saját erejéből földet érhetett volna, két kéz tapadt a derekára, és szinte lehúzta.

Szorosan egymás mellett álltak a zuhogó esőben. Dillon keze a derekán pihent, nedves blúzán keresztül érezte a teste melegét. Sötét fürtök hullottak a férfi homlokába, s a lány keze önkéntelenül felemelkedett, hogy elsimítsa őket. Valami édes természetesség volt abban, ahogy itt állt Dillon ölelésében. Mintha mindig is ide tartozott volna, mindig is ide térne vissza. Csordultig telt a szíve szerelemmel.

– Elázol – suttogetta, és megsimogatta a férfi arcát.

– Te is. – Dillon ujjai megfeszültek a derekán, de nem húzta közelebb.

– Nem baj.

– Miri agyonüt, ha hagylak megfázni – sóhajtott a férfi, és az állát a nő hajára támasztotta.

– Nem fázom. – Egyáltalán nem, inkább kimondhatatlan gyönyörűséget érzett.

– Reszketsz. – Dillon hirtelen mozgásba lendült. – Bemegyünk az irodámba, ott megszáritkozhatsz, mielőtt hazamegyünk.

Miközben az épületek felé igyekeztek, szemerkéléssé szelídült a zivatar, és végül a párán áttörő napsugarak elűzték az utolsó, makacs cseppeket is. Laine felismerte a házikót, amely Dillon irodájaként szolgált, előző nap az apja mutatta meg neki. Felderült az arca, hátravetette ázott haját, és elhúzódott a férfitől.

– Versenyezzünk! – kiáltott, és nekilódult a nedves kövezeten.

Dillon az ajtóban érte utol. A lány kacagva, zihálva dőlt ölelő karjai közé, s új keletű fesztelenséggel karolta át a nyakát. Bohónak és mérhetetlenül szerelmesnek érezte magát.

– Te aztán gyors vagy – nevetett rá a férfi.

Laine hátravetette a fejét, úgy mosolygott rá.

– A hálóteremben nélkülözhetetlen a gyorsaság. El sem hiszed, milyen versenyfutás zajlik azért, hogy ki mehet be az elsők közt zuhanyozni.

Dillon arcáról már kezdett lehervadni a mosoly, amikor megszólalt mellettük egy hang:

– Nem szívesen zavarok, de...

Klasszikus arcélú, fiatal nő állt mellettük, hollófekete haja tömött kontyban díszlett karcsú nyaka fölött. Leplezetlen kíváncsisággal nézett Laine-re, aki elpirulva bontakozott ki az ölelésből.

– Semmi baj, Fran. Bemutatom Laine Simmonst, a kapitány lányát. Laine, ő Fran, a számológépem.

– Úgy érti, a titkárnője – sóhajtott megadóan a nő. – Bár ma délután inkább üzenetrögzítőnek éreztem magam. Legalább egy tucat üzenet vár az asztalodon.

– Valami sürgős? – tudakolta Dillon, miközben bementek az épületbe.

– Semmi. – Fran barátságosan Laine-re mosolygott. – Csak néhány ember, aki nem mer döntést hozni, amíg ki nem kérte az olümposziak véleményét. Mondtam nekik, hogy már elmentél, és majd holnap foglalkozol a gondjaikkal.

– Helyes. – A férfi a szomszédos szobából kihozott egy marék papírt meg egy törülközőt. Utóbbi odadozta Laine-nek, mielőtt nekilátott átnézni az iratokat.

– Mintha arról lett volna szó, hogy kiveszel pár nap szabadságot – jegyezte meg Fran.

– Ühüm. – Dillon érthetetlenül dörmögve olvasgatta az üzeneteket. – Nincs itt semmi – állapította meg végül –, ami ne várhatna.

– Megmondtam, nem? – Fran kikapta a kezéből a lapokat.

– Meg, valóban – vigyorgott a férfi fesztellenül, és megpaskolta a nő arcát. – Orchidtól megkérdezted, mit akar?

A szoba túlsó felében Laine kezében egy pillanatra megállt a törülköző. Aztán fokozott erővel kezdte újból dörgölni a haját.

– Nem, viszont amikor már harmadszor telefonált, attól félek, kissé kurtán ráztam le.

– Túl fogja élni – vont a vállát Dillon, aztán Laine-hez fordult. – Kész vagy?

– Igen. – Furcsán üresnek érezte magát, miközben visszaadta a férfinak a törülközőt. – Köszönöm.

– Nincs mit. – Dillon odavetette a nedves anyagot Frannek. – A holnapi viszontlátásra, testvér!

– Igenis, uram. – Fran kedvesen intett Laine-nek, akit Dillon sietve kiteszolt az épületből.

A lány a hazaút meg a vacsora idejére nagy erőfeszítés árán számúzta a gondolataiból Orchid Kinget.

Alkonyodott, amikor étkezés után hármásban kiültek a verandára. Lenyűgöző színekben pompázott az ég. Az átható, délszaki kékségbe arany és vörös vegyült, a mélyen úszó, ködös felhőket rózsaszín és lila csíkozta. Volt valami álomszerű és andalító az alkonyatban. Laine csendesen ült a nádszékekben, a nap eseményein elmélkedett, és elengedte a füle mellett a férfiak tereferéjét. Lusta elégedettség töltötte el, és még ha értette volna, sem csatlakozott volna a társalgáshoz. Felnőtt életében először teljes testi és lelki nyugalom lepte meg. Talán az elmúlt két nap kalandjai okozták, elmélkedett, az, hogy annyi ismeretlen élményben és érzésben volt része.

James felkelt, és bement a házba kávéért. Laine szórakozottan rámosolygott, amikor elment mellette, aztán felhúzta a térdét, és tovább nézte az első pislákoló csillagokat.

– Csendes vagy ma este. – Dillon hátradőlt a karosszékeben, és a félhomályban halkan kattant az öngyújtó.

– Azon tűnődöm, milyen csodálatos ez a hely. Alighanem a legcsodálatosabb a világon.

– Csodálatosabb, mint Párizs?

Éles hangja hallatán a lány kérdő pillantást vetett rá.

– Párizs egészen más. – A hold első sugarai lágy fényt vetettek az arcára. – Egyes részei gyönyörűek, patinásak, és letűnt korok nyomát őrzik. Más részei elegánsak, megint mások tiszteletet parancsolóak. Párizs olyan, mint egy nő, aki folyvást azt hallja, milyen elbájoló. Itt a szépség sokkal ősbibb. A sziget egyszerre természetes és időtlen.

– Sokan unják a természetességet – vontá meg a vállát Dillon, és nagyot szippantott a cigarettájából.

– Biztosan – hagyta rá a lány, aki nem értette, mitől lett hirtelen ily kimért és cinikus.

– Ebben a fényben épp olyan vagy, mint anyád – szólalt meg a férfi hirtelen, és Laine-t kirázta a hideg.

– Honnét tudod? Nem is ismerted anyámat!

– A kapitánynak van róla egy fényképe. – Dillon arcát árnyék fedte. – Nagyon hasonlítasz rá.

– Így igaz – helyeselt James, aki ebben a pillanatban jelent meg egy tálcával a kezében, amelyen friss kávé illatozott. Miután letette a kerek asztal üveglapjára, felegyenesedett, és szemügyre vette a lányát. – Elképesztő. Elég, ha bizonyos szögben esik rád a fény, vagy egy bizonyos kifejezés jelenik meg az arcodon, és hirtelen anyádat látom húsz évvel ezelőtt.

Laine felpattant a helyéről.

– Nem vagyok Vanessa! – Dühtől remegett a hangja. – Egyáltalán nem vagyok olyan, mint ő! – Legnagyobb rémületére könnybe lábadt a szeme. – Egyáltalán nem! Ne merjetelek hozzá hasonlítani! – Önmagára és a férfiakra egyformán mérgesen sarkon fordult, és berohant a házba, lendületesen becsapva maga mögött a veranda ajtaját.

A lépcső felé igyekezett, araikor Miri tekintélyes alakjába ütközött. Motyogott egy bocsánatkérést, és felnyargalt az emeletre.

Laine épp harmadszor járta körbe a szobáját, amikor a házvezetőnő megjelent.

– Mi ez a nagy futkosás és ajtócsapkodás a házamban? – tudakolta, és összefonta karjait dús keblén.

A lány csak a fejét rázta, és leroskadt az ágyra, aztán – bármennyire utálta is magát érte – könnyekben tört ki.

Nyelvét csettintgetve és az őslakosok nyelvén dörmögve Miri odament hozzá. Laine feje rövidesen egy párnás vállon pihent, és két vastos kar ringatta, mint egy kisgyermeket.

– Ez a Dillon!

– Nem ő tehet róla – hüppögött a lány, akit teljesen letaglózott az ismeretlen, anyáskodó gyöngédség. – Vagyis... de, ő volt, pontosabban mindketten – tört ki belőle a panasz. – Nem hasonlítok rá, Miri! Egyáltalán nem.

– Természetesen nem. – Miri csitítóan megpaskolta a szőke fürtöket. – Ki az, akire nem hasonlít?

– Vanessa. – Laine elmaszatolta könnyeit a keze fejével. – Az anyám. Rám bámultak, és közölték, hogy úgy nézek ki, mint ő.

– Hogyan? Jól hallom? Ez a sok sírás-rívás azért van, mert úgy néz ki, mint valaki? – Miri a vállánál fogva eltolta magától a lányt, és megrázta. – Minek erre könnyeket vesztegetni? Azt hittem, maga okos, de most nagyon ostobán viselkedik.

– Nem érti. – Laine felhúzta a térdét, és rátámasztotta az állát. – Nem akarom, hogy őhöz hasonlósanak! Őhöz ne! Vanessa önző volt, számító és becsstelen...

– Az édesanyja volt – vágott a szavába Miri oly parancsolóan, hogy a lánynak leesett az álla. – Beszéljen róla tisztelettel! Azonkívül meghalt, így bármit tett is, az már a múlté. El kell temetnie a sérelmeit, különben sosem lesz boldog! Azok ketten ott lent azt mondták, hogy maga önző, számító és becsstelen?

– Nem, de...

– Pontosan mit mondott Simmons kapitány?

Laine nagyot sóhajtott.

– Hogy úgy nézek ki, mint anyám.

– No és úgy néz ki, vagy az apja hazudott?

– Lehet, hogy úgy nézek ki, de...

– Tehát az anyja csinos nő volt, és maga is az. – Vastos ujjaival Miri felemelte a lány állát. – Tudja, ki maga, Laine Simmons?

– Igen, azt hiszem, tudom.

– Akkor hát nincs itt semmi gond – paskolta meg az arcát az asszony, és felállt.

– Jaj, Miri – nevetett Laine, és megdörgölte a szemét –, a szavai tükrében úgy érzem, nagyon ostobán viselkedtem.

– Ne rám fogja! Nem én csapkodtam az ajtót.

Ezzel a vaslogikával nem lehetett vitatkozni.

– Az lesz a legjobb – sóhajtott a lány, és felállt –, ha lemegyek, és bocsánatot kérek.

– Szó sem lehet róla! – állta el az útját összefont karokkal a házvezetőnő.

– De hát épp most mondta...

– Azt mondtam, ostobán viselkedett, és ez igaz is. Ám Simmons kapitány és Dillon is ostobán viselkedett. Egy nőt nem szabad egy másik nőhöz hasonlítani. Mindenki egyedi, különleges teremtés. A férfiak sokszor csak a felszínt látják – könnyedén megérintette Laine orcáit –, és időbe telik, mire rájönnek, mi van belül. Tehát – fehér fogsorát kivillantva rámosolygott a lányra – nem kér tőlük bocsánatot. Megvárja, míg ők kérnek magától. Így a legjobb.

– Értem – bólintott Laine, bár semmit sem értett. Visszaült az ágyra, és hirtelen elnevette magát. – Köszönöm, Miri. Máris sokkal jobban érzem magam.

– Helyes. Most feküdjön le! Én meg megyek, és megmosom a fiúk fejét – mondta az asszony, és a hangjából kitetszett, hogy cseppet se bánja ezt a küldetést, épp ellenkezőleg.

8.

Laine leereszkedett a lépcsőn, és elbizonytalanodva megállt az ebédlő ajtajában. Kínosan érezte magát az előző esti jelenet miatt. A zöldeskék strandruha szabadon hagyta a karját meg a vállát, és lágy hullámokban ölelte körül törékeny alakját. Odabent a férfiak már nagyban reggeliztek és tárgyaltak.

– Bob nyugodtan elmehet szabadságra a jövő héten, minden további nélkül átveszem a járatait – jelentette ki Dillon, miközben kitöltötte a kávéját.

– Van neked anélkül is éppen elég dolgod. Azt ígérted, ezen a héten kiveszel pár szabadnapot, de abból se lett semmi – nézett rá szemrehányóan a kapitány, és átvette a csészét.

– No, azért nem voltam odaláncolva az íróasztalhoz a héten – ellenkezett vigyorogva a fiatalember, majd amikor James szigorú arca nem enyhült meg, vállat vont. – Majd jövő hónapban elmegyek szabadságra.

– Hol is hallottam már ezt? – forgatta a szemét a kapitány.

Dillon csak nevetett, és belekortyolt a kávéba.

– Ugye nem mondtam még, hogy úgy tervezem, jövőre nyugdíjba vonulok? – jegyezte meg flegmán, ám a hangjában csintalanság bujkált. – Vitorlázórepüléssel fogom múlatni az időmet, amíg te az irodában robotolsz. Kit fogsz nyaggatni, ha nem leszek ott mindennap?

– Ha majd képes leszel egyhuzamban egy hétnél tovább távol maradni, majd akkor fogok én nyugdíjba vonulni! Az a te bajod – rázta meg a kanalát James dorgálóan Dillon felé –, hogy túl jó az eszed, és ezt túl sok embernek elárultad. Most aztán benne ülsz a pácban, mert mindenki a te véleményedet akarja hallani, mielőtt bármilyen fontos döntést hozna. Jobban tetted volna, ha azt a repülőmérnöki diplomát eltitkolod. Még hogy vitorlázórepülés...! – Jóízűen nevetett, és belekortyolt a kávéjába. – Ó, Laine! Szervusz!

A lány összerezzen.

– Jó reggelt! – Csak remélni merete, hogy este nem tette tönkre az apjával lassan alakuló kapcsolatát.

– Nem is tudom, be merjelek-e hívni – mosolygott szégyenlősen James, ám a kezével hívogatóan intett. – Ha nem csal az emlékezetem, a dühkitöréseid gyakoriak voltak, hevesek, de rövid életűek.

A lány megkönnyebbült, hogy modoros bocsánatkérés helyett egy kis csipkelődéssel megúsza, és elfoglalta helyét az asztalnál.

– Nem csal az emlékezeted, bár biztosíthatlak, a kitörések igencsak megritkultak mostanában. – Elszántan, hogy fenntartja a könnyed hangnemet, tétován rámosolygott a fiatalabb férfira: – Jó reggelt, Dillon!

– Jó reggelt, hercegnő! Kérsz kávét? – Mielőtt a nő tiltakozhatott volna, megtöltötte a csészéjét.

– Köszönöm – dünnyögött a lány. – Hihetetlen, de úgy érzem, a mai reggel még szebb, mint a tegnapi. Olyan ez a hely, mintha a paradicsomban lennék. Az hiszem, sosem lehet ráunni.

– Pedig még alig láttál belőle valamit. El kell menned a hegyekbe vagy a sziget központjába. Tudtad, hogy Kauai közepe a világ egyik legcsapadékosabb pontja? Ott aztán láthatsz esőerdőt.

Laine kelletlenül kavargatta a kávéját.

– Igencsak sok arca lehet a szigetnek... de nem hinném, hogy bármi szebb lehet, mint ez a hely itt.

– Ma elmegyünk kirándulni – jelentette ki Dillon.

– Igazán nem akarok a terhedre lenni – pillantott rá a lány bizonytalanul. Dillonnal még nem állt helyre a viszonyuk. – Már így is rengeteg időt szántál rám.

– Azért még akad egy kevés. – A férfi felállt. – Van egy kis dolgom, de tizenegyre visszajövök. Majd találkozunk, kapitány. – Azzal választ sem várva távozott.

Helyette Miri jött be egy megpúpozott tányérral, amelyet letett Laine elé.

– Minek tölt kávét, ha úgysem issza meg? – dohogott, és fenséges horkantással felkapta a csészét, majd kivitte.

A lány nagy sóhajjal nekilátott a reggelinek. Vajon hogy fog telni a napja?

Mint kiderült, a délelőtt gyorsan elszaladt. Királyi kegy gyanánt Miri megengedte neki, hogy kicserélje a virágokat a házban szerteszét álló vázákban, úgyhogy órákat töltött el a kertben. Nem olyan kert volt ez, amilyeneket gyermekkorában Amerikában, vagy később Franciaországban megismert. Itt a különféle zöldek és a szilaj sárgák, pirosak és lilák terpeszkedő, burjánzó, vad összevisszaságával szembesült. Ezeket a növényeket nem kényszerítette, nem is kényszeríthette kimódolt rendbe tervezői akarat.

Miután visszatért a házba, Laine nagy gonddal rendezgette el a virágokat. Gondolatai eközben a nárciszokhoz kalandoztak, amelyek az ablaka alatt nyílnak az iskolában. Furcsa, tűnődött, hogy egy csepp honvágyat sem érez, nem hiányzik neki az apácák halk, francia beszéde vagy a diákok élénk, lelkes csivitelése. Tudta, veszélyesen közel jár ahhoz, hogy Kauait érezze az otthonának. A gondolat, hogy vissza kell térnie Franciaországba és az ottani életébe, tompa, hideg fájdalommal töltötte el.

Az apja dolgozószobájában egy csokor flamingóvirágot helyezett el az íróasztal sarkán álló öblös vázában. Pillantása a fényképre esett, amely Jamest és Dillont ábrázolta együtt.

Furcsa, mindkettőjükre milyen nagy szükségem van, gondolta. Nagy sóhajjal a virágokba temette az arcát.

– Elszomorítanak a virágok?

A lány úgy pördült meg, hogy majdnem feldöntötte a vázát. Egy hosszú pillanatig némán bámultak egymásra Dillonnal. Érezte, hogy feszültséggel telik meg a levegő, de sem az okát, sem a jelentését nem értette.

– Már tizenegy óra van?

– Majdnem tizenkettő. Késtem. – A férfi zsebre dugta a kezét, és figyelmesen nézte. A háta mögötti ablakon beszűrődő napsugarak koszorút szőttek a lány szőke haja köré. – Akarsz ebédelni?

– Köszönöm, nem – vágta rá Laine teljes meggyőződéssel.

A férfi szeme vidáman villant.

– Indulhatunk?

– Igen, csak szólok Mirinek, hogy elmegyek.

– Már tudja. – Azzal Dillon az üvegezett ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

Csöndben autóztak, egyikük sem volt beszédes hangulatban.

Laine a látványra összpontosított. Zöld hegygerincek magasodtak mindkét oldalon, egy szédítő szakadék végén pedig a föld váratlanul átadta helyét az égnek és az azúrkék víznek.

– Azt mondják, a bennszülöttek égő fáklyákat dobáltak le innen a sziklák tetejéről, hogy szórakoztassák az uralkodóikat – szólalt meg váratlanul Dillon a hosszú hallgatás után. – A legendák szerint itt élt a menehunék népe. A koboldok – tette hozzá a lány értetlen arcát látva.

– Látod? – Megállította a kocsit, és egy barázdált, fekete meredélyre mutatott. – Az a lépcsőjük. Halastavakat építettek a hold fényénél.

– És most hol vannak? – mosolygott Laine.

– Ó, itt vannak ők, csak bujkálnak.

Kiszálltak az autóból, és a szikla pereméhez sétáltak. A lány gyomra összerándult, amikor lenézett a szédítő mélységben tobzódó hullámokra. Egy pillanatra szinte érezte, ahogy tehetetlenül zuhan a mélybe, a köves partot ostromló óceán felé...

Dillont nem kínoztá tériszony. Szórakozottan nézte a tengert, a szél összekócolta fekete fürtjeit.

– Elismerésre méltó tulajdonságod, hogy tudod, mikor jobb hallgatni, és nem válik kínossá melletted a csönd – jegyezte meg.

– Úgy tűnt, lefoglalnak a gondolataid. Biztosan valami probléma megoldásán törted a fejed.

– Valóban? – Dillon arcán egyszerre látszott vidámság és bosszúság. – Beszélni akarok veled anyádról.

Laine-t olyan váratlanul érte e kijelentés, hogy beletelt néhány pillanatba, mire válaszolni tudott.

– Nem! – Elfordult, de a férfi megfogta a karját.

– Tomboltál tegnap este. Tudni akarom, miért.

– Túlzásba estem. – A lány megrázta a fejét, mert a szél folyvást az arcába fújta a haját.

– Ostoba dolog, de néha elragad a hév. – Látta Dillon arcán, hogy nem elégti ki ez a magyarázat. Borzasztóan szerette volna elmondani neki az igazságot, de még élénken élt az emlékezetében az első beszélgetésük az apja házában, és a férfi rideg ítélete. – Nézd, eddigi életemben mindig elfogadtak annak, aki vagyok – lassan, tagoltan beszélt, óvatosan válogatta meg a szavait –, és egyáltalán nem tetszik, hogy Vanessához mérjenek csupán azért, mert bizonyos külső jegyeink hasonlóak.

– Szerinted James hozzá mért?

Laine még dacosabban szegte föl az állát.

– Talán igen, talán nem. Te mindenesetre ezt teszed.

– Tényleg? Miért viseltetsz ekkora keserűséggel anyád iránt?

A lány megvonta a vállát, és a tenger felé fordult.

– Nincs bennem keserűség, már nincs. Vanessa meghalt, életemnek az a része véget ért. Nem is akarok róla beszélni, amíg saját magamban nem tisztázom az érzéseimet.

– Rendben.

Egy darabig némán álltak a szélben.

– Nem számítottam rá, hogy ennyi gondom lesz veled – dörmögött végül a férfi.

– Nem értelek.

– Nem, valóban nem érted, afelől biztos vagyok.

Dillon oly áthatóan nézett rá, mintha a lelke legmélyére akarna látni. Elfordult, tett néhány lépést, aztán megállt, és egy pillanatnyi habozás után, amely érdemi mérlegeléshez túl rövid volt, kinyújtotta a kezét. Laine tétozódott, nem volt benne biztos, mit jelent a mozdulat, aztán rájött, hogy nem számít, és a férfi tenyerébe tette a kezét.

Dillon nyelve megeredt, és a következő útszakaszt oldott hangulatban tették meg. Burjánzó növényzet és buja virágok közt autóztak. A sziklákat vastag, smaragdzöld mohatakaró fedte, begóniák mellett haladtak el, melyek levele nyugodtan beillett volna esernyőnek is, egyre változatosabb és ragyogóbb színekben tündököltek a flamingóvirágok.

Amikor újból megálltak, Laine tétozódás nélkül ragadta meg a férfi kinyújtott kezét. Dillon láthatóan otthonosan mozgott a pálmák árnyékában megbúvó ösvényen. Vízcsobogás hallatszott, aztán kiléptek egy tisztásra. A lány lélegzete elakadt, amint megpillantotta az eldugott kis tavat, amelyet az esőerdő gyűrűjében csillogó vízesés táplált.

– Ó, de gyönyörű! Nincs még egy ilyen csodálatos hely a világon! – Odaszaladt a tavacska széléhez, és belemerítette a kezét. Mintha langyos selymet markolt volna. – Ha tehetném, eljönnék ide éjszaka, és a hold fényénél t úsznék. – Kacagva belecsapott a vízbe. – Virágokat viselnék a hajamban, de egyébként semmi mást.

– Máshogy nem is szabad úszni egy holdsütötte tóban. Ez törvény a szigeten.

Laine nevetett, és egy közeli bokorról letépett egy hibiszkuszvirágot.

– Hosszú, fekete haj is kellene, meg mézszínű bőr, hogy meggyőző legyek a szerepben.

Dillon kivette a lány kezéből a virágot, a füle mögé tűzte, majd miután megszemlélte az eredményt, elmosolyodott, és megsimogatta az arcát.

– Az elefántcsont arannyal nagyon mutatós. Volt idő, amikor uralkodónak kijáró tisztelettel és pompával vettek volna körül, csak hogy utána letaszítsanak egy szikláról mint áldozatot valamely féltékeny isten számára.

– Ez a szerep nem vonz. – Laine elragadtatva körbefordult. – Ugye ez egy titkos hely? Teljesen olyan érzésem van, hogy titkos. – Kibújt a cipőjéből, leült a tó szélére, és | belelógatta a lábát a vízbe.

– Ha akarod, akár titkos is lehet. – A férfi törökülésbe ereszkedett mellette. – Mindenesetre nem szerepel az útikönyvekben.

– Varázslat lengi be, miként a kis öblöt is. Érzed, Dillon? Érzed, milyen lenyűgöző mindez, milyen üde? Vagy már észre sem veszed, mert hozzászoktál?

– A szépség mindig hatással van rám. – Megfogta a lány kezét, és ajkával könnyedén súrolta az ujjai hegyét. Laine szeme elkerekedett, ahogy borzongás futott végig a karján. Dillon elmosolyodott, megfordította a kezét, és csókot lehelt Laine tenyerébe. – Nem hiszem el, hogy tizenöt év alatt sose csókolták meg a kezedet Párizsban. Épp elég filmet láttam.

Tréfás hangja segített a lánynak visszanyerni az önuralmát.

– Nos, mindig mindenki a bal kezemet csókolgatta, így váratlanul ért, hogy te a jobbot csókolta meg. – Belerúgott a vízbe, és nézte, ahogy a felfröccsenő cseppeken megcsillannak a napsugarak, mielőtt újból elnyeli őket a tó. – Ha majd ősszel szemerkél az eső, és a

nedvesség bekúszik az ablakkeret résein, akkor erre fogok gondolni. – Megváltozott a hangja, szomorúság és sóvárgás csendült ki belőle. – Aztán, ha majd eljön a tavasz, kipattannak a rügyek, és édeskés illattal telik meg a levegő, eszembe fog jutni az itteni illat. És ha egy napsütéses vasárnap a Szajna partján sétálok, lelki szemeim előtt ezt a vízesést látom majd.

Figyelmeztetés nélkül eredt el az eső – napsugarakkal átítatott zivatar. Dillon felugrott, és behúzta a lányt egy pálmacsoport hatalmas levelei alá.

– De hiszen ez meleg! – Laine kihajolt a zöld ernyő alól, és a tenyerében felfogta az esőt. – Mintha a naptól hullana.

– A helybeliek folyékony napsütésnek nevezik. – A férfi finoman visszahúzta a lányt. – Elázol. Azt kell hinnem, élvezed, ha csupa víz lesz rajtad a ruha. – Megborzolta Laine haját, amitől szikrázó vízcseppekkel telt meg a levegő.

– Igen, meglehet – hagyta rá a lány szórakozottan. Figyelmét lekötötték a telt színek és a zápor alatt remegő virágok. – Mennyi érintetlen szépség van a szigeten! Mintha mi lennénk az első felfedezők, akik az őserdő mélyére hatolnak. Amikor ott álltunk a szikla szélén, és lenéztünk a tengerre, féltem. Mindig is gyáva voltam. Mégis gyönyörű volt, olyan félelmetesen gyönyörű, hogy nem tudtam elfordítani a tekintetem.

– Gyáva? Te? – Dillon leült a puha földre, s a nőt is magával húzta, aki úgy hajtotta fejét a vállára, mintha mi sem lenne természetesebb. – Én inkább azt mondanám, hogy feltűnően bátor vagy. Nem estél pánikba tegnap, amikor viharba kerültünk.

– Csak majdnem.

A férfi nevetett.

– Azt a kis bemutatót is átvészelted sikoltozás vagy ájulás nélkül, amelyet Oahuról idefelé tartottam.

– Mert dühös voltam. – Laine elsimította a szeméből a nedves hajszálatokat, és figyelmesen leste a függönyszerűen zuhogó esőt. – Nem viselkedtél valami kedvesen.

– Azt hiszem, igazad van. Ritkán vagyok kedves.

– Szerintem gyakrabban vagy kedves, mint sem, viszont az a benyomásom, nem akarsz, hogy kedves embernek tartsanak.

– Furcsa vélemény ahhoz képest, milyen rövid ideje ismerjük egymást. – Dillon összevonta a szemöldökét. – Mondd csak, az a te iskolád miféle hely?

– Iskola, olyan, mint bármelyik másik, tele vihogó lányokkal és áthágásra váró rendszabályokkal.

– Bentlakásos iskola? – puhatolózott a férfi.

Egy vállrándítás volt a válasz.

– Igen, az, de most nem akarok órarendekre meg tanításra gondolni. Épp elég dolgom lesz velük rövidesen. Ez itt a földnek egy varázslatos zuga, és pillanatnyilag szeretnék úgy tenni, mintha ide tartoznék. *Ah, regarde!* – Elragadtatottan mutatott az égre. – *Un arc-en-ciel!*

– Feltételezem – Dillon az égre sandított, majd ismét a lány ragyogó arcára nézett –, hogy ez szivárványt jelent.

– Kettő is van! Hogyan lehet kettő?

Két tökéletes ív feszült a magasban a hegycsúcsok között, a második fénylő színsor az elsőnek épp a fordítottja volt. Napfény csillant az esőcseppeken, s a színek egyre erőteljesebben tündököltek, mintha egy festő húzta volna végig tarka festékbe mártott ecsetét a szédítően kék égen.

– Errefelé gyakori a dupla szivárvány. – Dillon kényelmesen nekivetette a hátát egy pálma törzsének. – A passzátszél nekiütözik a hegyeknek, és ezzel megosztja az időjárást. Az egyik oldalon esik, miközben a másikon süt a nap. A napsugarak megtörnek a vízcseppeken, és...

– Ne, ne mondd el! – rázta meg a fejét Laine. – Megtörök a varázs, ha elmagyarázod. – Elmosolyodott, mert hirtelen rájött, hogy a fontos dolgokat nem szabad túl sokat elemezni. – Nem akarom érteni. – Kérdések és ésszerű magyarázat nélkül szeretné elfogadni a szivárványt csakúgy, mint a szerelmet. – Csak élvezni akarom. – Hátrahajtotta a fejét, úgy nézett a férfira. – Megcsókolsz?

Összekapcsolódott a tekintetük. Dillon nem szólt egy szót sem, csak felemelte a kezét, és könnyedén végigsimított a lány arcán. Ujjbegyei finoman, lassan végigkutatják selymes bőrét. Szorosan a nyomukban járt a szája, s Laine lehunyta a szemét. Elképzelni sem tudott ennél édesebb érzést. A férfi szája változatlanul ajzó lassúsággal az ajkához ért, és leheletfinom, bódító csókkal pecsételte le. Egy futó, szelíd kóstoló után továbbvándorolt, bejárta a nyaka ívét, megcsiklandozta a fülcimpáját, végül visszatért a szájához, hogy kéjes gyöngédséggel birtokba vegye. Laine fülében zubogott a vér, megrészegítette a könnyű, cirógató, mégis izgató becézés. Növekvő sóvárgással szorította magához Dillont, s amit ártatlanságában nem ismert, a teste ösztönösen tette: hívogatóan hozzásimult.

Amaz fojtott szitkozódás közepette hirtelen eltolta magától, és áthatóan bámult rá. A lány karja továbbra is a nyaka körül pihent, ujjai a fekete fürtökbe mélyedtek, szemében szenvedély örvénylett. Anélkül, hogy tudatában lett volna önnön csáberejének, sóhajtva a nevéen szólította a férfit, és puha csókot lehelt mindkét orcájára.

– Kívánlak – mormolta Dillon rekedten, s mohón birtokba vette az ajkát.

Laine készségesen engedett a szenvedélyes rohamnak, s mint fiatal fűzfa, mely önfeledten ringatózik a szélben, teste megmámorosodva hullámozott a sóvár, kutató ujjak alatt. Sosem került még ily meghitt közelségbe egy férfival sem, és most ujjongva fedezte fel az eddig ismeretlen gyönyörűséget. Dillon volt a tanár, ő a lelkes tanítvány. Bőre átforrósodott, ahogy ereiben felpeszdult a vér. A sóvárgás parazsa lánggra kapott, és emésztő vággyá fokozódott mindkettőjükben. Laine reszketve suttozta a férfi nevét. Ugyanolyan gyönyörűséggel teljes félelemmel töltötte el az új érzés, mint a szédítő szépségű kilátás a szikla peremén.

Dillon megszakította a csókot, s mielőtt a lány folytatásért folyamodhatott volna, a hajába temette az arcát. Szorosan magához ölelve tartotta. Laine közvetlen közről hallotta a szíve zakatolását, és boldogan behunyta a szemét. Aztán a férfi eltolta magától, felállt, és kezét a zsebébe mélyesztve elfordult.

– Elállt az eső. – Furcsán csengett a hangja, és a lány hallotta, hogy mély lélegzetet vesz, mielőtt megfordul. – Ideje indulnunk.

Kifürkészhetetlen volt az arca.

Bárhogy igyekezett is, Laine nem talált szavakat, amelyek áthidalhatták volna a hirtelen támadt szakadékot köztük, így hát csak néma, kérdő tekintettel nézett a férfira. Az kinyitotta a száját, mintha mondani készülné valamit, de be is zárta, és szó nélkül nyújtotta ki a kezét, hogy felsegítse. A lány feje lehorgadt. Dillon felemelte az állát, ujjai könnyedén végigsiklottak az ajkán, amely még zsibbadt volt az iménti szenvedély hevétől. Aztán

megrázta a fejét, és futó csókot lehelt Laine szájára, mielőtt elindult vele visszafelé az ösvényen.

9.

Mint hatalmas izzó aranygolyó függött a napkorong az égen, miközben hazafelé tartottak az autópályán. Dillon kedélyesen csevegett, mintha az elemi szenvedélyt otthagya volna az erdei tavacska partján, az eső függőnye mögött.

Útitársnője igyekezett alkalmazkodni hozzá, bár a gondolatai nyugtalanul csapongtak. Úgy látszik, tűnődött, a férfiak könnyebben kezelik a testük vágyait, mint a nők a szívüket. Dillon kívánta őt – még ha nem mondta volna ki, akkor is nyilvánvaló lenne. Mohó szenvedélyét nem lehetett félreérteni. Ő pedig, elmélkedett, és elpirult, készségesen behódolt neki. Elfordította a fejét, mintha teljesen lekötne az ablak előtt elsuhanó táj látványa, és azon tanakodott, mitévő legyen, mit tehet egyáltalán ebben a helyzetben.

Egy héten belül elhagyja Kauai szigetét. Immár nem csupán az apját hagyja maga mögött, aki után egész életében sóvárgott, hanem a férfit is, aki rabul ejtette a szívét. Úgy látszik, az a sorsom, tépelődött, és felsóhajtott, hogy mindig azt szeressem, ami nem lehet az enyém. Miri azt tanácsolta, tanuljam meg használni a nők fegyvereit, de hát azt sem tudom, hogyan fogjak hozzá! Talán az őszinteség lenne a legcélravezetőbb. Meg kell találnom a módját, hogy elmondjam Dillonnak, mit érzek iránta. Ha tudná, hogy nem akarok tőle mást, csak a szeretetét, esetleg lenne esélyünk. Biztos meg lehetne oldani, hogy tovább itt maradjak. Állást vállalnék. Idővel talán tényleg felém fordulna a szíve...

Egészen felvillanyozódott a gondolattól, és friss érdeklődéssel kezdte nézegetni a környezetet.

– Mi ez a növény? Bambusz? – Már egy ideje hosszú, sásszerű növények égbe nyúló erdeje szegélyezte az út mindkét oldalát, a sűrűn egymás mellett álló, egyenes száruk tömege szinte sárgás falként hatott.

– Cukornád – felelt Dillon anélkül, hogy odanézett volna.

– Nahát! Olyan, mint az őserdő. – Laine lelkesen kihajolt az ablakon. A szél az arcába csapott. – Nem hittem volna, hogy ilyen magas növény.

– Kicsit több, mint húsz láb magasra nő meg, de nem burjánzik olyan sebesen, mint az őserdő errefelé. Másfél-két évbe is beletelik, mire teljesen kifejlődik.

– Milyen rengeteg van belőle! – álmélkodott a lány. Visszadőlt az ülésbe, és szórakozottan elsimította a szemébe hullott tincseket. – Nyilván egy ültetvény, ámbar nehéz elképzelni, hogy mindez egyetlen személy kezében van. Aratáskor biztosan tömegeket kell mozgósítani.

– Legalábbis jó néhány embert. – Dillon elfordította a kormányt, és lekanyarodtak egy jól letaposott dűlőútra. – Az aljnövényzetet felperzselik, az érdemi aratás pedig gépekkel

történik. A kézi vágás sokkal időigényesebb, úgyhogy a gépek megtakarítást jelentenek még akkor is, ha olcsó a munkaerő. Azonkívül pocsék munka.

– Próbáltad már?

A férfi elvigyorodott.

– Egyszer-kétszer. Nem véletlen, hogy inkább pilóta lettem.

Laine újból elcsöndesedett, s a végtelenbe nyúló nádmezőket nézte. Vajon mikor lesz az aratás? Megpróbálta elképzelni, milyen lehet, amikor a gépek letarolják az égbe szökő szárazakat. Elmélkedésének az vetett véget, hogy a távolban felbukkant egy hófehér ház. A gyarmati kor építészetének jegyeit viselő kecses épület üde, zöld pázsit közepén állt, az oszlopokra meg a balkonok cikornyás rácsaira vadszőlő indái kapaszkodtak föl, és a keskeny, magas ablakokat világosszürke zsalugáterek fedték. Ha nincs a déltengeri növényzet, Laine azt hihette volna, a jó öreg Louisiana egyik régi udvarházát látja.

– Ó, de gyönyörű! Milyen boldog ember lehet, aki itt él! Az erkélyről mérföldekre elláthat. – Meglepetten nézte, hogy a férfi leállítja a kocsit, és kinyitja az ajtót. – Ez biztos magánterület. Szabad nekünk itt kiszállni és mászkálni?

– Hogyne. – Dillon kiugrott az ülésből. – Az enyém. Na most – nézett vissza –, itt fogsz ülni tátott szájjal, vagy bejössz? Látom, nádkalyibára számítottál, meg függőágyra.

– Nem... nem is tudom, mire számítottam. Csak ez... – hebegett Laine, és tanácstalanul széttárta a kezét, miközben jobbra-balra tekingetett. Hirtelen szörnyű gyanúja támadt. – A cukornádültetvény... az is a tied?

– A házhoz tartozik.

A lány elszorult torokkal követte a férfit a verandára vezető terméskő lépcsőn felfelé, majd a mahagóni bejárati ajtón keresztül. Az előteret egy széles, lendületes félkörívet leíró lépcső uralta, melynek fényesre csiszolt fáján megcsillant a fény. Laine vízfestményeket és fafaragásokat látott a szeme sarkából, miközben átvágtak a hallon, és bementek a társalgóba. Sötét, öreg bútorok álltak a krémszínű falak közt. Kicsit kopott, de gyönyörű mintájú öreg perzsaszőnyeg fedte a fényes hajópadlót. A félrevont függönyök közt az ablakokon át az aprólékos gonddal ápolt gyepre lehetett kilátni.

– Foglalj helyet! – intett Dillon. – Keresek valami hideg innivalót.

Laine bólintott. Örült, hogy egyedül maradhat kissé, és módja nyílik rendezni összevissza kavargó gondolatait. Megvárta, míg elhal a férfi lépteinek zaja, aztán leült egy magas támlájú székre, és lassan körbepillantott.

Bár cseppet sem volt hivalkodó, a szoba tagadhatatlanul jómódról tanúskodott. A lány sosem gondolt jómódra Dillonnal kapcsolatban – és ha valóban tehetős, az áthághatatlan akadályt jelent. Hiába vallja meg neki az érzéseit, a férfi sosem fogja elhinni, hogy tiszta szerelem vezérli, s nem a pénzére pályázik.

Lehunyta a szemét, és elkeseredetten felnyögött. Meghiúsult minden reménye.

Felállt, és az egyik ablakhoz lépett. Hogy is mondta egyszer Dillon? – tűnődött, hogy színészkedem? Kurta, keserű kacajjal a hús üvegnek támasztotta a homlokát. Ó, csapnivaló színész válna belőlem. Bárcsak sose jöttem volna ide, és sose láttam volna az otthonát! Akkor még legalább reménykedhetnék egy kicsit...

Lépteket hallott, és gyorsan összeszedte magát. A belépő férfit óvatos mosollyal fogadta.

– Elragadó az otthonod – bókolt, majd átvette és egy biccentéssel megköszönte az üdítőt, amelyet Dillon hozott karcsú pohárban, és visszaült a székbe.

– Megteszi. – Dillon vele szemben foglalt helyet. A kimért hangnem hallatán icipicit megrándult a lány szemöldöke.

– Te építtetted?

– Nem, a nagyapám. – A férfi a szokásos fesztelenségével hátradőlt, és figyelmesen nézett vendégére. – Tengerész volt, és úgy döntött, az óceán után Kauai a legkellemesebb hely.

– Hm. Valóban olyan a ház hangulata, mintha már több generációt látott volna. – Laine szürcsölt az italából, de nem érezte az ízét. – Viszont te jobban szereted a repülőket, mint a tengert vagy az ültetvényt.

– – Az ültetvénynek megvan a haszna. – Dillon kissé furcsállotta ezt a személytelen érdeklődést. – A termés jól értékesíthető, a birtok munkát ad a helybelieknek, és nem hever parlagon a föld. Tisztos hasznom van belőle, és az igazgatása csak töredékét foglalja le az időmnek. – Letette a poharát, és Laine-nek úgy tűnt, mintha valamiféle elhatározásra jutott volna. – Néhány hónappal apám halála után ismertem meg Jamest. Mindketten elveszetten ténferegünk a világban, én dühös voltam, ő pedig... – vont a pillanatnyi tünődés után Dillon a vállát – ő pedig olyan volt, mint mindig. Volt egy kis repülője, és alkalmi fuvarokat vállalt a szigetek között. Én mindent tudni akartam a repülésről, lehetőleg azonnal, neki pedig arra volt szüksége, hogy taníthasson. Nekem fogódzó és egyensúly kellett, őneki pedig az, hogy ezt nyújthassa valakinek. Néhány évvel később elkezdtük tervezgetni a repülőteret.

Laine lesütötte a szemét.

– Amelyet aztán az ültetvény jövedelméből hoztatok létre.

– Mint mondtam, a nádnak megvan a maga haszna.

– És az öböl, ahol úsztunk? – súgta egy hirtelen megérezés, és a lány felnézett. – Az is a tied?

– Igen. – A férfi arckifejezése semmit sem változott.

– És apám háza? Az is a te birtokodon áll? – tudakolta Laine kiszáradt torokkal.

Dillon szemében egy pillanatra bosszúság villant, de nyugodtan válaszolt:

– A kapitánynak nagyon megtetszett az a földdarab, úgyhogy megvette.

– Tőled?

– Igen, tőlem. Ez baj?

– Nem. Egyszerűen csak arról van szó, hogy kezdem tisztábban látni a dolgokat. Sokkal tisztábban. – Laine letette a poharát, és összekulcsolta az ujjait. – Te sokkal inkább vagy fia az apámnak, mint amennyire én valaha is a lánya lehetek.

– Laine... – Dillon felpattant, és nyugtalanul fel-alá kezdett járkálni a szobában. – Jól megértjük egymást a kapitánnyal. Nagyjából tizenöt éve ismerjük egymást, és ő szerves része az eddigi életem majdnem felének.

– Nem kell magyarázkodnod! Sajnálom, ha azt a benyomást keltették a szavaim, hogy felelősségre akarlak vonni. – A lány felállt, és nagyon igyekezett nyugodtan beszélni. – Amikor a jövő héten visszamegyek Franciaországba, megnyugtató lesz a tudat, hogy apámnak itt vagy te, akire számíthat.

– Jövő héten? – Dillon megtorpant. – A jövő héten el akarsz utazni?

– Igen. – Arra jobb nem gondolni, milyen gyorsan elrepül az a hét nap! – Megegyeztünk, hogy két hétig maradok. Ideje visszamennem, és a saját életemet élnem.

– Fáj, hogy édesapád nem úgy fogadott, ahogy remélted.

Dillon szavai ugyanúgy meglepték a lányt, mint a gyöngéd hangnem. Érezte, hogy vészterhesen fogyatkozik az önuralma, s minden erejét összeszedte, hogy nyugodtan nézhessen a férfi szemébe.

– Már máshogy látok... sok mindent. Kérlek, ne, Dillon! – rázta meg a fejét, amikor a férfi szólásra nyitotta a száját. – Nem szeretnék beszélni erről, csak tovább bonyolítaná a dolgokat.

Dillon megfogta a vállát, hogy ne fordulhasson el.

– Rengeteg minden van, amiről beszélünk kell, akár bonyolult, akár nem. Nem dughatjuk homokba a fejünket! Azt akarom... – A csengő berregése szakította félbe a szavait. Kelletlenül és morogva elment ajtót nyitni.

Lágy, dallamos csicsergés szűrődött be a hallból, és Dillon karján kisvártatva Orchid King libegett be a társalgóba. Laine udvarias mosollyal köszöntötte. Ugyanakkor így egymás mellett látva őket, szíven ütötte a felismerés, milyen jól illik egymáshoz ez a két ember. Orchid egzotikus bája kiegészítette Dillon nyersségét; gömbölyű nőiességét csak még jobban kiemelte a férfi szikársága. A nő haja éjfékete zuhatagként omlott le meztelen hátán, egészen a répaszínű, feszes rövidnadrág korcáig. Mellette Laine slamposnak és parlaginak érezte magát.

– Üdv, Miss Simmons! – Orchid ujjai megfeszültek a férfi karján. – Milyen kellemes meglepetés, hogy máris újra találkozunk.

– Üdv, Miss King! – Laine-t legalább annyira bosszantotta a saját bizonytalansága, mint a szép bennszülött lány gúnyolódása. Kék szeme hidegen csillant, mint az üde tavaszi ég egy hűvös reggelen, ahogy a szemébe nézett. – Maga mondta, hogy kicsi ez a sziget.

– Valóban – somolygott Orchid, és erősen emlékeztetett egy ravasz macskára. – Remélem, sok mindent meg tudott nézni.

– Délután kirándulni voltunk – szólt közbe Dillon, és mivel Laine-t nézte, nem látta, ahogy Orchid szeme lángot vet.

– Nálad jobb idegenvezetőt keresve sem találhatott volna. – A dühöt hamar elfedte a bűbáj. – Borzasztóan boldog vagyok, hogy itthon találtalak. Ugye eljössz holnap este a *luaura*? – Orchid feltűnésmentesen szembe fordult a férfival, így hatásosan kizárta Laine-t a további társalgásból. – Nélküled mit sem ér az egész.

– Ott leszek. – Dillon szája sarkában mosoly bujkált. – Fogsz táncolni?

– Természetesen – dorombolt a nő. – Tommy elvárja.

Dillon jókedve vigyorrá szélesült, s Orchid feje fölött Laine-re pillantott.

– Tommy Miri unokaöccse. Minden évben rendez egy igazi, hawaii lakomát, az idei holnap lesz. Szerintem érdekesnek fogod találni az étkeket meg a mulatságot is.

– Ó, igen – helyeselt Orchid –, a *luau* élményét egyetlen turistának sem lenne szabad kihagynia. Meglátogat más szigeteket is a nyaralása során?

– Attól tartok, erre máskor kell sort kerítenem. Szégyellem, de be kell vallanom, hogy turistaként nem nagyon jeleskedtem. Végtére is azért jöttem, hogy találkozzam apámmal, és megismerjem az otthonát.

Dillon kissé türelmetlenül kiszabadította a karját Orchid szorításából.

– Beszélnem kell az intézőmmel. Ugye elszórakoztatod abban a pár percben Miss Simmonst?

– Hogyne. – Orchid elsimított a homlokából egy szögegyenes, fekete tincset. – Hogy haladnak a munkálatok?

– Jól, pár nap múlva már hazaköltözhettek, és talán nem leszek útban.

Azzal Dillon biccentett Laine felé, és kiment.

– Érezze magát otthon, Miss Simmons! – Orchid egy bájos intéssel belebújít a háziasszony jelmezébe. – Hozhatok önnek valamit? Egy hideg italt esetleg?

Laine-t erősen dühítette, hogy a nő vendégének szerepébe kényszerült, de uralkodott magán.

– Nem, köszönöm, Dillon már gondoskodott róla.

– A jelek szerint elég sok időt tölt a társaságában. – Orchid letelepedett egy székre, és keresztbe vetette hosszú, karcsú lábait. Olyan volt, mintha csak egy reklámfüzetből vágták volna ki, amely Hawaii buja szépségeivel kecsegtet. – Főleg ahhoz képest, hogy állítólag az apját jött meglátogatni.

– Dillon bőkezűen bánik az idejével. – Laine utánozta Orchid mozdulatát, és lélekben felkészült a szócsatára.

– Ó, igen, Dillon roppant bőkezű ember. Ha valaki nem ismeri olyan jól, mint én, könnyen félreértheti a nagyvonalúságát. Igazán elragadó ember.

– Elragadó? – ismételte Laine kissé hitetlenkedve. – Furcsa, nekem nem az elragadó szó jut eszembe vele kapcsolatban. De hát – kis szünetet tartott, és elmosolyodott – maga jobban ismeri.

Orchid egymásnak támasztotta az ujjai hegyét, majd fölöttük áthatóan Laine-re szegezte a tekintetét.

– Miss Simmons, talán eltekinthetnénk az udvarias bájcsvelevytől ebben a rövid időben, amíg kettesben vagyunk.

Noha nem volt benne biztos, hogy nem evez-e túl veszélyes vizekre, Laine bólintott:

– Ahogy óhajtja, Miss King.

– Feleségül akarok menni Dillonhoz.

– Dicséretes szándék – mosolygott rendületlenül a lány, bár a szíve elfacsarodott. – Feltételezem, Dillon tisztában van az ön célkitűzésével.

– Tudja, hogy kell nekem. – Laine közönyös válasza bosszús kifejezést csaltak Orchid izgalmas arcára. – Nem tetszik, hogy annyi időt tölt vele.

– Ez szomorú, Miss King. – Laine felemelte a poharát, és belekortyolt az üdítőbe. – De nem gondolja, hogy nem a megfelelő személlyel tárgyal erről? Szerintem sokkal többre menne, ha Dillonnal beszélne.

– Nem hinném, hogy erre szükség lenne. – A nő nyájasan mosolygott, és csak egy cseppet villant ki a foga fehérje. – Biztos vagyok benne, hogy ezt mi is el tudjuk intézni magunk között. Nem gondolja, hogy kissé elcsépelte trükk volt megkérni Dillont, tanítsa meg repülőt vezetni?

Minek tárgyalja ki őt a férfi ezzel a nővel?! – bosszankodott Laine, de palástolta az érzéseit.

– Elcsépelte?

– Pillanatnyilag maga köti le Dillon figyelmét – legyintett türelmetlenül Orchid –, talán mert annyira más, mint azok a nők, akik alapvetően tetszenek neki. De ez a mézes tej külső nem fogja sokáig megbabonázni. – Dallamos hangja megkeményedett. – A fagyos mesterkéeltség nem izgatja tartósan a férfiakat, márpedig Dillon nagyon is férfi.

– Igen, ezt vettem észre – jegyezte meg Laine. Nem állhatott ellen a kísértésnek.

– Figyelmeztetem... de csak egyszer! Tartsa magát távol Dillontól – sziszegett Orchid –, vagy megkeserítem az életét!

– Efelől nincs kétségem – bólogatott Laine, aztán megvonta a vállát. – De tudja, bőven volt már részem keserűségben, úgyszólván edzett vagyok.

– Dillon nagyon bosszúsomjassá válik, ha azt hiszi, becsapták. Vigyázzon, a végén többet veszít, mint amennyit nyerhetne!

– *Mon Dieu!* – Laine felállt. – Hát így megy ez a játék? Ebből nem kérek. – Megvetően legyintett. – Köpködünk és fújunk, mint két macska, akik összevesztek egy egéren. Ez nem méltó Dillonhoz.

– A játék még el sem kezdődött. – Laine kitörése láttán Orchid elégedetten dőlt hátra. – Ha nem tetszenek a szabályok, el is mehet. Amúgy sem szándékozom tovább eltérni a jelenlétét.

– Eltérni? – Laine hangja elfúlt a felháborodástól. – Senki sem *tűri el* a jelenlétem, Miss King. Felesleges aggódnia egy olyan nő miatt, aki egy hét múlva már nem lesz itt. A félelme éppoly nevetséges, mint a fenyegetései.

Orchid ökölbe szorított kézzel felpattant.

– Mit akar tőlem? – folytatta Laine. – Biztosítékot, hogy nem zavarom meg a terveit? Hát tessék, ezennel kijelentem, önként és boldogan, hogy Dillon a magáé!

– Igazán kedves tőled. – A férfi összefont karokkal, az ajtófélfának támaszkodva állt, és a szeme fenyegően sötétlett.

– Ó, már vissza is jöttél? Igazán hamar... – hebegett Orchid.

– Láthatóan nem elég hamar. – A férfi tekintete Laine-re tapadt. – Mi a baj?

– Csak egy kis női szóváltás, semmi különös. – Orchid visszanyerte a lélekjelenlétét, és a férfi mellé suhant. – Ismerkedünk.

– Laine, mi folyik itt?

– Semmi lényeges. Ha nem gond, most szeretnék hazamenni. – A lány felkapta a táskáját, és elindult az ajtó felé.

– Kérdeztem tőled valamit – fogta meg a karját a férfi.

– Én pedig válaszoltam, és ennél bővebb választ ne remélj! – Laine kiszabadította a karját, és farkasszemet nézett Dillonnal. – Nem fogsz többet faggatni! Nincs jogod vallatni, nem tartozom neked semmivel. Nincs jogod bírálni, ahogy tetted az első pillanattól fogva. Nincs jogod ítélni! – Dühös hangjába egyre több elkeseredés vegyült. – És nincs jogod szerelmeskedni velem pusztán azért, hogy szórakozz!

Azzal sarkon fordult, kirohant a házból, könnyű ruhája csak úgy lobogott utána, és bevágta maga mögött az ajtót.

10.

A nap hátralevő részét Laine a szobájában töltötte. Igyekezett nem gondolni a Dillon házában lezajlott jelenetre és a rákövetkező néma hazaútra. Nem tudta volna megmondani, melyik volt keservesebb és kimerítőbb. Úgy látszik, sorsszerű, hogy a jó viszonyuk nem tarthat tovább néhány óránál.

Legfőbb ideje elmenni innét, határozta el, és hozzálátott megtervezni a hazatérését. Rövidesen kiderült, hogy a pénze épp csak a repülőjegyre elegendő. Gyakorlatilag nem marad egy vasa sem, mire hazaér, állapította meg nagy sóhajjal. A megtakarított kerestetének jó része elment az anyja adóságaira, a maradékot pedig felemésztette az utazás. Csakhogy, még ha a jegyet ki tudja is fizetni, nem vághat neki az útnak üres zsebbel! Közbejöhet bármi, adódhat gond, s ő ott áll tehetetlenül, üres zsebbel.

Sajgó halántékát dörzsölgetve ült az ágy szélén, és megpróbált gondolkozni. Az apjától nem akart pénzt kérni. A büszkeség visszatartotta attól, hogy táviratozzon valamelyik barátjának, és kölcsönért folyamodjék. Elkeseredetten bámulta a soványka bankóköteget a kezében. Maguktól nem fognak szaporodni, elmélkedett, nekem kell kitalálnom valamit, hogy felduzzassam a számukat.

Az öltözőasztalhoz lépett, elővett egy kis dobozt, és kinyitotta. Hosszan nézegette a benne lapuló aranymedált. Az anyja kapta az apjától, majd továbbadta neki a tizenhatodik születésnapján. Még jól emlékezett, mekkora boldogsággal töltötte el, hogy kap valamit, ami – még ha közvetve is – az apjától származik. Folyamatosan viselte, egészen addig, amíg el nem indult erre az útra. Attól tartott, az apjának esetleg fájdalmat okoz a medál látványa, úgyhogy csak a poggyászában hozta magával, remélve, hogy ezzel eltemetheti a kellemetlen emlékeket. Ez az egyetlen értékes holmi, amellyel rendelkezik – és most el kell adnia.

Kinyílt az ajtó, s ő gyorsan a háta mögé rejtette a dobozt. Tarka színek forgatagában Miri jelent meg, és Laine vöröslő arca láttán összevonta a szemöldökét.

– Eltört valamit?

– Nem.

– Akkor ne vágjon olyan büntudatos képet! Tessék. – Letett egy összehajtogatott, égszínkék és hófehér mintás anyagot az ágytakaróra. – Ez a magáé. Vegye fel holnap a *lua*ura!

– Ó! – Laine megbabonázva bámulta a finom selymet, szinte már a bőrén érezte cirógatását. – Ez gyönyörű! – Bánat és vágyakozás keveredett a tekintetében, ahogy Mirire nézett. – De nem fogadhatom el.

– Nem tetszik az ajándékom? – háborgott a házvezetőnő. – Ez udvariatlanság!

– Jaj, nem! – tiltakozott ijedten a lány, hiszen a világerért sem akart sértően viselkedni. – Lenyűgöző, tényleg... csak...

– Meg kellene tanulnia okvetetlenkedés nélkül megköszönni és elfogadni valamit. Jól fog mutatni a vézna alakján. – Miri elégedetten bólogatva méregette a kelmét és a lányt. – Holnap megmutatom, hogyan tekerje magára.

Nem állhatta meg, Laine odalépett, és megtapogatta a selymet. Sóvárgása és Miri összevont, fekete szemöldöke végül legyőzte a büszkeségét, és beadta a derekát.

– Köszönöm szépen, Miri. Nagyon kedves magától.

– Így már jobb – borzolta meg szőke fűrtjeit az asszony. – Helyes gyerek maga. Többet kellene mosolyognia. Ha mosolyog, elmúlik a szomorúság.

Laine kezét ólomsúllyal húzta le az ékszerdoboz. Elővette hát a háta mögül, és kinyitotta.

– Meg tudná esetleg mondani, hol adhatom ezt el?

Miután egyik vaskos, barna ujjával óvatosan megtapogatta a medált, Miri a lányra emelte szénfekete szemét, és két szemöldöke közt megjelent a jól ismert ránc.

– Miért akar eladni egy ilyen szép holmit? Nem tetszik magának?

– Ó, dehogynem, nagyon is tetszik, csak... – A szúrós szemek kereszttüzeiben nem tehetett mást, megvonta a vállát, és bevallotta az igazat: – Pénzre van szükségem.

– Pénzre? Minek?

– Repülőjegyre... hogy hazamenjek Franciaországba.

– Nem szeret nálunk lenni, Kauain? – méltatlankodott felháborodottan Miri, és Laine akaratlanul is elmosolyodott, miközben megrázta a fejét.

– Kauai csodálatos hely. Semmit se szeretnék jobban, mint itt maradni örökre. De vissza kell mennem, vár a munkahelyem.

– Mit csinál maga ott? – Miri egy fenséges, fitymáló legyintéssel elintézte Franciaországot, majd leült egy székre, és összefonta a karjait.

– Tanítok. – Laine is leereszkedett az ágy szélére, és becsukta a medál dobozát.

– No és nem fizetnek azért a tanításért? – biggyesztette rosszallóan a száját az asszony. – Hova tette a pénzét?

A lány elvörösödött, mint egy gyerek, akit rajtakaptak, hogy cukorkára költi a zsebpénzét.

– Nos... voltak adósságok, amelyeket ki kellett fizetnem, és...

– Adósságai voltak?

– Nem, igazából nem nekem...

Laine elkeseredetten felsóhajtott, és lehorgadt a válla. Miri láthatóan nem szándékozott elhagyni a szobát, amíg kielégítő választ nem kap. Megadta magát, lassan mesélni kezdett az anyagi csődről, amellyel az anyja halála után kellett szembesülnie. Hogyan kényszerült pénzzé tenni minden ingó s ingatlan értéket, hogyan volt kénytelen a saját megtakarításait is feláldozni... Miközben beszélt, érezte, hogy elszáll belőle a harag és a keserűség utolsó szikrája is. Miri nem szakította félbe, s a beszámoló valóságos megtisztulásként hatott.

– Aztán amikor a papírjai között megtaláltam apám címét, fogtam, ami megmaradt, és idejöttem. Attól félek, nem voltam elég előrelátó, és most ahhoz, hogy hazamenjek... – Elhalt a hangja, és széttárta a kezét.

Miri bólintott.

– Miért nem beszél Simmons kapitánnyal? Ő nem hagyná, hogy a lánya eladja a Csecsebecsét. Jó ember, nem nézné tétlenül, hogy pénzsűkébe kerüljön egy idegen országban.

– Nem tartozik nekem semmivel.

– Az édesapja – vetette ellen Miri, és állát felszegve, félig lehunyt pillái alól sandított a lányra.

– De nem felelős a helyzetért, amelyet Vanessa nemtörődömsége meg az én hebehurgyaságom okozott. Azt gondolná... Nem! – rázta meg fejét Laine. – Nem tudhat róla. Nagyon fontos, hogy ne szerezzen róla tudomást. Meg kell ígérnie, Miri, hogy nem beszél neki erről az ügyről!

– Nyakas teremtés maga. – Az asszony rosszállóan bámult a lányra, de az állta a tekintetét. – Hát jó – sóhajtott végül. – Tegye azt, amit tennie kell! Holnap találkozni fog Tommyval, az unokaöcsémmel. Kérje meg, hogy jöjjön el, és nézze meg a csecsebecsét! Ékszerész a fiú, és tisztességes árat fog érte ajánlani.

– Köszönöm szépen – mosolyodott el Laine. Nagy kő gördült le a szívéről.

Miri felállt.

– Egyébként kellemesen telt a napja Dillonnal?

– Megmutatta a házát – tért ki az érdemi válasz elől Laine. – Nagyon szép.

– Igen – helyeselt a házvezetőnő, és lesöpört egy mikroszkopikus porszemet a szék támlájáról. – Az unokatestvérem ott szakács. De nem főz olyan jól, mint Miri.

– Beugrott Miss King... – Laine iparkodott semleges hangot megütni, de a házvezetőnő így is felvonta a szemöldökét.

– Hm – simított végig tarka lebernyegén.

– Elég kellemetlen beszélgetést folytattunk, amíg négyszemközt voltunk, amikor pedig Dillon visszajött... kiabáltam vele – vallotta be rosszkedvűen a lány.

Miri felkacagott. A hasát fogta, úgy hahotázott. Hosszú másodpercekig jókedvének harsogása töltötte be a szobát.

– Szóval maga tud kiabálni, Miss Csontkollekció? Kár, hogy nem láttam.

– Nem hinném, hogy Dillon ilyen viccesnek találta a dolgot – dűnnyögött Laine, ám akaratlanul is elmosolyodott.

– Ó, hogy ő. – Miri megtörölte a szemét. – Túlságosan hozzászokott, hogy a lábánál hevernek a nők. Túlságosan jóképű és rendkívül gazdag – csóválta a fejét. – Igazságos főnök, és ha úgy hozza a szükség, nem riad meg a kétkezi munkától sem. Komoly végzettsége van, és sok esze – kocogtatta meg a homlokát Miri, de megilletődöttségnek semmi jelét nem mutatta. – Vászott kölyök volt, sok rossz fát tett a tűzre. – Megremegett a szája széle, ahogy igyekezett elfojtani a nevetést, amire az emlékek ingerelték. – És vászott kölyök most is – fejezte be határozottan, visszanyerve a méltóságát. – Nagyon eszes, és roppant fontos ember – bókoló mozdulatot tett, mintegy érzékeltetve Dillon jelentőségét, ugyanakkor a hangjából szeretetteljes bíráló csengett ki –, de akármit is hisz magáról, nem ismeri a nőt. A repülőket, azokat igen, azokhoz ért, de a nőkhöz nem. – Megsimogatta a lány haját, és a mintás selyem felé intett. – Holnap felveszi ezt, és virágot tűz a hajába. Telihold lesz.

Mint ezüsttel áttört fekete bársonylepel hullt le a tájra az éjszaka. Laine szobájának ablakából látszott az óceán, amelyet táncoló gyémántokkal hintett be a hold, és balzsamos levegő cirógatta póre vállát. Eszményi est egy csillagos ég alatt tartandó lakomához.

A lány előző nap óta nem látta Dillont, aki késő éjjel jött haza, amikor ő már lefeküdt, s mire felébredt, a férfi már elment. Mindenesetre nem fogja engedni, hogy a legutóbbi viharos együttlétük beárnyékolja ezt az estét, határozta el. Ha már úgylis csak pár napot töltenek egymás társaságában, mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy azok emlékezetesek legyenek.

Elfordult az ablaktól, és vetett még egy utolsó pillantást a tükörbe. Fedetlen válla fehér márványként emelkedett ki a szárong ragyogó kékjéből. Hosszan bámulta tükörképét. Látta a változást, de nem tudta volna okát adni. Nem tudta, hogy az elmúlt napok alatt lányból nővé érett.

Miután még egyszer végighúzta a haján a kezét, kilépett a szobából, és elindult a lépcső felé. A földszintről Dillon hangját hallotta. Hirtelen úgy érezte, mintha évek óta nem találkoztak volna.

– Jövő hónapban aratni fogunk, de ha idejekorán megkapom a tárgyalások időpontját, nincs akadálya, hogy... – A férfi elnémult, amikor megpillantotta a belépőt. Megállt kezében az üveg, amelyből épp töltött, és lassan végigmérte a lányt.

Laine szívverése a háromszorosára gyorsult, mire a tekintetük találkozott.

A hirtelen támadt csöndben James is felnézett, aki a pipáját tömködté, és észrevette, mi – illetve ki – vont a Dillon figyelmét.

– Nahát, Laine! – Felállt, a lány meglepetésére odasietett hozzá, és megfogta mindkét kezét. – Milyen gyönyörű vagy!

– Tetszem? – Laine rámosolygott, aztán végignézett magán. – Egy kissé még szokatlan érzés.

– Nagyon tetszel. Gyönyörű nő a lányom, nem igaz, Dillon? – kérdezte James, miközben szeretetteljesen mosolyogva nézett Laine szemébe.

– Igen – hallatszott mögüle a fiatalember hangja –, gyönyörű.

– Örülök, hogy itt van – folytatta James, és megszorította az ujjait. – Nagyon hiányzott. – Előrehajolt, és csókot lehelt az arcára, aztán Dillonhoz fordult: – Ti menjetek előre! Megnézem, Miri elkészült-e már, ami nem valószínű, de rövidesen mi is követünk benneteket.

Laine elérezkenyülve nézett utána, s az arcához emelte a kezét. Hihetetlen, hogy ennyire meghatja egy apró gesztus.

– Mehetünk? – kérdezte tőle Dillon. A lány bólintott csupán, hang nem jött ki a torkán. Aztán érezte, hogy a férfi keze a vállára simul.

– Nem könnyű feladat áthidalni tizenöt évnyi távolságot, de a jelek szerint neked sikerül.

Dillon biztató hangja könnyeket csalt Laine szemébe.

– Köszönöm – nézett fel. – Különösen sokat jelent a te szádból hallanom ezt. Nézd, ami tegnap...

– Ne foglalkozzunk most a tegnappal! – A férfi mosolya egyszerre volt bocsánatkérő és megbocsátó, könnyű volt viszonzni. Egy pillanatig áthatóan nézte a nőt, aztán ajkához emelte a kezét. – Elképesztően szép vagy, mint egy tündöklő, elérhetetlen virág.

Laine szeretett volna felkiáltani, hogy ő nem elérhetetlen, de szokatlan féltékenység bénította meg a nyelvét, csak bámult Dillonra.

– Gyere! – fogta meg a kezét a kísézője, és elindultak az ajtó felé. – Egyszer mindent ki kell próbálni. – Mire beültek az autóba, hangja visszanyerte vidámságát. – Nagyon picike dáma vagy te!

– Csak azért látod így, mert te olyan irdatlan nagyra nőttél! – vágott vissza a lány, és szívből örült, hogy a kapcsolatuk ismét felhőtlen szakaszba ért. – Mondd csak, mit csinál az ember egy *luaun*? Szörnyen félek, hogy megsértem a helyi hagyományokat, ha nem eszem nyers halat. – Megtámasztotta a fejét az ülés támláján, és mosolyogva nézte a csillagokat – Viszont attól tartok, mégis vissza fogom utasítani, ha megkínálnak vele.

– Manapság már nem szoktuk minden apró vétségért a tengerbe hajítani a szárazföldieket. Nem igazán vagy erős csípőben – sandított oldalra a férfi –, de esetleg megpróbálkozhatsz a *hulával*.

– Biztosra veszem, hogy a csípőm tökéletesen megfelel e célnak, és ha Mirin múlik, még jobban meg fog. – Laine kihívó pillantást vetett Dillonra. – Te is táncolsz?

A férfi vigyorogva nézett rá.

– Én nézni szeretem. Több év gyakorlat kell ahhoz, hogy valaki rendesen járja a *hulát*. Az ilyen táncosok aztán tényleg lenyűgözőek.

– Értem – mosolygott a lány. – És mondd csak, sokan lesznek a ma esti összejövetelen?

– Hm – Dillon szórakozottan dobolt a kormányon –, úgy százan. Kicsivel többen vagy kevesebben.

– Százan – visszhangozta Laine. Igyekezett nem az anyja túlzásfolt, proccos estélyeire gondolni. Túl sok ember, túl sok elvárás, túl sok kandi, kaján tekintet...

– Tommynak sok rokona van.

– Jó neki – dünnyögött a lány, és közben óhatatlanul a kevésbé népes családok előnyeire gondolt.

11.

Dobok tompa, primitív dohogása lüktetett a sült hús illatával terhes levegőben. Magas cölöpökön fáklyák álltak, narancsszínű lángjuk libegő fényt vetett a fekete égre. Laine úgy érezte, mintha a múltba utazott volna vissza. A gyepen vendégek nyüzsögtek, egyesek hagyományos öltözetben, mások – mint Dillon is – kényelmes, hétköznapi ruhában. Kacagás hullámszórt a különféle hangok és nyelvek keveréke fölött. Ámulva nézelődött, lenyűgözte a látvány és az illatok.

Egy hatalmas gyékényszőnyegen, faedényekben és – tálakon számtalanféle és – fajta titokzatos étel kínálkozott. Ébenhajú lányok térdepeltek mellette őseik ruházatában, és szedték ki a finomságokat a vendégek tányérjára. Változatos és izgalmas illatok terjengtek az éjszakai levegőben. Ágyékkötős, félmeztelen férfiak zakatoló ritmusokat csaltak elő magas, hengeres dobokból.

Általános vidámság és barátságosság lengte be az összejövetelet, az élet egyszerű élvezetének öröme. Laine sodródott a tömeggel és a hangulattal. Rövidesen a gyepen ült az apja és Dillon között, és csak leste, ahogy a tányérjára ismeretlen csodákat halmoznak. Lelkes felhördülés harsogta túl a zenét, amikor kiásták az *imuból* a malacot, és felvágták. A lány kötelességtudóan belemártotta ujjait az erjesztett tárógyökérszósza, és megkóstolta. Dillon hahotázásban tört ki, amikor meglátta fintorát.

– A jót is szokni kell – vont a vállát Laine, és megtörölte a kezét a szalvétában.

– Tessék! – kínált föl egy falatot a férfi. A lány vonakodva bár, de bekapta, és meglepetten tapasztalta, hogy jó az íze.

– Ez finom! Mi ez?

– *Laulau*.

– Ettől nem lettem okosabb.

– Nem elég az, hogy ízlik? – Laine felvonta a szemöldökét e logika hallatán. – Sertés és tengeri csuka bunkóliliom leveleiben párolva – magyarázta Dillon a fejét csóválva. – Próbáld ki ezt!

A lány ezúttal húzódozás nélkül engedelmeskedett.

– Ó, ez meg mi? Sosem ettem ilyet.

– Tintahal – felelte a férfi, aztán a hasát fogta, úgy nevetett a nő rémült arca láttán.

– Azt hiszem – jelentette ki Laine méltóságteljesen –, inkább megmaradok a malacnál meg az ananásznál.

– Attól nem lesz szép kerek a csípőd.

– Majdcsak túléltem valahogy. Hát az az ital micsoda? Nem – mosolyodott el az apja nevetése hallatán –, valószínűleg jobb, ha nem tudom meg.

Eltekintve a tintahaltól meg egyéb furcsaságoktól, a lány nagyon élvezte a kötetlen hangulatú lakomát. Néha megállt mellettük valaki, és leguggolt, hogy pár üdvözlő szót váltson velük, vagy épp egy hosszú történetet meséljen el. A természetes kedvesség, amellyel kezelték, Laine-t is felszabadulttá tette. Az apja láthatóan örült a társaságának, és bár a lány a két férfi meghitt kapcsolatából továbbra is ki volt zárva, legalább már nem érezte magát betolakodónak. Zene, kacagás és az éjszaka mámorító illatai lengték körül, s az a benyomása támadt, mintha az érzékszervei felfokozottan működnének.

Hirtelen felgyorsult a dobpergés, majd a szilaj csúcspont után elhallgatott. A sokaság fülében még ott visszhangzott a ritmus, amikor a meghökkent csöndben előlépett Orchid. Bőre izzott a félkörívben álló fáklyák fényében, sötét szeme kihívóan villant. Szívfájdítóan tökéletes testét csupán egy kurta felső és egy rövidke skarlátvörös selyem lapszoknya fedte. Mozdulatlanul állt, megvárta, hogy a várakozás és az izgalom a tetőfokára hágjon, aztán lassan ringatni kezdte a medencéjét. Egy magányos dob felvette a ritmust, amelyet diktált. Fekete haja meztelen hátára omlott, keze és formás, hajlékony teste delejes erővel hullámozott, a vörös selyem a csípőjére simult. A dob minden puffanására érzéki, csábító mozdulat válaszolt, és Laine észrevette, hogy a virágkoszorú alatt parázsló szempár Dillonra tapad sokatmondó pillantással.

Alig észrevehetően gyorsult az ütem. Ahogy a dobpergés egyre sürgetőbb lett, úgy lettek a nő mozdulatai egyre szertelenebbek. Ám bárhogy kígyózott és lüktetett a teste, az arca nyugodt és mosolygós maradt. Aztán váratlanul elnémult a dob, megszakadt a tánc, és döbbent, mozdulatlan csendnek adta át a helyét.

Tapsvihar tört ki. Orchid diadalittas pillantást vetett Laine-re, levette fejről a koszorút, és elhajította, egyenesen Dillon ölébe, majd halk, érzéki nevetés kísértében eltűnt az árnyékban.

– Úgy tűnik, szándékai vannak veled – jegyezte meg James. – Elképesztő! Vajon – tűnődött a száját csücsörítve – hány fordulatot tesz meg percenként?

Dillon vállvonogatva felemelte a poharát.

– Szeretne így mozogni, Miss Csontkollekció? – Laine hátrafordult Mirihez, aki még az átlagosnál is királynőibb jelenség volt a magas támlás nádszéken ülve. – Akkor egyék, hogy ne zörögjenek a csontjai, és Miri megtanítja!

A lány zavartan elpirult, és kerülte Dillon tekintetét. Hogyne szeretne ilyen önfeledten mozogni?!

– Már most sem zörögnek a csontjaim, de szerintem Miss King tehetsége páratlan isteni adomány.

– Talán te is eltanulhatod az alapokat, hercegnő – nevetett Dillon a lesütött szemű lányra. – De szeretnék részt venni az órákon, Miri. Éles szemű kritikus vagyok. – Azzal meztelen lábfejétől kezdve a kék-fehér selyembe bújtatott tagjain át végigmérte a lányt, és végül a szemébe nézett.

Miri dűnnyögött valamit a bennszülöttek nyelvén, amire a férfi kuncogva válaszolt, ugyanazon a nyelven.

– Jöjjön velem! – állt fel az asszony, és felsegítette Laine-t.

– Mit mondott neki? – tudakolta a lány a házvezetőnő után talpalva.

– Hogy olyan, mint egy nagy, éhes kandúr, aki sarokba szorítja a kisegeret.

– Nem vagyok egér! – tiltakozott Laine felháborodottan.

– Dillon is ezt mondja – nevetett az asszony anélkül, hogy lelassította volna a lépteit. – Szerinte maga egy puha, pelyhes madár, akinek időnként nagyon éles a csőre.

– Ó! – Mivel a lány nem tudta eldönteni, hogy hízelgőnek vagy bosszantónak találja a leírást, hallgatott.

– Mondtam Tommynak, hogy el akarja adni a csecsebecsését. Most beszélhet vele.

– Hát persze. Tényleg – motyogta Laine. A varázslatos est hevében meg is feledkezett a medálról.

Miri a vendéglátójukhoz vezette, egy szikár, sötét hajú, mosolygós férfihoz. A harmincas évei vége felé járhatott, szeme barátságosan csillogott, és Laine már korábban megfigyelte, hogy nagy gyakorlatra valló kedvességgel és könnyedséggel forgolódik a házigazda szerepkörében.

– Beszélj Simmons kapitány lányával – közölte Miri az unokaöccsével, és védelmezően átkarolta Laine vállát. – Ne okozz neki csalódást, mert kicsipkézem a füleidet!

– Igenis, Miri – bólintott alázatosan Tommy, de a szeme nevetett.

Miri méltóságteljesen elhőmpölygött, a férfi pedig finoman a szomszédos liget felé kormányozta Laine-t, távolabb a lakomázó tömegtől. A *luau* zaja egyenletes zsongássá halkult mögöttük.

– Miri a családuknak feje – jegyezte meg nevetve Tommy –, és vaskézzel irányít.

– Igen, azt vettem észre. Képtelenség nemet mondani neki, igaz?

– Sosem próbáltam. Gyáva vagyok.

– Mr. Kinimoko – tért a lényegre a lány –, hálás vagyok, hogy időt szakít rám...

– Hívjon csak Tommynak, kérem! Akkor én is Laine-nek szólíthatom.

A lány elmosolyodott. Tovább sétáltak, és felhangzott a tenger mormolása.

– Miri azt mondta, el akar adni egy csecsebecsét. Ennél többet nem árult el – tért a tárgyra a férfi.

– Egy aranymedálról van szó – magyarázta Laine, akinek zavarát szinte teljesen eloszlatta a barátságos hangnem –, szív alakú, sodrott lánc tartozik hozzá. Fogalmam sincs, mennyit ér. – Felsóhajtott. – Pénzre van szükségem.

Tommy egy pillanatig figyelmesen nézte a lány finom rajzolatú arcélét, aztán bólintott.

– Ha jól sejtem, nem akarja, hogy a kapitány tudomást szerezzem róla. Rendben – folytatta, miután Laine megrázta a fejét –, holnap délelőtt van egy kis időm. Mit szólna hozzá, ha tíz körül beugranék magához? Kényelmesebb, mintha magának kellene bejönni a boltba.

Megzörrentek a levelek, és Tommy szórakozottan arra fordult.

– Nagyon kedves magától – mosolygott Laine megkönnyebbülten. – Remélem, nem okozok kellemetlenséget.

– Az ember szívesen vállal kellemetlenségeket egy szép ifjú hölgy kedvéért. – Karját a lány vállára tette, s elindult vele vissza, a dobpergés és a gitárszó felé. – Viszont hallotta, mit mondott Miri. Ugye nem akarja, hogy kicsipkézze a füleimet?

– Nem venném a lelkemre, hogy miattam ilyesmi történjék. Meg fogom mondani Mirinek, hogy nem okozott csalódást Simmons kapitány lányának, és a fülének nem esik bántódása – nevetett Laine, és közelebb hajolt a férfihoz, ahogy átbújtak a lehajló ágak között.

– Keres a húgod, Tommy – szólalt meg mellettük váratlanul Dillon, és a lány büntudatosan összerezte.

– Köszönöm, hogy szóltál. Akkor rád bízom Laine-t. Jól vigyázz rá! – tette hozzá az ékszerész gyászosan. – Miri védelme alatt áll.

– Eszembe vésem.

Dillon figyelte, amíg Tommy visszatér a vendégsereghez, aztán megfordult, és átható tekintetét a lányra szegezte.

– Van egy régi hawaii szokás – szólalt meg, és hangját düh színezte –, amelyet épp most vezettem be. Ha egy nő egy férfi kíséretében jön a *luaura*, akkor nem mászkál más férfiakkal a fazékfák között.

– És ha megszegem a szabályt, a cápák elé vetnek?

– Ne csináld ezt, Laine! – Dillon közelebb lépett, és átfogta a nő nyakát. – Nincs túl nagy önuralmam.

Engedve a váratlanul rátörő vágynak, a lány hozzásimult.

– Dillon – rebegte, s minden ceremónia nélkül csókra nyújtotta az ajkát. Érezte, hogy a férfi ujjai megfeszülnek a nyakán. A mellkasára támasztotta a kezét, tenyere alatt dobogott a szíve. Megremegett a tudattól, mekkora hatalma van fölötte Dillonnak, s ő mennyire sóvárog utána.

A férfi halkan felnyögött. Látszott, hogy heves érzelmekkel küzd, felvillant valami a szemében, de el is halványult, s végül elernyed a szorítása.

– Egy eladósorban levő lányt, aki teliholdkor árnyékban áll, meg kell csókolni.

– Ez is régi hawaii szokás?

– Igen, nagyjából tíz másodperces.

Döbbenetes gyöngédséggel vette birtokba Laine száját, aki már az első érintéstől elernyed, mintha a teste megolvadt és feloldódott volna a gyönyör párás óceánjában. Egyre távolabbról hallotta a dobok hívogató szavát, az egyre gyorsuló dohogást, önnön szívverése visszhangját. Végigsimított a férfi feszült vállán és nyakán, átölelte és magához szorította, Dillon azonban kisvártatva elengedte, karja lehanyatlott.

– Még! – suttogott Laine elégedetlenül, és visszahúzta.

Ezúttal szinte ledöntötte lábáról a szenvedély. A vágyon kívül mindent kitörölt az agyából a vad csók. A férfi ajka mohóságtól égett, testét sóvárgás hevítette. Mintha még a levegő is izzott volna körülöttük. Laine számára nem létezett más, csak Dillon becéző ajka és cirógató keze. Aztán a férfi ismét elhúzódott, ám most már ő is rekedt, zaklatott hangon szólt meg:

– Menjünk vissza, mielőtt eszembe jut még egy hagyomány!

Reggel Laine sokáig heverészett a beözönlő napfényben. Nem volt kedve elhagyni az ágyat – és az előző este boldog emlékeit. Még elevenen érezte Dillon csókjának ízét, bőre illatát, felidézte az örömet, amelyet ölelő karjai közt átélt. Végül nagy sóhajjal kikecmergett az ágyból, hogy szembenézzen az új nappal. Alig csomózta meg a köntöse övét, amikor megjelent Miri.

– No, rászánta végre magát a felkelésre? A fél délelőttöt ágyban tölti – korholta az asszony szigorú hangon, de a szeme elnézően csillogott.

Laine elmosolyodott a szeretetteljes dorgálás hallatán.

– Megtoldottam kicsit az éjszakát.

– Ízlett a sült malac meg a *poi*? – tudakolta bölcs mosollyal az asszony.

– Nagyon.

Miri felkacagott, aztán megfordult.

– Elmegyek a piacra. Itt az unokaöcsém. Akarja, hogy várjon?

– Ó! – Laine kénytelen volt visszatérni a valóságba. – Nem gondoltam volna, hogy már ilyen késő van – szabadkozott, és beletúrt a hajába. – Nem akarok kényelmetlenséget okozni neki. Van még itthon valaki?

– Nem, mindenki elment.

Laine végignézett magán, és úgy döntött, a köntös szalonképes.

– Mondja meg neki, hogy jöjjön fel, és nézze meg a medált! Nem akarom megvárakoztatni.

– Tisztességes árat fog érte adni. Ha mégsem, szóljon nekem! – emlékeztette Miri, és kilibegett az ajtón.

Laine elővette a kis ékszerdobozt a szekrényből, és kinyitotta. Megcsillant a napfény a medálon. Nem volt benne fénykép, amit ki kellett volna venni, mégis felnyitotta, és bánatosan nézte üres belsejét.

– Jó reggelt, Laine!

A lány mosolyt erőltetett az arcára, és az ajtóban álló férfi felé fordult.

– Jó reggelt! Kedves, hogy eljött. Elnézést kérek, kissé elaludtam.

– Ez bók a *luau* házigazdájára nézve. – Tommy könnyedén, játékosan meghajolt.

– Ez volt az első hawaii lakoma, amelyen részt vettem, és biztos, hogy örökké emlékezni fogok rá. – Laine átnyújtotta a skatulyát, és összekulcsolt kézzel állt, amíg a férfi szemügyre vette az ékszert.

– Szép darab – mondta végül Tommy, s a nőre emelte figyelmes tekintetét. – Laine, maga ezt nem akarja eladni, rá van írva az arcára.

– Valóban nem – ismerte el a lány. Az ékszerész nyíltsága fölöslegessé tette a köntőrfalazást. – De kénytelen vagyok – tette hozzá határozottan.

Eltökéltsége láttán Tommy vállat vont.

– Száz dollárt tudok érte adni – jelentette ki, miközben visszatette a nyakláncot a dobozba, s átnyújtotta a nőnek –, bár a maga számára nyilván nagyobb értékkel bír.

Laine bólintott, és lecsukta a skatulya fedelét.

– Elfogadom az ajánlatát. Esetleg elviszi most? Örülnék neki.

– Ha ezt akarja. – A férfi elővette a tárcáját, és kihúzott belőle egy köteg bankjegyet. – Hoztam készpénzt, gondoltam, kényelmesebbnek találja, mint a csekket.

– Köszönöm. – A lány átvette a pénzt, és csak bámult rá üveges tekintettel, míg egy baráti kéz a vállára nem simult.

– Laine, régóta ismerem a kapitányt. Mi lenne, ha ezt az összeget kölcsönnek tekintenénk?

– Nem! – rázta meg a fejét a nő, aztán elmosolyodott, hogy elvegye az elutasítás életét. – Nagyon kedves magától, de ennek így kell lennie.

– Jól van. – Tommy átvette az ékszerdobozt, és zsebre tette. – Mindazonáltal egy darabig még nem bocsátom áruba, ha esetleg meggondolná magát.

– Köszönöm. Hálás vagyok a tapintatáért.

– Ne fáradjon, nem kell kikísérnie. Mirin keresztül el tud érni, ha meggondolja magát.

– Rendben.

Miután Tommy elment, Laine leroskadt az ágyra, és búsan nézte a markában szorongatott bankjegyeket. Nem tehettem mást, gyözködte magát. Végtére is csak egy darab fém volt. Eladtam, kész, most már kár rágódni rajta.

– Hát, hercegnő, úgy látom, hasznosan töltötted a délelőttöt.

Mint befagyott tó, Dillon zöld szeme jegesen szikrázott. A lány önkéntelenül összefogta nyakán a köntöst, ahogy a férfi tekintete végigszántott otthonias öltözékén.

Dillon odalépett hozzá, kivette a kezéből a pénzt, és az éjjeliszekrényre dobta.

– Tudhatsz valamit, hercegnő – sziszegte. – Mondhatom, szép eredmény egyetlen délelőtt alatt.

– Miről beszélsz? – hebegett Laine, akinek zaklatott gondolatait az kötötte le, miként tartsa titokban a medál eladását.

– Ugyan, napnál is világosabb. Azt hiszem, bocsánatkéréssel tartozom Orchidnak. – A férfi zsebre vágta a kezét, és lezserül leengedte a vállát, ám a kényelmes tartást meghazudtolta a szemében parázsló düh. – Alaposan legorombítottam, amikor beszámolt a kis szervezkedéséről. Gyors vagy, Laine, meg kell hagyni. Tíz percnél többet nem maradtál kettesben tegnap este Tommyval.

– Nem tudom, miért vagy ilyen mérges – szólalt meg a lány tétován. Őszintén nem értette, miért dülja fel ennyire a férfit, hogy eladta a medálját. Hirtelen eszébe jutott a levélzörgés, amit hallottak. – Úgy látszik, Miss King kihallgatta a beszélgetésünket tegnap este, de hogy ezzel miért kellett egyből hozzád rohannia...?

– Mivel érted el, hogy Miri eltűnjön a színről, amíg lebonyolítod a kis üzletedet? Ő aztán elég régimódi, ha rájön, mivel keresed meg a tüpénzedet. Még képes, és kidob innét, hogy a lábad sem éri a földet.

– Mit akarsz ezzel...? – nézett rá álmélkodva Laine, de egyszerre világosság gyúlt kábult agyában. Minden csepp vér kiszökött az arcából. – Nem gondolod komolyan, hogy... – Elfúlt a hangja a férfi vádló tekintete láttán. – Ez alávaló rágalom, Dillon! Sok mindennel meggyanúsítottál, sok mindent a fejemhez vágál, amióta ismerlek, de ez felülmúl mindent. Nem tűröm, hogy így sértegess! – tiltakozott remegve, s majd megszakadt a szíve a fájdalomtól.

– Ah, nem tűröd? – Dillon megmarkolta a karját, és felrántotta. – Van kéznél tán valami jobb magyarázatod l Tommy látogatására meg a pénzre? Nosza, rukkolj elő velem, hallgatlak!

– Ó, azt látom, hogy hallgatsz, de sajnálom, mind Tommy látogatása, mind a pénz az én ügyem. Nem tartozom neked magyarázattal. Nem méltóak rá a hitvány következtetéseid, hogy szót vesztegessenek rájuk. Az a tény, hogy elhitted, akármilyen hazugságot sugdosott is a füledbe Orchid, és idejöttél ellenőrizni engem, önmagában is azt mutatja, hogy nincs mit mondanunk egymásnak.

– Nem azért jöttem, hogy ellenőrizzelek. – Dillon fenyegetően magasodott a lány fölé, aki büszkén állta a tekintetét. – Azért jöttem, hogy megkérdezzek, lenne-e kedved újból felszállni. Azt mondtad, meg akarsz tanulni repülni, én pedig megígértem, hogy megtanítalak. Hajlandó vagyok bocsánatot kérni, ha adsz valami elfogadható magyarázatot.

– Épp elég időt fecséreltem már magyarázkodásra, többet is, mint amennyit megérdemelnél. Kérdések, mindig csak kérdések! Képtelen vagy megbízni bennem. – Laine

szeme szikrázott. – Hagyd el a szobámat! Hagyj békén a hátralévő néhány napban, amelyet még apám házában töltök!

– Az orromnál fogva vezettél! — Dillon ujjai megfeszültek a lány karján, s ő levegő után kapott. – Bedőltem a mesterkedésednek. A nagy, ártatlan szemek, a szűzies törekenység, a mese a magányos lányról, aki nem vágyik másra, csak az apja szeretetére. Megbízni? – hördült föl. – Addig szédítettél, hogy végül már jobban bíztam benned, mint magamban! Tudtad, hogy kívánlak, és bevetted minden fortélyt. Az a sok reszketés, olvadozás és szende pillantás! Tagadhatatlan, tökéletesen játszottad a szerepet, még a pirulások is a helyükön voltak. – Hirtelen magához rántotta Laine-t.

– Ez fáj!

– Akartalak – folytatta a férfi, mintha nem is hallotta volna a panaszát. – Múlt éjjel majd megőrültem a vágytól, de erőt vettem magamon, és tisztelettel kezeltelek, olyan tisztelettel, amelyet még egyetlen nő iránt sem tanúsítottam. Olyan ártatlanságot tudsz sugározni, amitől egy férfi megőrül. Nem kellett volna nálam is bevetned, hercegnő.

A lány reszketett a dühtől és a félelemtől, és zihálva szedte a levegőt.

– Vége a játéknak, ezennel behajtom a nyereményemet!

Egy szilaj, durva csókkal elnémított minden tiltakozást. Hasztalan küzdött acélos karjai szorítása ellen, Laine-nek annyi esélye volt, mint egy falevélnek az örvénylő vízben. Megbillentek a falak, s egyszer csak az ágyon feküdt. Dillon dühös szenvedéllyel teperte maga alá, félresöpörte a köntöst, keze és ajka cirógató mozdulatok helyett szinte fájdalmas vadsággal szántotta a lány testét.

Aztán lelassultak a mozdulatai, a büntetés becézéssé szelídült, sajtós helyett gyönyör támadt az ujjai nyomán. Ajka végigsiklott a nő nyakán, s Laine egy elkínzott nyögéssel megadta magát. Tagjai elernyedtek, akarata meghajolt az ismeretlen érzések előtt. Könnybe lábadt a szeme, de nem próbálta megfékezni őket – miként a férfit sem, aki felfakasztotta azokat a lelke mélyéről.

Dillon hirtelen megdermedt. Kínos csend támadt a szobában, amelyet csupán ziháló lélegzetük tört meg. Felemelte a fejét, és nézte, ahogy egy könnycsepp végiggördül a lány arcán. Váratlanul szitkozódásban tört ki, felállt, beletúrt a hajába.

– Sosem tukmáltam rá magam erővel egy nőre – mondta fojtott, rekedt hangon.

Laine mozdulatlanul feküdt, érzelmileg kilúgozva, még a pőreségét sem próbálta eltakarni. Csak nézett a férfira tágra nyílt szemmel, mint egy megvert gyerek.

– Nem bírom elviselni, amit művelsz velem, Laine – mondta Dillon, azzal sarkon fordult, és elhagyta a szobát.

Az ajtó csapódása a világ legszomorúbb hangja volt Laine fülében.

12.

Tavaszi eső verte a serkedő füvet. Laine a szobája ablakából nézte, ahogy az üde fürdő felélénkíti a növényzet zöldjét. Az ajtaja előtt csapatostól siettek a lányok a folyosón reggelizni, ám vidám angol és francia csivitelésük hallatán nem húzódott mosolyra az ajka. A jókedv még mindig messzire elkerülte.

Nem volt még két teljes hete, hogy útra kész bőröndjei láttán Miri összevonta a szemöldökét. Hevenyészett magyarázkodása hallatán a karjait is összefonta, és újabb kérdéseket zúdított rá, de Laine nem volt hajlandó pontosabb válaszokat adni, vagy elhalasztani az utazását. Az üzenet, amelyet az apja íróasztalán hagyott, sem tartalmazott több részletet, pusztán mentegetőzést, amiért ily hirtelen távozik, és ígéretet, hogy majd ír, ha visszarázódik a kerékvágásba Franciaországban. Ez idáig azonban még nem volt mersze tollat ragadni.

Rendületlenül kísértette az utolsó percek emléke, amelyeket Dillonnal töltött. Még érezte a sziget virágainak édes illatát, a tengerről érkező langyos, nedves levegő simogatását a bőrén. A pálmák fölött ragyogó telihold jutott eszébe a fogyatkozó sarló láttán. Bízott benne, hogy idővel az emlékek megfakulnak, és újra meg újra emlékeztette magát, hogy Kauai a múlté, akárcsak az ábrándok, amelyeket ott megismert.

Jobb így, vigasztalta magát, miközben a tükör előtt állva felkészült a rá váró tanítási napra. Jobb mindenkinek. Az apja boldog az ottani életével, megszokta, és elégedett lesz azzal is, ha néhanapján levelet váltanak. Talán egy nap eljön látogatóba. Ő soha nem megy vissza, ezt biztosan tudta. Neki is megvan a saját élete, a munkája, a megszokott környezet nyújtotta kényeleme. Itt legalább tudja, mit várnak el tőle. Az élete nyugodt lesz, nem düljék fel érzelmi viharok... Elhessegette Dillon képét lelki szemei elől.

Korán van még, túlságosan korán. Korai még kipróbálni, hogy képes-e fájdalom nélkül gondolni a férfirra. Majd később, ha az emlékek eltompulnak, kinyitja az emlékezetnek ezt a fiókját is. Ha majd megengedi magának, hogy Dillonra gondoljon, akkor a szépre akar emlékezni.

Úgy vélte, könnyebb felejteni, ha elfoglalja magát, így hát sűrűn betáblázta minden napját, hogy minél kevesebb üres ideje maradjon. Tanórák töltötték ki a délelőtti órákat meg a kora délutánjait, s a fennmaradó időre is mindig keresett valami tennivalót, amellyel lefoglalhatja a kezét – meg az agyát.

Egész nap esett. Dallamos cseppekben hullott a menthetetlenül lyukas tetőn át beszivárgó víz a tanterem padlójára állított lavórbá. Öreg volt az iskola, roskatag. Szüntelenül toldozták-foldozták, egymásba érték a javítgatások, de sosem jutottak a végére. Az ablakokat szorosán bezárták, hogy kirekesszék a nyirkos hideget, ám a borongós hangulat így is

bekúszott a helyiségbe. A diákok bágyadtak voltak, és közönyösek. Az aznapi utolsó órán a kamaszkor küszöbén álló angol kislányok ültek a padokban, akiket cseppet sem érdekelték a francia nyelvtan rejtelmek. Szombat lévén a délután szabadsággal kecsegtetett, ám így is ólomlábakon járt az idő.

Jobb is ilyenkor egy szórakoztató könyv meg a barátságos kandallótűz társaságát élvezni, mint igéket ragozni egy dohos tanteremben, tűnődött Laine, és összébb húzta magán a sötétkék blézert.

– Eloise – szólta azután, visszatérve a kötelességéhez –, a szundikálást halasszuk az óra utánra!

A lány kinyitotta a szemét, és az osztálytársai kuncogása közepette bágyadtan elmosolyodott.

– Igenis, Mademoiselle Simmons.

Laine elfojtott egy sóhajt.

– Tíz perc múlva szabadok vagytok – mondta biztatóan, és megtámaszkodott a tanári asztal szélén. – Ha netán elfelejtettétek volna, ma szombat van. Holnap vasárnap.

Ez a hír némi lelkes zsongást eredményezett, és pár kiegyenesedő hátat. Látván, hogy legalább átmenetileg sikerült felkeltenie a figyelmüket, Laine folytatta:

– *Maintenant, vegyük a chanter igét! Énekelni. Attendez, ensuite répétez! Je chante, tu chantes, il chante, nous chantons, vous...* – Elhalt a hangja, amikor meglátta a férfit, aki a terem túlsó végén az ajtófélfának támaszkodott.

– *Vous chantez.*

Laine erőt vett magán, és az ifjú Eloise-ra fordította a figyelmét.

– *Oui, vous chantez, et ils chantent. Répétez!*

A vékony kislányhangok engedelmesen elkántálták a leckét. Laine közben visszavonult az asztala mögé, Dillon nyugodt, figyelő tekintetétől kísérve. Ahogy a hangocskák elhalkultak, kétségbeesetten kutatott az agyában a tervbe vett feladat után.

– *Bien.* Hétfőre írjatok mondatokat az ige minden alakjával! Eloise, az, hogy *chante*, nem számít mondatnak.

– Igen, Mademoiselle Simmons.

Felcsendült az óra végét jelző csengőszó.

– Nem rohanunk! – próbálta Laine túlkibálni a széklábak vad nyikorgását és a talpak csattogását. Aztán összekulcsolta az ujjait, és iparkodott felkészülni a mérkőzésre.

A lányok kuncogva, sugdolózza osontak el a férfi mellett, az pedig megvillantotta jól ismert, hanyag vigyorát – és Laine szíve majd kiugrott a helyéből. Aztán Dillon pár hosszú lépéssel átszelte a termet, és egyszer csak ott állt előtte.

– Szervusz! – szólalt meg gyorsan a lány, hogy leplezze zavarát. – Úgy látom, nagy hatást tettél a tanítványaimra.

Keményen küzdött, hogy a mosoly ne hervadjon le az arcáról, noha úgy érezte, megfojtják a feltörő érzelmek.

A férfi figyelmesen nézte.

– Nem változtál – szólalt meg végül. – Nem tudom, miért félttem attól, hogy más leszel.

– A zsebébe nyúlt, előhúzta a medált, és letette a tanári asztalra.

Laine csak bámulta az ékszert, nem jött ki hang a torkán. Könnybe lábadt a szeme, és ujjai görcsösen összezárultak az arany szív körül.

– Nem valami ékesszóló bocsánatkérés, de hát az ilyesmiben nincs sok gyakorlatom – dörmögte Dillon. – Az ég szerelmére, Laine! – Olyan gyorsan váltott haragosra a hangja, hogy a lány döbbenetesen felnézett. – Ha pénz kellett, miért nem szóltál nekem?

– És igazoltam volna a jellememről alkotott véleményedet?

A férfi elfordult, az ablakhoz lépett, és kinézett a kitartó, ködös esőbe.

– Számítottam rá, hogy ezt fogod mondani.

Fájdalom suhant át az arcán. Laine meghatódott.

– Nincs már értelme a vádaskodásnak, Dillon. Ami elmúlt, elmúlt. – Felállt, de az asztal mögött maradt. – Nagyon hálás vagyok, hogy időt és fáradságot nem kímélve visszahoztad a nyakláncomat. El sem bírom mondani, milyen sokat jelent számomra. Nem tudom, mikor tudom kifizetni, de...

A férfi megpördült, olyan dühösen, hogy a lány önkéntelenül hátrább lépett. Látszott, minden erejére szüksége van, hogy megőrizze az önuralmát.

– Nem, ne mondj semmit! Csak adj egy percet! – Dillon zsebre vágta a kezét, és egy ideig feszülten járkált fel s alá. Végül valamelyest nyugodtabbá váltak a mozdulatai. – Átírtam a tető – jegyezte meg szórakozottan.

– Csak ha esik.

A férfi kurtán felnevetett, aztán megfordult.

– Lehet, hogy nem mond sokat, de sajnálom. Ne! – rázta meg a fejét, amikor a lány ismét szóra nyitotta a száját. – Ne legyél ilyen átkozottul nagyvonalú! Csak a büntudatomat növeled vele. – Elővett egy cigarettát, de aztán eszébe jutott, hol van, és eltette, csak nagy levegőt vett. – Miután olyan látványos tanúbizonyságát adtam az ostobaságomnak, felszálltam. Néhány ezer láb magasan valahogy tisztábban tudok gondolkodni. Lehet, hogy nemigen hiszed el, és valószínűleg még nevétségesebb azt várni, hogy megbocsáss, de igazából már akkor sem gondoltam komolyan mindazt, amit a fejedhez vágtam, amikor kimondtam. – Megdörzsölte az arcát, és Laine ekkor vette észre, milyen kimerültnak és nyúzottnak látszik váratlan látogatója. – Csak azt tudom, hogy kissé megbolydult az agyam abban a pillanatban, amikor először megláttalak. Azzal a szándékkal mentem vissza a házba, hogy megpróbálok bocsánatot kérni a megbocsáthatatlanért. Azzal vigasztaltam magam, hogy a sok gyanúsítgatás, amivel illettek, mind a kapitány érdekében történt. – Megrázta a fejét, és halványan elmosolyodott. – Hasztalan, még én sem hittem el.

– Dillon...

– Ne szakíts félbe, Laine! A türelem nem erős oldalam. – Ismét járkálni kezdett, és a nő némán nézte. – Ez az egész nehezen megy, úgyhogy ne szólj semmit, amíg a végére nem értem! – Tovább rótt a tantermet. – Amikor visszamentem, Miri várt. Első körben igen részletes elemzést tartott a jellememről, különös tekintettel a hibáimra, aztán kibökte, hogy elutaztál. Nem fogadtam túl jól a hírt, de ebbe most felesleges belemenni. Végül, egy csomó szemmeresztgetés meg ősi átok után, beszámolt a medálról. Meg kellett esküdnöm az életemre, hogy James nem szerez róla tudomást, a jelek szerint ezt megígértetted vele. Tíz napja jöttem Franciaországba, hogy megkeresselek. – Megfordult, és elkeseredetten széttárta a kezét. – Tíz napja! – ismételte olyan hangon, mintha az örökkévalóságról lenne szó. – Ma reggel sikerült végre megtalálnom a szobalányt, aki anyádnak dolgozott. Ugyan borzalmas angolsággal, de nagyon közlékenynek bizonyult. Részletesen hallhattam adósságokról, árverésekről meg a kis mademoiselle-ről, aki az iskolában töltötte a szünidőt is, amíg a

madame Saint Moritzban üdült. Őtőle tudom az iskola címét. – Elhallgatott, és egy ideig csak a lavórba csöpögő víz zaja hallatszott. – Nem mondhatod olyat, amit én már ne mondtam volna magamnak, csak még cifrábban. Mindazonáltal úgy gondoltam, meg kell adnom neked is a lehetőséget.

Látván, hogy befejezte, Laine nagy levegőt vett.

– Dillon, én sokat gondolkoztam rajta, milyennek látszhattam én a te szemedben. Csak egy oldalát ismerted a történetnek, és eleve apám oldalán álltál. Józan ésszel nemigen hibáztathatlak az iránta tanúsított hűségédért és aggodalmadért. Ami az utolsó délelőtti történet... – Nagyot nyelt, és iparkodott megőrizni a nyugalom látszatát. – Azt hiszem, neked ugyanolyan nehéz volt, mint nekem, ha nem nehezebb.

– Nagy megkönnyebbülés lenne a lelkiismeretem számára, ha kiabálnál, vagy hozzám vágnál valamit.

– Sajnálom. – Laine elmosolyodott, és mentegetőzve megvonta a vállát. – Nagyon mérgesnek kellene lennem, hogy ilyet tegyek, különösen ezen a helyen. Az apácák nem kedvelik az indulatkitöréseket.

– A kapitány azt akarja, hogy gyere haza.

E csendes szavak hallatán Laine arcáról lehervadt a mosoly. Dillon észrevette, hogy a szeme elrévedt, mielőtt megrázta a fejét, és az ablakhoz lépett.

– Ez az otthonom.

– Kauai az otthonod. James azt kéri, hogy térj vissza. Tisztességes lenne, ha újból el kellene veszítenie a lányát?

– Tisztességes azt kérni tőlem, hogy fordítsak hátat a saját életemnek? – vágott vissza Laine, és igyekezett nem tudomást venni a fájdalomról, amelyet a férfi szavai okoztak. – Ne beszélj nekem tisztességről, Dillon!

– Nézd, haragudj rám, amennyire csak jólesik, megérdemlem, de a kapitány nem! Mit gondolsz, hogy érzi magát, tudván, milyen volt a gyerekkorod?

– Elmondtad neki? – pördült meg Laine, és most először, amióta Dillon betette a lábát a tanterembe, lefoszlott róla a kiegyensúlyozottság álarca. – Nem volt jogod...

– Nagyon is volt jogom – vágott a szavába a férfi –, miként a kapitánynak is joga van tudni. Hallgass meg, Laine! – A nő éppen el akart fordulni, de a csendes hang megállította. – Szeret téged. Mindvégig szeretett a hosszú évek alatt. Azt hiszem, ezért fogadtalak úgy, ahogy... – Dillon dühösen horkantott, és beletúrt a hajába. – Tizenöt éven keresztül szenvedett, mert szeretett téged.

– Gondolod, hogy én ezt nem tudom?! Minek okoznak még több fájdalmat neki?

– Abban a pár napban, amelyet ott töltöttél, visszakapta a lányát. Nem kérdezte, miért nem válaszoltál a leveleire, nem vádolt semmi olyasmivel, amivel én vádoltalak. Szeretett, és nem volt szüksége magyarázatokra vagy bocsánatkérésre. Hiba lett volna tovább fenntartani a hazugságokat. Amikor megtudta, hogy elutaztál, ő maga akart eljönni Franciaországba, hogy visszavigyen. Megkértem, hogy engedjen egyedül jönnöm, mert tisztában voltam vele, hogy csak miattam utaztál el.

– Nem hibáztatlak, Dillon. – Laine felsóhajtott, és a blézerje zsebébe csúsztotta a medált. – Talán jól tetted, hogy elmondtad neki. Így tiszta az ügy. Még ma este írok neki; helytelen volt, hogy búcsú nélkül jöttem el. A tudat, hogy újból van apám, az elképzelhető legnagyobb ajándék, amit az élettől kaphattam. Nem akarom, hogy azt higgyétek, azért élek

Franciaországban, mert bármelyikötökre is neheztelek. Őszintén remélem, hogy apám mihamarabb meglátogat. Talán el is tudnád vinni neki a levelemet?

Dillon szeme elsötétült, és dühös, fojtott hangon szólalt meg:

– Nem fog neki tetszeni, hogy eltemetkezel ebben az iskolában.

Laine elfordult, és kinézett az ablakon.

– Nem vagyok eltemetve. Ez az iskola az otthonom és a munkahelyem.

– Meg a menedéked, igaz? – vágott vissza a férfi türelmetlenül, de amint a lány válla megfeszült, eleresztett egy káromkodást, és újfent járkálni kezdett. – Sajnálom, ez övön aluli volt.

– Ne mentegetőzz már annyit, Dillon! Nem bírják el ezek a vén gerendák.

A férfi megállt, és hosszan nézte a nőt. Háttal állt neki, de a világos, göndör fürtök mögül kilátszott az álla vonala. A takaros, kék blézerben meg a fehér rakott szoknyában inkább diáklánynak látszott, mint tanárnak. Megpróbált kedélyesebb hangot megütni vele.

– Idehallgass, hercegnő! Úgy tervezem, itt maradok pár napig, turistáskodom egy kicsit. Mi lenne, ha ezúttal te játszánád az idegenvezetőt? Jó lenne valaki, aki beszél a nyelvet.

Laine behunyta a szemét. Milyen lenne az a pár nap Dillon társaságában? Nincs értelme kihívni maga ellen a sorsot.

– Sajnálom. Boldogan megmutogatnám neked a környéket, de jelenleg nem érek rá. Felhalmozódott a munkám, amíg Kauain időztem.

– Nem könnyíted meg a dolgomat, igaz?

– Nem erről van szó – fordult meg a lány, és bocsánatkérően elmosolyodott. – Talán majd máskor.

– Nincs máskor. Nagyon igyekszem rendezni ezt az ügyet, de egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy azt teszem. Sosem találkoztam még hozzád fogható nővel. Ebben a játszmában minden szabály más, mint amit ismerek.

Laine meglepetten látta, hogy Dillonról lefoszlott a szokásos önbizalma. Elindult a nő felé, aztán megállt, és visszament a táblához. Másodpercekig a francia igék ragozását tanulmányozta.

– Vacsorázz velem ma este! – kérte.

– Nem. Dillon, én... – A férfi oly sebesen pördült meg, hogy a lánynak torkán akadtak a szavak.

– Ha még vacsorázni sem vagy hajlandó velem, hogyan foglak rábeszélni, hogy gyere haza, és végigcsinálhassam az udvarlási hacacárét? A hülye is láthatja, hogy nem megy ez nekem. Azt hiszem, máris elszúrtam. Nem tudom, meddig leszek képes itt állni, és megközelítőleg értelmes mondatokat fogalmazni. Szeretlek, Laine, és ebbe beleőrülök. Gyere vissza Kauaira, hogy összeházasodhassunk!

A lány döbbenetben, némán bámult rá.

– Dillon – szólalt meg aztán óvatosan –, azt mondtad, szeretsz?

– Igen, pontosan azt mondtam. Akarod újból hallani? – Megfogta Laine vállát, és a hajába fúrta az arcát. – Szeretlek, annyira, hogy olyan alapvető dolgokra sem vagyok már képes, mint az evés meg az alvás, mert folyton rád kell gondolnom. Egyre magam előtt látlak, ahogy azt a kagylót tartod a kezedben. Ott álltál, a hajadból csöpögött a víz, a szemedben az ég és az óceán kékje, és én halálosan beléd szerettem. Próbáltam nem elhinni, de kicsúszott a

talaj a lábam alól, valahányszor a közelembe jöttél. Amikor elmentél, úgy éreztem, önmagam egy darabja veszett el. Nem vagyok teljes nélküled, Laine.

– Ó, Dillon... – rebegte a lány.

– Megfogadtam, hogy nem erőltetek. Nem akartam ezt így, mind egyszerre rád borítani. Megteszek mindent, amit kell, kapsz virágot meg gyertyafényes vacsorát. El sem hinnéd, milyen hagyománytisztelő tudok lenni, ha ez kell. Csak gyere vissza! Megígérem, nem azonnal kezdek el nyaggatni, hogy légy a feleségem.

– Nem. – Laine megrázta a fejét, és nagy levegőt vett. – Nem megyek vissza veled, ha előbb nem veszel feleségül.

– Idehallgass... – Dillon hangja elakadt, szemöldöke a magasba szökött, majd megkönnyebbülten felsóhajtott. Aztán magához szorította a lányt, s az ajkára hajolt. – Kemény üzletfél vagy – csóválta a fejét, aztán hosszan, mintha örök idők óta erre szomjazott volna, megcsókolta.

Laine átkarolta a nyakát, és az arcához simította az arcát.

– Nem adom meg a lehetőséget, hogy meggondold magad. A virág meg a gyertyafényes vacsora jöhet, ha már összeházasodtunk.

– Áll az alku, hercegnő. Hamarabb a feleségem leszel, mint hogy rájönnél, mibe mászol bele. Némelyek szerint van pár hibám... például néha kijövök a sodromból...

– Tényleg? – Laine hitetlenkedő arccal nézett fel. – Sosem ismertem nálad szelídebb, kiegyensúlyozottabb embert. – Könnyedén végighúzta az ujját a férfi nyakán, és játszadozni kezdett az inge legfelső gombjával. – Mindazonáltal... azt hiszem, be kell vallanom, hogy természetemnél fogva féltékeny vagyok. Egyszerűen nem tehetek ellene semmit. És ha még egyszer valaha meglátom, hogy egy nő kimondottan neked járja a *hulát*, valószínűleg letaszítom a legközelebbi szikláról.

– Valóban? – A férfi önelégülten vigyorgott, és a két tenyere közé fogta a lány arcát. – Akkor, amint hazamegyünk, Mirinek nyomban hozzá kell látnia, hogy megtanítsa *hulát* járni. Figyelmeztetek, ott leszek minden órán!

– Gyorsan fogok tanulni, ígérem. De most először más dolgokat szeretnék megtanulni. Csókolj meg újra, Dillon!